

**A
GYÓN-
TATÁS
ÉS A
KERESZ-
TÉNY
EGYSÉG
APOS-
TOLA**

B O L D O G

LIPÓT ATYA

B O L D O G

LIPÓT ATYA

MANDICH LIPÓT KAPUCINUS

**A GYÓNTATÁS ÉS A KERESZTÉNY
EGYSÉG APOSTOLA**

PRUGG VERLAG

EISENSTADT 1977

Rendi engedéllyel.

Mikor az összeállító a könyvet újtára bocsátja, kijelenti, hogy őszintén aláveti magát VIII. Orbán pápa dekrétumának, az Egyház törvényeinek és a Szentszék döntésének.

Összeállította, kiadja és megrendelhető:

**P. Radnai Tibor
Kapuziner Kloster
Tegetthoffstr. 2
A-1010 W i e n**

ELŐSZÓ

1976. máj.2-án örömnép virradt a Kapucinus Rendre. VI. Pál pápa ezen a napon iktatta MANDICH LIPÓT kapucinus atyát a boldogok sorába.

Ki volt ez a Lipót atya?

Életében némelyek némi élccel csak „mini kapucinusnak” titulálták. Mindössze 135 cm magas, hibás beszédű, nehézkes mozgású, vézna, beteges emberke volt. De éles elme és erényekkel gazdagon ékes lélek: szent.

Lipót atya korunk szentje: századunkban élt és századunkban emelték oltárra.

Lipót atya korunk szentje: mint fáradhatatlan gyóntató századunk emberére árasztotta nagy-nagy bőséggel Isten megbocsátó irgalmát.

Lipót atya főképpen azért korunk szentje, mert XXIII. János pápát és a II. Vatikáni Zsinatot jóval megelőzve és rendkívüli isteni küldetésre imájával, munkájával és hősi önfeláldozással lankadatlanul fáradozott századunk nagy célkitűzésén, a szétszakadt kereszténység egyesítésén.

Ötven évi áldozatos papi szolgálata gyóntatószobácskájának rejtekén pergett le. Alig ismerték. Még rendtársai se tudták, csak néhányan sejtették, hogy szent él közöttük. Sokan szeretnék tudni, mégis hogyan terjedt el olyan gyorsan a köztudatban, hogy Lipót atya szent?

Ez a könyv erre a kérdésre szeretne feleletet adni. Amikor e könyv elindul útjára, hogy célját teljesítse, az

az óhaj, kívánság és könyörgés kíséri, hogy a Kedves Olvasó lelkében Boldog Lipót atyánk apostoli buzgóságán és lángoló szeretetén fellobbanjon az apostoli tűz és a szeretet lángja Istenért, az egységes kereszténységért és a lelkekért.

1977.júl. 30. Boldog Lipót első ünnepén.

Egy kapucinus.

1. ÚTON AZ APOSTOLI SZOLGÁLAT FELÉ

A gyermek

A dalmáciai Kasztelnóvó — a festői Kattaró öböl legszebb ékessége — tavaszi pompában tündökölt. A pálma- és olajfák között enyhe szellő lengedezett, telve édes virágillattal. A tenger a ragyogó napfényben aranylón csillogott. Ebben a békés, meghitt környezetben született meg, 1866. május 12-én, MANDICH PÉTER és ZAREVICH SAROLTA tizenkettedik gyermeke. Az újszülött, gyenge csecsemő keresztelésére egy hónapot kellett várni. BOGDÁN-nak (Deodatus = Isten ajándéka) nevezték el. Valóban megillette ez a név, mert a világban sok-sok lélek üdvére ajándékozta őt Isten.

Mint a család legkisebbjét: mindenki szerette, dédelgette. Isten is különösképpen védelmezte. Egy alkalommal az édesanya — karján kicsijével — lezuhant a lépcsőn. Az anya súlyosan megsérült, Bogdánnak azonban semmi baja sem történt.

A gyermek testileg gyenge, fejlődésben visszamaradt volt. Kiváló szellemi képessége azonban már korán megnyilatkozott. Ősi, nemesi származása egyenes és szeretetteljes magatartásában nyilvánult meg.

Testvéreivel vidáman eljátszadózott, de lelke a Magasban időzött. A zajt és a civódást nem szerette. Kereste a magányt. Ilyenkor a szobájában a padlón térdelve imádkozott. Lelkében már ekkor hallotta az isteni kegyelem titokzatos hívását.

NEDOGG-né írta Görzből, 1946-ban:

„Egyidős vagyok Mandich Bogdánnal. Mindig együtt mentünk iskolába és templomba. Nagyon értelmes fiú volt, mint családjának minden tagja. Élénken emlékszem rend-

kívüli szorgalmára és buzgóságára. Jó fiú lévén, otthona a szülői ház és az iskola volt. Nem vett részt a többi gyerek szórakozásában, hanem összeszedetten és imádkozva egyedül járt. Mint mindenki: én is szentnek tartottam.”

Mélyen vallásos szülei szolgáltak neki jó példával. Szorgalmasan tanult. Tehetségénél csak jószívűsége volt nagyobb.

Erről így emlékezik meg egyik barátja:

„Negyvenöt éve élek Amerikában. Horvát nemzetiségű, katolikus vallású vagyok. Lipót atyát gyermekkorától ismerem. Együtt jártunk iskolába, ő egy évvel idősebb volt nálam. Nagyon szegény voltam, ennivalót sem tudtam vinni az iskolába. Bogdán ezt észrevette, s ezután édesanyjától mindig nagyobb kenyeret kért, hogy velem megoszthassa. (Most több olyan dologra emlékszem vissza, amit akkor még nem értettem.) Amikor Bogdánal beszélgettünk, kezét mellén keresztbe tette, szemét fel-felemelte az égre és magában halkán imádkozott. Nem nézett senkire, fejét lehajtotta. Tizenhat évig nevelkedtünk együtt. Azután elváltak utaink és én többé nem is hallottam felőle.”

Angyalian tiszta lelkű volt. Környezetében nem tűrte az illetlen beszédet. Egy növendégüket bátran figyelmeztette, hogy nem egészen tisztességes ruhában jelent meg házukban.

Amikor szerzetesnek ment, plébánosa ezt írta róla:

„A fiatal Bogdán kitűnt jó magatartásával, vallásosságával. Társainak példaképe lehet.”

Püspöke pedig így nyilatkozott:

„Bogdán már kiskorától törekedett a keresztény tökéletességre, jó példát adott minden erényre.”

Szent Ferenc fia

Bogdán mindenben engedelmeskedett szüleinek, hűségesen elvégezte az iskolai feladatokat, buzgón imádkozott, vallási kötelességeit lelkesen teljesítette. Így érte el tizenhatodik életévét. Döntenie kellett jövőjéről.

Isten nagyon sok és rendkívüli kegyelemmel árasztotta el lelkét. Egyre világosabban érezte Isten hívását a magasabb tökéletesség felé.

Durva emberek között élt, akiket a megrögzött faji és vallási gyűlölet kegyetlenné tett. Ártatlan, tiszta szíve sokszor gyötrődött fájdalomában az engesztelhetetlen bosszútól vérző édes szülőföld láttán. Nagy erkölcsi hanyatlás származott abból, hogy Kelet népe elszakadt az Anyaszentegyháztól.

Sok és hosszú imádkozás után elhatározása megérlelődött: kapucinus lesz.

Célja érdekében mindent el kell hagynia: szüleit, testvéreit, szeretteit... Szíve fáj, de Isten megerősítette. Fiatalos lelkesedéssel válaszolt a hívó szóra: — Itt vagyok. Uram, engem küldj!

Úgy érezte, hogy a kapucinusoknál elérheti szíve vágyát: a keresztény egység apostola lehet.

Szülei — bár az elválás gondolata fáj — örültek Bogdán elhatározásának. A velencei rendtartomány főnökétől kérték felvételét. Kívánságuk teljesült. Bogdán örült; nyomban a templomba sietett megköszönni Isten kegyelmét. Rögton indulni akart, de a bevonulás napját november 16-ra tűzték ki.

Meghatóan búcsúztak egymástól: szülei és testvérei sírtak, Bogdán azonban derűs mosollyal szárítgatta hulló könnyeiket. — Mi az, Bogdán, — mondogatták neki — elhagysz bennünket és még nem is sírsz?

— Miért sírnék, hiszen Isten házába megyek! Nem kívánhatjátok, hogy sírjak.
Utóljára édesanyjától búcsúzott, nagy-nagy szeretettel. Édesatyja elkísérte Udinébe.

A jelölt

Mandich Bogdán alacsony termetű és gyenge testalkatú fiatalember volt. A szemináriumban többen kérdezték: — Hogyan fogja bírni ez a szegény fiú a sok tanulást és a kemény életet?

Hamarosan megnyerte társai tetszését és az előjárók bizalmát. Azért jött a szemináriumba, hogy magasztos hivatalára felkészüljön. Nagy lelkesedéssel indult el e szép, de meredek úton.

ODORIK atya, a későbbi velencei tartományfőnök — aki együtt volt vele az udinei szemináriumban — azt állítja, hogy Bogdán ezekben az években még tudatos hibát sem követett el. Mindig összeszedetten, Istennel egyesülten élt; ő már akkor szent volt.

Sebastiano CUCCAROLLO érsek így nyilatkozott az udinei évekről: „... Bogdán a szorgalmas tanuló mintaképe volt. A kápolnában szentként imádkozott: arca gyakran fényelt, szinte sugárzott.”

Bogdán két évet töltött az udinei szemináriumban. Szorgalmáért és példás magatartásáért előjárói méltónak tartották az újoncév megkezdésére és Szent Ferenc ruhájának felöltésére.

Emléke sokáig élt a szemináriumban. Egidio de ASOLO atya, aki 1886-ban lépett az udinei szemináriumba — két évvel Bogdán eltávozása után — így ír: „Páratlan jószágának emléke még elevenen élt. A szemináriumba beosztott két segítőtestvér gyakran emlegette: „Az a Mandich valóságos kis szent'.”

Az újonc

Bogdán 1884. ápr. 20-án költözött át Udinéből a Grappa melletti bassanói kapucinus kolostorba. Tíz napos lelkigyakorlat után, máj. 2-án vette fel Szent Ferenc ruháját és kapta a Lipót testvér nevet. — Az újoncév megkezdődött. Ez a próbaidő. Az újoncoknak ez idő alatt kell elsajátítani a rendi szokásokat. Különféle gyakorlatokat végeznek, hogy megismerjék a rendet és a rend is megismerje őket. A próbaidő akkor még nagyon szigorú volt: kevés alvás, hosszú ima, éjszakánként karima, állandó hallgatás, saru és szegényes, egyszerű ruházat.

A vézna, gyenge Lipót testvér mindenkiben szánalmat keltett — különösen télen — amint durva ruhában, szandálban, hibás, deformálódott lábaival vonszolta magát. Ebben a kicsi, törekeny testben nagy és hősi lélek lakott. Semmitől sem riadt vissza, semmi alól nem kért felmentést. Vállalni akarta az újoncév minden keményességét. Még a legjelentéktelenebb előírást is pontosan teljesítette.

A rendi külső fegyelemnél fontosabb volt a belső, lelki átalakulás. Már eddig is komoly lelki életet élt. Az ünnepesty csendben otthonosan érezte magát. A hosszú imaórák magányában megértette, hogy csak Istennel telített lélekkel felelhet meg hivatásának: keleti missziós küldetésének. Erejét megfeszítve törekedett az életszentségre: alázatosságra, hitre, de elsősorban felebaráti szeretetre. Az Oltáriszentség imádása és Szűzanya iránti szeretete meghozta azt a kegyelmet, amely nélkül cselekedeteink eredménytelenek.

A próbaidő kihatott egész életére. Az itt elhatározott jó-feltételeit haláláig hűségesen megtartotta.

A próbát kiállta: az Úrnak szentelhetette életét. 1885. május 4-én a kolostorkert Szűzanya kápolnájában, túlaradó

örömtől remegő hangon, letette egyszerű szerzetesi fogadalmát. Mindenről lemondva Istennek áldozhatta életét.

A főiskolai hallgató

A próbaév letelte után Páduában bölcseleti, Velencében pedig hittudományi előadásokat hallgatott. Elhatározásában megingathatatlan volt: megszerezni azokat az ismereteket, amelyekre később mint papnak és a keleti népek hithirdetőjének szüksége lehet.

Szorgalmasan, teljes odaadással tanult. Tudásban hamarosan társai fölé emelkedett.

CUCCAROLLO érsek így emlékezik vissza:

„Amilyenek Lipót testvér első éveinkben megismertem, olyanak láttam őt Páduában és Velencében is, ahol együtt tanultunk. Csak erényekben gazdagodott és buzgósa ga növekedett. Elmélyülten hallgatta az előadásokat, az olvasottakon pedig el-elgondolkodott. Az üdülés idején is a tananyaggal foglalkozott: felvilágosítást kért, vagy alázatosan magyarázott, de véleményét nem erőszakolta másokra. Az elkerülhetetlen viták közben mérsékelte magát, nem akart felülkerekedni, bár — mint Szent Jeromosnak — ereiben neki is dalmát vér csörgedezett.

Könnyű fajsúlyú könyveket nem olvasott, jobban kedvelte a komoly szerzők és gondolkodók írásait. Olvasmányairól szívesen beszélgetett, bár beszédhibája ezt nehezé tette.”

E nyilatkozatból jól megismerhetjük Lipót testvér lelkületét. Fényes tehetségével tiszta, világos ismereteket akart szerezni.

A komoly és odaadó tanulás mellett kitartóan törekedett az élétszentségre. A tudás közelebb vitte Istenhez, egyre jobban elmélyedt az isteni tökéletesség szemléletében.

A fenséges Isten papja

Lipót testvér már kisgyermekként megtanulta szüleitől tisztelni a papi méltóságot. Később tanulmányaival, de még inkább imái által egyre világosabban felismerte a papi rend felemelő nagyságát, egyre jobban értékelte szent hivatását. Bár alázatosságában megrettent annak magasztos méltóságától: de bízott Istenben, akinek kegyelmével méltó szolgája lehet.

1890. szeptember 20-án szentelte pappá Domenico AGOSTONI bíboros, a velencei Madonna della Salute templomban. Amikor a szentelő püspök fejére tette kezét és leسدette rá a Szentlelket: — Légy a föld sója és a világ világossága! — Lipót testvér úgy érezte, hogy bensejében teljesen átalakult. Új lényé lett: már nem a kicsi, vézna Lipót testvér, hanem a fenséges Isten papja. Meghatottan könnyezett: miért éppen őt, a világ szemében oly jelentéktelent, választotta ki az Úr? A nagy kitüntetés felmérhetetlen kegyelme túláradó boldogsággal töltötte el szívét. Szavai elakadtak, csak a szeméből patakozó könnyek beszéltek...

Az engedelmesség útján

Tanulmányait befejezte. Az igehirdetésre és a gyóntatásra megkapta a felhatalmazást. De várta az apostoli küldetést. Szívevágya az volt, hogy Keletre küldjék hithirdetőnek. Ezt közölte is előljáróival, de gyenge egészségi állapota miatt kérését nem teljesítették. Lipót atya alázatosan meghajol és engedelmeskedett. Bízott az Úrban, aki elháríthat minden akadályt. Beszédhibája miatt nem alkalmazhatták szónoknak, csak a gyóntatószékekben tudott segíteni a lelkeken. Isten így vezette el arra a szent hivatalra, ahol egész élete felemésződött, ahol mérhetetlen sok jót tett.

Élete során több kolostorban élt. Mindenütt fáradhatatlanul gyóntatott és szorgalmasan munkálkodott a lelkek megszentelésén. Napközben alázatosan dolgozott a segítőtestvérekkel: mosogatott, takarított, terített, még az alamizsnagyűjtésben is részt vett.

1887-ben Zarába helyezték át, közel a hön óhajtott Kelethez. Nyomban kapcsolatba lépett a görögkeletiekkel. Az igazság magját szorgalmasan hintette a lelkekbe. Híre messze ment: sokan jöttek hozzá az ország távol eső részeiből is.

Az előjárók azonban elszólították innét, ő pedig engedelmesen ment. Mindenütt visszavonultan élt: imádkozott, tanult és sokat gyóntatott. 1909-ben Páduába helyezték. Ott élt halála napjáig.

A rendi ifjúság nevelője

1910 októberében a rendi papnövendékek előjárójává nevezték ki. A nagy felelősséggel járó munkát Isten segítségével bízva vállalta el.

A nevelésben határozott, szilárd elvek vezették. A fiatalokból jellemes szerzeteseket és lelkes apostolokat akart nevelni. Atyai jószággal irányította őket. Szinte még a kemény szerzetesi fegyelmet is enyhítette: egészséges és erőteljes munkásokat akart küldeni az Úr szőlőjébe.

Volt növendéke, Ilarione MILARDO vallotta:

— Lipót atya megkívánta, hogy télen védekezzünk a hideg ellen. Nagy hidegben az esti üdülés után rögtön ágyba parancsolt. Felmentést adott az esti szentséglátogatás alól: „Majd én imádkozom és vezeklek helyettetek.”

Gregorio MASOLATTO kapucinus atya írta:

„Mint igazgató, lelkiismeretesen irányította a növendékek lelki életét. Arra törekedett, hogy szeretetből és ne féle-

lemből végezzék kötelességüket. Hatása alól senki sem vonhatta ki magát. Jámborságát és erényes életét valamennyien ismerték és követni akarták. Mindenkinék mindegyike volt. Növendékei szentnek tartják.”

1912-ben maga írta:

„Növendékeimért feláldozom magam az Úrnak.”

1914 októberében megvált katedrájától és mint gyóntató, teljesen a lelkek szolgálatába állt.

Az Úr akarata

Páduában buzgón végezte feladatát: fáradhatatlanul gyóntatott. De szíve messze, Keletre vágyott. Állandóan ostromolta az Eget, hogy missziós álma teljesüljön. 1923-ban úgy tűnt, mintha Isten meghallgatta volna kérését.

Amikor Fiumét Olaszországhoz csatolták, a szlovén kapucinusok helyett a velencei rendtartomány tagjai vonultak az ottani kolostorba, amelyhez tekintélyes plébánia is tartozott. Mivel Lipót atya több szláv nyelven beszélt, szláv gyóntatónak Fiuméba helyezték. Elképzelhetetlen örömmel fogadta előljárói döntését.

A páduaiak azonban nem nyugodtak bele Lipót atya elvesztésébe. Visszahozatalát kérték. Több tekintélyes személy fordult az új püspökhöz, Elia Dalla COSTA-hoz, hogy a rendi előjáróknál kérésüket támogassa.

1923. okt. 23-án levelet írt a velencei kapucinus tartományfőnöknek: „Nagy kegyet kell kérnem Öntől. Az egész városban általános megdöbbenést keltett, hogy a köztiszteltetben álló Lipót atyát áthelyezték Fiuméba. Tiszteletreméltó papok és polgári személyek kérik Atyaságodat, hogy hozza őt ide vissza. Bár megértem Szent Ferenc rendjének fegyelmét, mégis úgy tűnik nekem, hogy e nagy és tekintélyes város megérdemel némi kivételt. Biztos, hogy

engedményét mindenki nagy lelkesedéssel fogadja. Imádságába ajánlom magam.”

A tartományfőnök atya a kérést ismételten megfontolta, tanácsosaival is megtárgyalta, s végül úgy döntött, hogy Lipót atyát visszahelyezi Páduába. Tudta ugyan, hogy a jó atyának milyen fájdalmat okoz majd szíve vágyáról lemondani a cél előtt, de azt is tudta, hogy készséges engedelmességgel elfogadja a határozatot.

November 11-én, Villafrancából értesítette Lipót atyát az előljárók döntéséről:

„... Látja, Szent Antal azt akarja, hogy mellette legyen. Ezért engedelmeskedjék az Úr akaratának és térjen vissza régi otthonába.”

Lipót atya a levél olvasása után éles fájdalmat érzett szívében.

Végre közel jutott a hőn óhajtott Kelethez... És most másodszer is szertefoszlott szíve vágya. De hát mikor teljesül?

Itt azonban nyilvánvaló az Isten akaratja. Engedelmeskedt. Nyomban visszautazott Páduába.

Mindenki örömmel fogadta:

— Itt a jó, a szent atya!

És senki sem sejtette nagy áldozatát... A látszat meglegedettnek és boldognak mutatta, mintha legszebb álma teljesült volna...

2. ERÉNYEI

A hit

Az isteni Gondviselés az életszentséget a hitre, mint alapra építi fel. Lipót atya ezért igyekezett minden erejével hitét növelni. Hitből élt: ez volt mindennapi kenyere, életének értelme. A Szentírásnak Ábrahám hitére tett megalapítása rá is érvényes:

„Hitt az Úrnak, ő pedig beszámította neki megigazulására.” (Ter.15, 6)

Értelmileg megalapozott hitre törekedett. Főiskolásként szorgalmasan tanult, később sokat olvasott és elmélkedett a kinyilatkoztatott isteni igazságokról.

Főként a Szentírásból merített. Egy páduai paptól tudjuk: „Mindig tisztelettel nyilatkozott a Szentírásról, de tüzetesen ismerte is.”

Egyik rendtársa nyilatkozata:

„Nagyon tisztelte a Szentírást. Gyakran érdeklődött tőlem egy-egy szövegrész szószerinti értelméről.”

Szintén egy rendtársa említette:

„Amikor az Evangéliumot olvasták, mindig fedetlen fővel hallgatta.”

Egy gyónója mondta:

„Ha tanácsot adott valakinek, mindig a Szentírásból indult ki.”

A Szentírás mellett az egyházatyák és egyháztanítók műveit tanulmányozta elmélyülten. Főleg Szent Ágoston és Aquinói Szent Tamás írásait szerette. Élcesen jegyezte meg egyik rendtársa:

— A hatalmas kötetekben eltemetkezve, még alacsonyabbnak tűnik.

A kinyilatkoztatott hitigazságok őrzőjének és értelmezőjének az Egyházat tekintette. Nagyon tisztelte a pápa személyét. Péternek nevezte a mindenkori pápát. Azon fáradozott, hogy a pápa szavát ne csak meghallgassák, de tettekre is váltsák. „Péter szólt, és ez elég” — szokta mondani.

„A hitből él” — mondták róla. A hit úgy áthatotta, hogy szinte látta is, amit hisz. Amikor isteni dolgokról beszélt, arca sugárzott az örömtől. Ez életszentségén kívül hitének tulajdonítható.

Mélységes hitét nem rejtette el. Másokat is arra buzdított, hogy szerezzék meg ezt a drága kincset. Különösen gyónóinak ajánlotta, hogy olvassák az Evangéliumot és elmélkedjenek róla, hiszen ez a kersztény hit első és legtisztább forrása.

Sebastiano CUCCAROLLO kapucinus püspök hosszú ideig lakott együtt Lipót atyával. Ő említette:

„Sokszor panaszkodott, hogy az Evangélium nincs a hívő nép kezében. Ezért örömmel üdvözölte azt a mozgalmat, melyet a század elején a római Szent Jeromos Társaság kezdeményezett: az Evangéliumot a nép között terjeszteni. Őszintén bevallom, hogy én is Lipót Atya sürgetésére mélyedtem el az Evangélium olvasásába. Neki köszönhetem, hogy elkezdtem tanulmányozni Cornelius a LAPIDE híres szentírási Kommentárját, melyben a hitigazságok kimeríthetetlen tárházára leltem.”

*

A szentmise bemutatása teljesen áthatotta életét. A csodálatos misztérium lángoló buzgalommal töltötte el. Meghatódva mondogatta:

„Ó, ha látnánk, ami az oltáron történik! Szemünk nem tudná elviselni e tündöklő titkot!” —

Mindennap bemutathatta az isteni áldozatot. Nagyon lelkiismeretesen készült rá. CUCCAROLLO érsek írta:

„Már főiskolai hallgató korában gyakran gondolt a Szentírás figyelmeztetésére: ‚Tisztuljatok meg, akik az Úr edényeit hordozzátok !‘ (Iz. 52,11.) Távolabbi előkészületként egész nap Isten jelenlétében akart élni, gondosan elkerülve a legcsekélyebbnek látszó hibát is. ‚Gondold meg: reggel miséztél, és holnap is misézni fogsz‘ — ismételte minden fontos feladata előtt. Minden este meggyónt, hogy ‚tisztá‘ legyen a szentmise. Előjárói engedélyével reggelként egy órával előbb kelhetett fel, mint a többiek. Ezt az egy órát közvetlen előkészületként imádságban töltötte, egyesítve az egész napi és az imában töltött éjszakai órák minden szerető vágyakozását, szívének legtisztább érzelmeit.“

A szentmise az ő számára ünnepélyes, nagy cselekedet volt. A jelenlévő hívek ezt megérezték, megcsodálták s csendes áhítatban egyesültek vele. Úrfelmutatás után arca tündöklött, szeme gyakran megtelt könnyel, amiből sejteni lehetett, hogy közvetlenül szemlélte az isteni Bárányt, akit kezeiben tartott. Szíve szerint hosszasabban elidőzött volna az oltárnál, de várták a gyónói ... A hívők nem csak imában akartak egyesülni a misézővel, hanem szemlélni szerették volna Krisztus nagy áldozatát. Amikor Lipót atya a szent színeket érintette, érezte a kegyelem és szentség átáradását. Egy alkalommal az egyik segítőtstvér, aki gyakran ministrált neki, a sekrestyében meg akarta csókolni a kezét. Ő azonban elrejtette ruhája uj-jába, de rögtön megengedte, mikor így kérte: Engedje megcsókolni kezét, amellyel nemrégén érintette az Úr testét!

Mindennap ugyanazzal a lelkesedéssel és odaadással mutatta be a szentmisét. Gyakran idézte Krisztus Köve-

tésének szavait: „Amikor a pap misézik, Istent tiszteli, az angyalokat örvendezteti, az Anyaszentegyházat építi, az élőket segíti, a halottakat vigasztalja, magát pedig minden jóban részesíti. Sose lesz számára megszokottá a szentmise.”

*

Ugyanazzal a bensőséges szeretettel mutatta be utolsó szentmiséjét is, mint az elsőt.

Amilyen buzgón készült a szentmise bemutatására, olyan buzgón mondott érte köszönetet is. Feljegyzései között találták e gondolatokat:

„Nincs értékebb pillanat, mint a szentmise utáni hálaadás. Jézus végtelen gazdagságában a legnagyobbat adja a szentmisében. Méltányos, hogy viszonzzuk a kapott jótéteményt. A hálaadást ne hanyagoljuk el nemtörődömségből, megszokásból. Jézus, mikor a földön járt, ruhája érintésével is gyógyított. Ő, ha lenne hitünk, mit meg nem tenne, mikor a szentségi színek alatt él szívünkben! Adományainak osztogatására hív. Gondoljunk a szegény bűnösökre, rokonainkra, barátainkra; amíg a szent színek fel nem bomlanak, addig Jézus bennünk él. Ő, mily nagy ünnepe ez hitünknek!”

Idejéből nem telt hosszú hálaadásra. Sietett gyóntatni. Egyszer említette:

— Reggel a szentmise után gyóntatni megyek, mert mindig várnak rám. Gyóntatás közben azonban állandóan bekapcsolódom rendtársaim szentmiséibe.

A szentmise volt napjainak nagy élménye: folytonosan készült a bemutatására, utána pedig vég nélkül hálát adott érte. Szilárd meggyőződése volt, hogy eleven hittel mindent megnyerhet a szentségi Jézustól. Az Úr valóban meghallgatta számtalan kérését.

Helyszűke miatt csak egyet említünk:

1940-ben — a fajvédelmi törvény következtében Giacomo Lampronti állás nélkül maradt. Kétségbeesésében Lipót atyához fordult, aki így vigasztalta a munkanélkülit:

— Higgyen! A Gondviselés nem hagyja el. Mivel nem dolgozik, van ideje arra, hogy naponta hallgasson szentmisét. A segítség nem marad el. Ezt nem én ígérem Önnek, hanem Isten énáltalam. Lampronti megfogadta az atya tanácsát. Munkanélkülisége ideje alatt nagy családjának mindig megvolt a legszükségesebb, nem egyszer szinte csodával határos módon.

Lipót atya az Oltáriszentségben találta meg minden jó kimeríthetetlen kúforrását. Lángoló szeretetében igyekezett másokat is idevezetni. Gyónóinak elégtételül gyakran adott szentséglátogatási kötelezettséget. A gyakori szentáldozást is ajánlotta nekik, mint a lelki előhaladás fontos eszközét.

Egyik gyónójának tanácsolta:

— Ajánlom, áldozzék minden nap. Érezni fogja csodálatos hatását. Isten szolgájának, Guido NEGRI-nek írta:

„Az isteni Megváltó mindenekelőtt kívánja — amennyiben hivatali kötelezettsége megengedi —, áldozzék naponta.”

Luigi MAGGIA-nak tanácsolta:

— Minthogy súlyos betegségéből felépült, lehetőleg áldozzék naponta, mint ahogy régen tette. Tudja, milyen fontos a gyakori szentáldozás?! Elég, ha az Úr szavaira gondolunk, melyekkel e nagy szentséget megígérte: „A testem ugyanis valóságos étel, s a vérem valóságos ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az bennem marad, én meg benne.” (Ján.6, 55-56.) Tehát így egyesülünk Urunkkal a szentáldozásban, ennél többet és jobbat nem mondhatunk. Ez a gondolat töltse el áldozáskor.”

A remény

A remény isteni erénye oly természetesen következik a hitből és annyira együtt jár vele, hogy sokszor nehéz megkülönböztetni őket egymástól.

Lelkiatyja vallotta róla:

— Tudom, hogy Lipót atyában nagyon élénken élt a remény isteni erénye. Mindent az örökkévalóságért tett ... Mindenkit a reményre buzdított, s megerősödve, megnyugodva távoztak tőle.

Egy orvosprofesszor írta:

„Igazolni tudom, hogy Lipót atya soha nem vesztette el Istenbe vetett reményét. Emlékszem, hogy megvizsgálaton: gyónás közben néha-néha feltárta előttem belső gyötrelmeit.”

Tehát gyakorlatból tudta, hogy az emberek mennyire igénylik a vigaszt, — a szenvedésben és fájdalomban mennyire rászorulnak a bátorító szóra. Szent kötelességének érezte, hogy reményt csepegtessen a megsebzett szívekbe.

Egy szerencsétlenül járt gyónójának írta:

„Kötelességemnek érzem, hogy a remény vigaszt vigyem Önnek. Az Evangéliumban olvassuk az isteni ígéretet: ‚Jöjjetek hozzám, és megnyihítek titeket!‘ Ez ígéret alapján bátorítom, hogy imádkozzék, fohászkozzék megváltó Jézusunkhoz, az Ő isteni Szívéhez! Az az isteni Szív, amely földi életében minden szenvedést elfogadott: gondol Önre, megerősíti és megvigasztalja. Ajánlom: áldozzék, ahányszor csak teheti. Amikor szívébe fogadja Jézust, a mi Megváltónkat: tárja fel előtte minden fájdalmát, keserűségét. Kétségtelenül tapasztalni fogja, mennyire igaz isteni ígérete: a Gondviselés meg fogja szabadítani.”

Mennyi remény és mily nagy szeretet sugárzik e szavakból! Mily nagy vigasztalás és megerősítés volt a szenvedők számára!

*

Egy férfi írta Páduából:

„1938-ban agyszélhűdés következtében atyám hirtelen halt meg. Sokszor szomorkodtam, mikor lelkére gondoltam: vallástalan volt, nem járt templomba, sokat káromkodott és a szent kenetben sem részesült . . . Egyik reggel a páduai kapucinusok templomában áldoztam. Kérve-kértem Jézust, hogy irgalmazzon atyám lelkének. Szerettem volna valami biztosat tudni felőle. Reméltem, hogy amint a szent arsi plébános meg tudta vigasztalni az öngyilkos feleségét, Lipót atya is tud nekem valami biztatót mondani. Bánatomat feltártam neki, megkérdezve, vajon reménykedhetem-e atyám üdvösségében?

— Vallásos volt-e? — kérdezte.

Sajnos, semmi jót nem tudtam mondani. Végül megkérdezte: szoktam-e gyakran áldozni? Erre igennel válaszoltam. Lipót atya hosszan, mélyen gondolataiba merült. Majd nyugodtan és biztosan kijelentette, hogy atyám — mint családfő — részesült fia szentáldozásaiban. Ezért az irgalmas Isten megadta neki a kegyelmet, hogy halála előtt felindítsa a tökéletes bánatot és ez megmentette őt, — de még sokat kell érte imádkoznom.

Egy pillanat alatt szomorúságom örömmre fordult. Nagy nyugalom töltötte el szívemet. Szolgája szava által az Úr cselekedte ezt a nagy változást.”

Luigi CAMPOSAMPIERO páduai lakos írta 1939-ben Spanyolországból: „Állandóan hálával gondolok Istenre, hogy ilyen lelkiatyát adott nekem. A sok súlyos csapás, mely életemet folytonosan kíséri, már öngyilkosságra

kergetett volna, de Őn, vigasztaló szavaival megmentette testemet és lelkemet. Ezért nagy hálával és szeretettel tartozom Őnek.”

Lipót atya sírján a számtalan levél között találták e sorokat: „Akkor ismertem meg Őnt, amikor lelkemet nagy fájdalom és bánat töltötte el. Szavaira Jézusban újra megtaláltam lelki nyugalmamat. Mint kiválasztott eszközt küldte Őnt az Isten a földre, hogy a szomorúakat megvigasztalja. Örökdjék most is felettünk és mondjon egy-egy bátorító szót nekünk.”

Valóban így volt. Jóságával bátorságot, reményt öntött a lelkekbe. Megtanította őket kiengesztelődni Istennel, önmagukkal, másokkal. A saját hitét és reményét adta tovább.

Istenszeretet

Lipót atyát élő hit világosította meg, határtalan remény lelkesítette és lángoló szeretet töltötte el, hogy szorosan egyesüljön az Úrral. Nehéz követni őt e misztikus úton, mert titkát féltve őrizte. A szívében izzó szeretetre csak néhány bizalmas barátja figyelhetett fel. Zárkózott természetű volt. Gyóntatójának is csak annyit tárt fel önmagából, ami szükséges volt a lelki vezetéséhez. Másokkal nem beszélt ilyesmiről. Gyónói közül a haladókat biztosan vezette a misztikus úton. Csak kevesen sejtették meg, hogy saját élményéből beszél, de mindent nem tudott elrejtetni, mert: „a szív bőségéből szól a száj”. A szívet hevítő szeretetről csak sejtelmünk lehet...

Életünk legfőbb célját Isten szeretésében látta. Egyik rendtársának szokta mondani:

— Isten lángoló szeretete nélkül értelmetlen az életünk. Meg kell mutatnunk a világnak, hogy Istent mennyire

szeretjük! Csak egyedül ennek van értelme, minden egyéb: ámitás!

Akít igazán szeretünk, azt a világot sem bántjuk meg. A szeretet fegyverével győzte le a Sátánt, minden bűn szerzőjét. Így írt erről:

„A Sátán leginkább a szeretettől fél. A szeretet ugyanis nem valamiféle rokonszenv, hanem mély barátság, mely egyesülést sürget: két szív olvad eggyé, elválaszthatatlanul... Ez nemcsak az emberek között érvényes, hanem méginkább Isten és ember között. Isten a kiáradó végtelen jószág. Az Úr maga mondja: „Aki szeret engem, megtartja tanításomat, azt Atyám is szeretni fogja. Hozzá megyünk és benne fogunk lakni.” Ha Krisztussal egyesültünk, akkor a Sátán látja, hogy lelkünkben nincsen számára hely. — Egyre jobban, egyre forróbb szeretetben kell egyesülnünk Krisztussal és Evangéliumával, s akkor az Ő kegyelme határtalanul túlárad lelkünkben. Ezzel a túláradó kegyellemmel erőt veszünk Isten ellenségén s megvédjük Krisztus és az Evangélium ügyét. Legyőzzük és megalázzuk a Sátánt. A Szentírás mondja: ... Szálljatok szembe a Sátánnal és elfut előletek.”

Lipót atya szándékosan soha nem bántotta meg Istent. Akik csak ismerték, ezt bizonyították. A boldoggáavatási per néhány idevágó tanúvallomásából idézünk:

„Lipót atya lángoló szeretettel szerette Istent. Véleményem szerint, megfontoltan soha nem követett el bűnt.”

„Meggyőződésem, hogy Lipót atya soha nem követett el halálos, de még bocsánatos bűnt sem, mert valósággal borzadt Isten megbántásától. Ezzel nagyon hatott rám.”

„Lángoló Istenszeretet töltötte el élete minden pillanatában. Meggyőződésem, hogy keresztségi ártatlanságát sértetlenül megőrizte. Szándékos bocsánatos bűnt nem követett el.”

„Meggyőződésem, hogy súlyos bűnt soha nem követett el. Egy alkalommal lelki életemről beszéltem, ő megjegyezte: ‚Lelkiismeretem szerint — Isten kegyelméből — súlyos bűnt soha nem követtem el‘. Ezt olyan nyugodtan és biztosan állította, hogy semmi kétség nem maradt bennem.”

*

A legkisebb hibát is gondosan kerülte. Ha úgy vélte, hogy hibázott, nyomban meg akart tisztulni tőle, tökéletes bánattal és szentségi feloldozással.

A szeretet nemcsak kerülte a szeretett lény megbántását, hanem gondolatban folyton nála akar időzni. Lipót atya is mindig az Úrral egyesülten akart lenni. Gyakran mondogatta:

— Testünkkel a földön kell dolgoznunk, de lelkünk mindig Isten jelenlétében legyen. Így elmondhatjuk, hogy a földön élünk, de ugyanakkor az égben is vagyunk.

Egy páduai lakos írta:

„Amikor Lipót atyával beszélgettem, néha az órájára nézett és felsóhajtott: — én szerencsétlen! — Az oltárhoz sietett és bocsánatot kért az Úrtól, hogy néhány percig nem gondolt rá.”

Folyton Istenre gondolt és erről szívesen is beszélt. Más nem érdekelte. Akik ismerték, tudták, hogy erről lehet vele beszélgetni, ez foglalkoztatja szívét-lelkét.

Bernardino LAGO írta:

„Lipót atya állandóan Istenben élt. A rövid üdülési idő alatt is vallási igazságokkal foglalkozott.”

D'AMBROSIO-né írta Páduából:

„Tiszteletreméltó Lipót atyában annyira érződött Isten jelenléte, hogy lehetetlenség volt előtte állni. Magasabb hatalom kényszerített térdre, mégha kezét nem is emelte feloldozásra.”

Az igazi szeretetet a szavak nem elégítik ki, hanem tetteket és szenvedést kíván. Az Istenszeretet áldozat nélkül csak szemfényvesztés volna. Gyakran mondogatta:

— A Jézus iránti szeretet olyan tűz, amelyet az áldozat és a szenvedés fája táplál. Kialszik a tűz, ha nem teszünk rá fát.

*

Rendkívüli áldozatot jelentett számára, hogy lobbanékony, heves természetét féken tartsa. Dalmát vér folyt az ereiben... s ez egész életében sok nehézség forrása volt. Idővel azonban tökéletes önuralomra tett szert, olyan szelíd volt mindenkire, mintha harag és bosszús indulat sose öntötte volna el. Aranymiséjén Guido BELLINI érsek így köszöntötte: — Szent Jeromos, beismerve heves természetét, így könyörgött az Úrhoz: „Uram, bocsáss meg, de dalmát vagyok!” Lipót atya nyájas, türelmes, szelíd természetét ismerve, ellene kell mondanunk Szent Jeromosnak: a dalmátokat tartva a világon a legszelídebb népnek. Őn minden hívásra készséges, mint egy orvos, mindig van ideje baráti, bizalmas beszélgetésre s állandóan derűs, nyugodt, mint egy szent.

Lipót atya nem tagadta Szent Jeromos szavainak igazságát, hiszen neki is hősi küzdelmet kellett vívnia lobbanékony természetével.

Fájtn neki, ha alacsony termete miatt écelődtek vele. Sérített önérzetében eleinte felfortyant, később már csak szelíd mosollyal válaszolt.

CUCCAROLLO érsek írta:

„Aki csak néha-néha találkozott vele, azt hihette, hogy csupa kedvesség, szelídség, mert mindenkire kedves, készséges volt. Huzamosabb együttlét után azonban kitűnt, hogy lobbanékony, de erős akaratú férfi. Társalgás

közben arca meg-megrándult az erőfeszítéstől, hogy ural-
kodjék magán és megfékezze kitörni készülő indulatát.
Így terelte másfelé a szót: Bocsásson meg; kérem, bocsás-
son meg: a vér nem válik vízzé! Dalmát vér folyik az
eieimben!”

Önmagával vívott hosszú és kemény harccal akarta bi-
zonyítani Jézusnak, hogy mennyire szereti őt.

Majdnem egész életében betegeskedett. Rendkívül gyenge
szervezete nem volt ellenálló. Szinte sose hagyta el a be-
tegség. Sokszor voltak nagy fájdalmai. Mégis megérte a
hetvenhatodik évét, jóllehet, ez emberileg érthetetlen.

A sok szenvedést és az állandó megpróbáltatásokat
nyugodtan, kiegyensúlyozottan viselte el. Sose zúgolódt
Isten ellen, sőt hálás volt, hogy itt a földön vezekelheti
le bűneit. — Isten így akarta — szokta mondani — legyen
meg a szent akarata!

Utolsó betegségében (gégerák) annyira szenvedett, hogy
remegett a fájdalomtól. A betegápoló testvér vigasztalta:
— Szegény Atyám, milyen sokat kell szenvednie!

— Kedves Testvér, valóban sokat szenvedek, de mindent
Istenért! Ő így akarja, legyen meg az Ő szent akarata!
Soha nem panaszkodott, pedig egész életében sokat szen-
vedett, különösen a fájdalmas gégerák miatt.

Az Úr sok testi gyötrellemel, de még több lelki meg-
próbáltatással akarta megtisztítani, hogy elvezethesse az
Istennel való misztikus egyesülésre.

A jámborság

„Isten ígéretei imádságunkhoz kapcsolódnak. Ő mondta,
hogy imádsággal mindent megnyerhetünk. Az Úr mindent
ingyen ajándékozik, de imáinkkal ki kell érdemelnünk. Ez
titok . . . Legyen ennyi elég! És imádkozzunk!”

Ilyen és hasonló gondolatokat gyakran ismételtetett. Az imádság volt lelki életének fő programja. Ha gyóntatás vagy tanulás közben maradt némi szabad ideje, azt imádsággal töltötte. Ismerősei szerint élete szakadatlan imádkozás volt. Ha rövid ideig nem ment senki gyóntatószobáskájába, nyomban letérdelt és imádkozott. Ebéd után a testvérek, a déli népek szokása szerint, lepihentek, ő a templomba ment és imádkozott. A kolostor kertjében sétálva is ezt tette. Esti imája a késő éjszakába nyúlt. Éjfél tájban, sőt később is a betegek kápolnájában, vagy szobájában a földön térdelve találta őt a betegápoló testvér. Ilyenkor Lipót atya a lámpát eloltotta, hogy senki se vegyesse észre. Monsignore Luca PASETTO kapucinus atya és alexandriai pátriárka írta:

„Thieni házfőnök koromban, ha egy-egy esti szentbeszéd után éjfél körül értem haza a kolostorba, Lipót atyát mindig az Oltáriszentség előtt térdelve találtam.”

Ajka állandóan mozgott, hogy magasztalja az Urat, vagy világosságot kérjen tőle, hogy egyre jobban megismerje Őt és minél tökéletesebben egyesülhessen Vele. Helyes önismeretért is könyörgött, hogy lelki tökéletességben gyarapodva egyre buzgóbb szeretettel letörölhessen lelkéről minden szennyet. Ismerőseitől is imát kért:

„Imádkozzék értem Jézus isteni Szívéhez, hogy a lelkek javára adja vissza egészségemet.”

Viszont ő is imádkozott másokért. Mivel maga is szenvedett, megértette mások szenvedését. Együttérzően könyörgött a sok-sok szenvedés enyhüléséért. Együtt sírt a sírókkal. Erről így írt:

„A magam szenvedései árán tanultam meg másokért imádkozni.” Más alkalommal:

„Megpróbálom magamat beleélni az Ön helyzetébe: ezért úgy imádkozom Önért, mint magamért, amikor a megpróbáltatás az én ajtómon kopogtat.”

Domenico LANZA írta Páduából:

„Biztos vagyok benne, mivel Lipót atyától magától hallottam, hogy súlyos esetekben az egész éjszakát imában tölti a rendkívüli kegyelem kieséséért.”

Nem csodálkozunk, hogy az Úr gyakran meghallgatta kérését.

*

1934. nov. 14-én egy szegény asszony jött hozzá és elírta neki bánatát. Sokgyermekes özvegyasszony volt, kenyérkereső nélkül. A lakbért sem tudta kifizetni. Értesítették, hogy a következő nap elviszik bútorait adóssága fejében, lakását pedig el kell hagynia. A tél küszöbén mi lesz velük lakás és bútor nélkül? A jó Lipót atyát mélyen megrendítette a szomorú eset. Bátorította az asszonyt, hogy imádkozzék teljes bizalommal, majd ő is imádkozik értük. Amikor a fárasztó, hosszú gyóntatás után a napot befejezte, nem tért nyugovóra, mint a többiek, hanem az Oltáriszentség előtt leborulva, könnyek között könnyörögve töltötte az egész éjszakát.

Jézus Szíve ellenállhatott-e ekkora szeretetnek? Nem! Az égből megérkezett a válasz:

Másnap, amikor a rendőség a bútort akarta elszállítani, a teherautó felmondta a szolgálatot. Mindent ott kellett hagyni. Az asszony pedig hamarosan jó állást kapott, az adósságát kiegyenlítette s megfelelőbb lakásba költözött. Lipót atya mindig teljes odaadással imádkozott. Igyekezett megvalósítani Jézus felszólítását: Mindig kell imádkozni! Nemcsak szóval imádkozott, hanem a jószándék felindításával akarta munkáját imává változtatni. Azt nem tudjuk,

hogy a misztikus imában meddig jutott el, de egy biztos: nem állt meg a felszínen, a hagyományos jámborságnál, hanem mélyen behatolt Isten szemléletébe. Különösen akkor volt imájában valami titokzatos elmélyülés, mikor a jövőre vonatkozóan mondott valamit, vagy előre bejelentett valamilyen csodát. Ilyenkor azt sem tudta, mi történik körülötte, szinte úgy kellett felrázni, hogy visszatérjen a valóságba. Szeme — mint két nap — ragyogott. A körülállók megilletődve nézték. Mindez arra vall, hogy bensőségesen egyesült Istennel.

Egy alkalommal megtörtént, hogy Isten végtelen jóságáról beszélgetve, hirtelen sírva fakadt:

— De miért történnek velem, nyomorulttal, ezek a dolgok? Kérje Istent, hogy irgalmazzon **nekem!**

Egy Jézus Szíve képre írta:

„Jézus jóságos Szíve, mely végtelen szeretetének jelével ajándékozott meg, irgalmazzon **nekem!**”

Mi lehetett a „végtelen szeretet”-nek a jele? — titok, mely szíve mélyén örökre rejtve maradt.

*

Istenben elrejtett életének egyik bizonyága: lelki szárazsága. Azok próbatétele ez, akiket Isten nagyobb tökéletességre és misztikus egyesülésre hív meg. Ők nyerik el azokat a gazdag gyümölcsöket, amelyeket Isten csak a szenvedésben kipróbáltaknak ad. — Lelki szárazsága oly keserű és oly gyakori volt, hogy szinte haláltusához hasonlított. Hirtelen heves kísértés rohanta meg. Hite megingott. Ami eddig világos, pontos és határozott volt, az bizonytalanná vált, mintha egy heves földrengésben minden összeomlott volna.

Gyakran érezte úgy, mintha minden eddigi cselekedete rossz, hiábavaló lenne. Arra gondolt, hogy felhagy mun-

kájával, mert a lelkeket és magát is kárhozatba dönti. Csömör, félelem, bátortalanság szorongatta. Nem tudta, mit tegyen, kihez forduljon. Egyensúlyát elvesztette. Naponta kétszer-háromszor, sőt még éjszaka is felkereste gyóntatóját, hogy erőt merítsen: de csak elutasításban részesült; a kemény szavakat a testvérek többször is hallották. Lipót atya elvonult, szorongásban töltve az egész éjszakát. Néha érthetetlen rettegés fogta el: ilyenkor reszketett, mint a nyárfalevél, vagy mint egy viharban álló fa. Nagyon kellett ilyenkor egy-egy bizalmas, jó barát látogatása, akinek a társasága segített elviselni a félelmet, vagy írt lelkiatyjának Odorico da PORDENONE atyának, aki nyomban válaszolt, ismerve lelkigyermekének agályosságát.

Részlet lelkiatyja leveléből:

„Nyugodjék mindig alkalmazkodjék ahhoz, amit mondtam Önnek. Minden nehézségben higgyen nekem! Itt vagyok és megismétlem ítéletem. Senki ne zavarja össze lelkét. Örüljön mindig az Úrban, mert joggal örülhet. Haladjon egyenesen a kijelölt úton, mely az égbe vezet. Rendületlenül higgyen szavaiban: ezek nem az enyéim, hanem a mi Urunk Jézus Krisztuséi, aki nagyon szereti Önt.”

Más alkalommal:

„Ne engedje, hogy a szomorúság letörje. Az Úr elrejtőzése idején gondoljon Jézus elhagyatottságára, vigasztalanságára az Olajfák hegyén. Saját keserűségét egyesítse az övével. Ez a legkedvesebb Isten előtt, amit csak tehet. Jutalma nagy vigasztalás lesz.”

E nagy viharok közepette rendkívül bizott lelkiatyjában, mint Isten helyettesében. Levelét tisztelettel csókolgatta és ismételte, — szavai balzsamként hatottak lelkére.

Ahogy jött a vihar, úgy el is múlt. Nem okozott semmi kárt. Ellenkezőleg: alázatossága nagyobb lett saját nyomorúságának megismerésétől. Istenszeretete fellángolt. Vigaszt nem keresett, egyedül csak Isten tetszését. Egy ilyen megpróbáltatása után írta:

„Eddig hűtlenségeim áldozata voltam, de mostantól Isten iránti őszinte szeretetem áldozataként akarok élni. Mint Atyámat és Mindenemet akarom őt szeretni...”

Sokat imádkozott, s ezt másoknak is ajánlotta, mint a kegyelem megszerzésének fontos feltételét. Különösen az alázatos imát hangsúlyozta. Egyik páduai gyónójának írta: „Enélkül nincs jogunk bármit is kérni Istentől.”

A Szűzanya iránti tisztelet

Lipót atya a Szűzanyát gyermeki szívvel szerette. Ez a szeretet támogatta, világosította meg értelmét, ez erősítette és vigasztalta szívét az élet nehézségeiben. Akik együtt éltek vele, vallják róla:

„Szavakkal nehéz megmondani, mennyire szerette a Szűzanyát. Ha róla beszélt, hangja megváltozott, — ha a képét megpillantotta, szeme ragyogott. Lelkesültségét látva valamit megsejtettünk lángoló szeretetéből.”

Édesanyja is nagyon szerette a Szűzanyát. Fiát már kicsi korától az ő tiszteletére és szeretetére nevelte. Lipót atya így emlékezett erre:

„Még mint kisgyermeket a Szűzanyának szenteltek. Ő óvta, védte hivatásomat.”

Egész életében szívesen foglalkozott Mariológiával. Kutatta a Szentírás Máriára vonatkozó helyeit, hogy ezekben elmélyedjen. A gyóntatóhelyiségében függő Mária-képet naponta friss virággal díszítette. Szívesen misézett Máriaoltárnál, s ha csak lehetett, az ő miséjét végezte. Naponta

elmondta Szűz Mária kis-zsolozsmáját. A rózsafüzért is naponta imádkozta, néha többször is. Gyenge egészsége miatt felmentették az éjszakai zsolozsma alól, de Mária-ünnepek előtt ezt megengedték. A Szűzanya tiszteletére az ő ünnepein többet imádkozott és fokozta áldozatait. — Amikor Mária-kép előtt haladt el, mély tisztelettel meghajolt. Orvosi rendeletre a kolostoron kívül kellett sétálnia. Ilyenkor felkereste a Santa Croce templomban a Madonna della Salute-t, letette virágait és hosszan elidőzött. Vasár- és ünnepnap a Santa Giustina bazilikába látogatott, hogy tisztelegjen a konstantinápolyi Madonna kegyképe előtt. Sokszor félórát is térdelt a hideg márvány oltárlépcsőn. — Megtörtént, hogy gyóntatás, vagy beszélgetés közben hirtelen bocsánatot kért és bement a templomba a Szűzanya oltárához. Ragyogó arccal tért vissza. — Rafaele GASPARETTI-nak írta:

„Az égben van egy anyai szív, egy jóságos szív, az Isten-
anyának legszentebb szíve, mely nagyon szeret minket.”
Amikor a thienei kapucinus kolostorban lakott (1908—
1909), gyakran segített a testvéreknek a házi munkában:
mosogatott, takarított, vagy az ebédlőben asztalt terített.
Társait kérte, hogy munka közben imádkozzák a loretói
litániát. Amikor az „örömnünk oka” fohászhoz értek:
megállt, szemét égre emelte s rövid ideig így maradt. Meg-
kérdezték: miért teszi ezt?

— Ó, a Madonna — sóhajtott — a Madonna, örömnünk
oka! — és sugárzó arccal még sokáig nézett az égre.
A Boldogságos Szűzanyát úgy szerette, mint ártatlan gyer-
mek az édesanyját. Egy kapucinus testvér írta:

„Amikor Loretóban betegápoló voltam, valahányszor Ve-
lencébe látogattam, mindig köszöntöttem Lipót atyát is.
Búcsúzaskor lelkemre kötötte: „Amikor megérkezik, azon-
nal siessen a Szent Házba és az Ég Úrnőjének adja át

üdvözetemet és sok-sok köszöntésemet.' — Akkoriban meglepődtem ezen az üzeneten, de később, amikor betegségében ápoltam s lelkét közelebről megismertem, már nem csodálkoztam, bizalmas kapcsolata a Szűzanyához megmagyarázott mindent."

Súlyos lelki megpróbáltatásaiban és másokért való aggodalmában Máriánál keresett oltalmat. Megható egyszerűséggel és teljes bizalommal írogatta neki leveleit:

Boldogságos Szűz Mária!

Mint legszentebb Úrnőnek a Szentlélekben, küldöm e levelet. Alázatosan kérek: tekints kegyesen a jámbor családra, hisz jól ismered őket. Tudsz nagy inségükről. Ó, kegyes Úrnőm! szeretettel és bizalommal kérek, fogadd szívesen levelem és hallgasd meg kérésem.

Alázatos és méltatlan szolgád:
Lipót testvér

*

Szeretettel megírt leveleit a Szűzanya oltárára helyezte, aki bizonyára kegyesen tekintett hűséges szolgájára és meghallgatta kéréseit. — Egy alkalommal egyik gyónójának említette: — Levelet írtam a Madonnának és a lábához helyeztem az oltáron. Vajon szívesen fogadta-e? Imádkozzék, hogy az áldott Szűz gondoljon levelemre.

A Szent Szűz jó édesanyaként nagy bőkezűséggel viszonzta a szeretetet, bizalmat. Megpróbáltatásaiban mindig mellette állt, meggyötört lelkét megvigasztalta és békével árasztotta el. Vele volt a testi szenvedésben, hogy megerősítse, segítségére volt a szerencsétlenek gyámolításában. A Szűzanya irgalmasságáról szóló sok-sok beszámolója olyan, mint az illatos virágoskert.

1927-ben — a nagy munkanélküliség idején — MILAZZO-né, Páduában, hiába keresett családtagjai részére állást,

bár egy jószívű hölgy is támogatta. — Az asszony sírva panaszolta nagy bánatát Lipót atyának, aki nagy részvéttel hallgatta. Majd hirtelen felállt és sugárzó arccal szólt az asszonyhoz:

— Menjen azonnal a Santa Giustina templomba a Szűzanyához és mondja neki: „Ünöm, a te szolgád, Lipót atya küldött. Eszközöld ki, amit az a hölgy nem tudott elérni.” Mást ne mondjon. De menjen gyorsan! Bizzék benne! Nyomban induljon!

Bizva az atya szavaiban, rögtön elindult. A kegykép előtt leborult és egyszerűen elismételte az üzenetet. Majd abban a hitben hagyta el a templomot, hogy a Szűzanya meghallgatja szolgája imáját. — Másnap minden nehézség eloszlott: a család tagjai megkapták a kívánt állást.

A eastelfrancoi kórházban Giulio BUSTINARO páduai lakos megismerkedett a teljesen béna Alberto BEDIN-nel. Lipót atya előtt szánakozva beszélt a szerencsétlen bénáról; felajánlotta, hogy autóval elviszi a beteghez. Az atya először beleegyezett, de induláskor nem akart menni. A bosszankodó Bustinarot így nyugtatta:

— Nem megyek, mert a beteg a gyógyulás kegyelmét óhajtja, azonban ennek még nincs itt az ideje. Látogassa meg őt. Bizzék nagyon a Madonnában, ő majd kieszközli a gyógyulást, de nem most.

A gyógyulás bekövetkezett, de csak Lipót atya halála után két évvel. Egyik este Bedin hirtelen felállt és bénulása megszűnt.

Lipót atya 1934-ban abban a kegyelemben részesült, hogy részt vehetett egy lourdesi zarándoklaton. Már régen vágyott erre a helyre, melyet a Szent Szűz megjelenésével kitéüntetett. A zarándoklat egyik kísérője volt. — Sugárzott az örömtől, szinte megifjodott, — paradicsomi boldog-

ságban élt. Imádkozott és gyóntatott. Amikor a jelenési barlang oltáránál misézett, a Madonna rendkívüli kegyelmekkel tüntette ki. Ezt egy szentképre írt feljegyzéséből tudjuk. Közölte vele, hogy lelki életét előlről kell kezdenie. — Ez az alázatos vallomás természetfeletti megvilágosítást rejt, amelyet csak az életszentség magaslatán járó lélek érthetett meg. Ő azonban ezt szerényen elrejtette. A közös ájtatosságokon olyan buzgó áhítattal vett részt, hogy mindenki, aki látta, csak épült. Tündöklő arccal sóhajtozta: — Csodálatos dolgokat láttunk ma! A lourdesi szép napok gyorsan leperegtek. A Madonna édesanyjai mosolyával megerősítve tért haza. A Szűzanya csakhamar megmutatta védelmező szeretetét: egy halálosnak ígérkező veszedelemből ép bőrrel mentette ki.

A felebaráti szeretet

A tökéletességre vágyó nagy lelkek mindig elégedetlenek önmagunkkal. Ő is így volt. A kereszten függő Jézust szemlélve kevésnek találta azt a szeretetet, amelyre eljutott. Gyakran ismételte: — Olyan mértékkel mérnek majd nekünk, mint amilyenel mi mértünk másoknak. Mindig megborzadva hallgatom ezt az evangéliumi szakaszt, mert tudom, hogy mily kevésbé valósítottam meg. Tegyük jót mindenkivel! Sose tudunk annyi jót tenni, mint amennyit lehetne és kellene. Gyakoroljuk az irgalmas szeretetet, hogy egykor mi is irgalomra leljünk. Szeretet! Szeretet! Csak szeretet által élhetünk békében Istennel, felebaráttal, önmagunkkal!

A testvéri szeretet gyakorlása közben fejlődött ki nemes gondolkodása, hősiek áldozatossága. Ezáltal lett a hozzáfordulók számára testvéri jó barát. Magatartásában és segítőkészségében az édesanyjától örökölt nemeslelkű, finom szeretetreméltóság nyilatkozott meg. Egy barátjának

említette egyszer: — Édesanyám grófnő volt. Vonzóan kedves és vallásos. Neki köszönhetem, ha van bennem némi jó.

Mindig és mindenkivel udvarias volt. Még a durvakkal szemben is előzékenyen és tisztelettel viselkedett. Szeretettel fordult a szegények, tanulatlanok és szenvedők felé. Mindenkit tisztelt. Senkit nem bírálgatott. Szemtől-szembe ugyanazt mondta, mint az illentő távollétében. Ha valakit figyelmeztetnie kellett valami hiányosságra, ezt mindig négy szemközt tette. Távollevőről soha nem mondott bírálatot. A súlyos és nyilvános hibát nem szépitette, de a róla való beszédet félbeszakította: — Imádkozzunk, hogy az Úr intézze el!

CUCCAROLLO érsek írja:

„Rendtársait mindig csak jóindulattal ítélte, vagy bírálta. A szerzetesi élet lényege a szeretet. Ezért senkit sem mert elítélni.”

Angelo da Fidenza atya vallotta a boldoggáavatással kapcsolatban: „Isten iránti szeretetéből fakadt az emberek iránti szeretete. Szeretetlen szót soha nem hallottam tőle. Ellenkezőleg: amíg csak tehetett, mindig jót mondott mindenkiről, még ha mások ellenkezőleg vélekedtek is.”

Érthető tehát, ha a boldoggáavatási eljárásban annyira kiemelték felebaráti szeretetét.

Mindig és mindenkinek ajánlotta a gyengéd, figyelmes, tevékeny szeretetet. Egyik kapucinus testvér így ír erről: „Ő valóban Isten iránti szeretetből szerette embertársait. Nekünk, segítőtestvéreknek mondogatta: Ha nem szeretitek embertársaitokat, nem juttok a mennyországba.”

Egy másik kapucinus írta:

„Egy alkalommal azzal vádoltam magam, hogy kinevettem egyik öreg rendtársamat testi fogyatékosága miatt.

— Lipót atya, az állandóan alázatosan lehajtott fejét erre hirtelen felkapta, felugrott, s szikrázó szemmel fenyegetett meg. Amikor látta rémületemet, enyhébben folytatta a korholást.”

*

Szerette a szegényeket, de fogadalmas szerzetes létére nem sok anyagi támogatást nyújthatott nekik. Azonban minden alkalmat megragadott, hogy segíthessen.

Lelkes felebaráti szeretetéről néhány vallomás:

„A szegényekkel együtt érzett, s igyekezett segíteni rajtuk. A hívek adományait minden hétfőn átadta nekem, házfőnökének, mert előljárói engedély nélkül nem rendelkezhetett az adományok felett.”

„Boldog volt, ha segíthetett a szegényeken.”

Jómódú gyónóinak a keresztény szeretet és az alamizsnálkodás gyakorlatát ajánlotta, mint az isteni áldás biztos eszközét.

BERGAMASCO írta Páduából:

„Gyakran gyóntam nála. Mindig adtam némi alamizsnát szegényei részére, amit hálásan megköszönt. Egyszer megjegyezte: — Nagyon jó, hogy könyörületes a szegények iránt. Mindig gondoljon rájuk! Hitéért és a rászoruló iránti szeretetért biztosan sok kegyelmet kap Istentől.

Ezt a figyelmeztetést többször megismételte, én pedig követtem tanácsát. Őszintén mondhatom, hogy sok nehéz helyzetben éreztem az isteni Gondviselés különös segítségét.”

Anyagi lehetőségek híján lelkileg támogatta a szegényeket. Jézushoz fordult, s az ő ígéretére hivatkozva kérte szegényei számára az isteni segítséget, ami nem maradt el.

1932-ben Innocenza Maria VENTURINI szorult helyzetét elpanaszolva Lipót atyának, átadta neki utolsó öt líráját a szegényei részére. Az atya meghatódottan vigasztalta: — Bízzék Istenben! Az öt lírát százszorososan visszaadja. Valóban így is történt. Hazatérve ezer lírát kapott egyik barátnőjétől. Másnap meg valaki régi adósságát törlesztette, jöllehet már többször kijelentette: nem tud fizetni.

A szegények mellett együtt érzett a betegekkel is. Egyik kapucinus testvér írta:

„Szívén viselte az öreg és beteg rendtársakat. A betegszobába naponta többször is bejött, hogy vigasztalja a betegeket. Nagy gondot fordított a betegek jó kiszolgálására. A házfőnököknek szokta mondani:

— Semmi áldozattól sem szabad visszariadnia, hogy beszerezze mindazt, amire a betegeknek szükségük van, vagy amit azok megkívánnak.“

A kolostoron kívüli betegekért is kész volt minden áldozatra. Szenvedésük a lelke mélyére hatott. Imával ostromolta értük az eget. Kérése sokszor nyert meghallgatást. Mosolyogva szokta mondani:

— Ilyen esetben követni kell az evangéliumi ember példáját, aki állhatatosan addig zörgetett barátjánál, éjnek idején, míg az fölkelt és teljesítette kérését.

Egész könyvet lehetne írni a betegek iránti szeretetéről. Itt csak egyet közlünk: Anna GAZZI asszony vallomását: „1936-ban kisbabát vártam. Fertőzés és idült vesegyulladás miatt éles fájdalmaim voltak. Lipót atya táviratban közölte: ‚Menjen kórházba! Isten segítségével minden simán megy.‘ A felvétel után az orvos súlyos gyermekágyi-lázat állapított meg. A következő nap a professzor közölte, hogy az életből már csak egy óráam van hátra. Halálomra várva a műtőben hagytak. De én erősen bíztam Lipót

atyában. — Egyszer csak kopogtak az ajtón és hallottam, amint mondják:

— Távirat érkezett a hölgynek.

Abban a pillanatban megszületett a kislányom. A táviratban pedig ez állt:

„Önnek és kislányának áldásom küldöm!”

Két nappal később egészségesen hagytam el a kórházat. Tökéletesen meggyógyultam. Hálából a Leopoldina nevet adtam kislányomnak.

*

És még valami: 1939-ben daganatom keletkezett. Vizsgálat után az orvos nyomban kórházba utalt. Én azonban, számolva a bevérzés kockázatával, haza akartam menni. Férjem aznap veszítette el állását, de adott száz lírát, hogy Páduában keressem fel Lipót atyát. Megmutattam neki kórházi papírjaimat.

— Ezekre már nincs szüksége — mondta — teljesen egészséges. Keressen egy szakorvost, nem fog daganatot találni Önnél. Megemlítettem férjem ügyét is:

— Még ma alkalmazzák — válaszolta.

Magamról még csak azt szeretném megemlíteni, hogy a páduai szakorvosi vizsgálat szerint teljesen meggyógyultam.”

Lipót atya különös titkára a boldoggáavatási per egyik vallomása derít fényt:

„Nekem az a véleményem, hogy a rendkívüli kegyelmek kieséséért saját magát adta áldozatul.”

Egyszer megkérdezték tőle: a szentek honnét tudják előre, hogy egy beteg meg fog gyógyulni?

Válasza ez volt:

„Úgy mondják, egyszer egy pap így csodálta meg Don Boscót: — Milyen boldog lehet, mikor valamilyen csodát

művel! — Fiam, ha tudnád, mibe kerül a csoda, sose kérnéd az Úrtól ezt a kegyelmet! — válaszolta mosolyogva a szent.

Ez a felelet az Őn kérdésére is. A szentek Isten és a szerencsétlen közé állnak és így kérik az Urat:

— Haragod, melyet ez a bűnös lélek érdemelt, engem sújtson! Engesztelő áldozatul magamat ajánlom érte. Istenel egyesülve a szentek tudják, hogy elfogadja-e felajánlásukat. Előre látják az Úr szándékát, s a csodát, melyet tenni akar. De az elvállalt és elfogadott felajánlást teljesíteni kell. Könyörtelenül elszenvedik azt a büntetést, amelyet az Úr a bűnösre szabott volna. A szentek ezáltal hasonlítanak az isteni Megváltóra: Ő a mennyei Atya és a bűnös emberiség közé állt, hogy ezeket megmentse.”

Lipót atya tulajdonképpen magáról beszélt. Hányszor és hányszor kellett felajánlania magát engesztelő áldozatul, hogy megnyerje egy-egy betegnek a gyógyulást, egy-egy szomorkodónak a vigasztalást, egy-egy bűnösnek a megtérést, s a kiválasztott lelkek számára a rendkívüli kegyelem ajándékát.

Sok-sok csodálatos esemény történt körülötte, nagy bűnösök tértek meg, mindenki megvigasztalódva és megbékélve hagyta el gyóntatószékét. Isten szaván fogta őt: testi-lelki szenvedésével drága árat fizetett értük.

Halála utáni harmincadik napon egyik újság írta:

„Lipót atya meg akarta kímélni a betegeket a szenvedéstől. Terheiket ő akarta viselni.

— Helyezzen mindent a vállamra . . . ! Legyen nyugodt! — mondta, s mosolygott, mikor fellélegezve megvigasztalódtak a segítséget keresők.”

Valóban nagy lélek volt!

Mindent a lelkekért

Lipót atya lemondva a világról, és minden csábításáról: igazi értéket egyedül csak a lélekben talált. Minden más mellékes volt számára. Jöhetett hozzá gazdag vagy szegény, tudós vagy tudatlan, ő csak a lelket látta benne, akit Isten és az Egyház bízott rá, hogy visszaadja neki, vagy növelje benne a kegyelmi életet: a lelket, amelyet annál jobban kell szeretni, minél jobban eltorzította a bűn.

Természetesnek találta, hogy segítse, vigasztalja és mindenekelőtt Isten szeretetére vezesse őket. Mindenki ismerte ezt a hő vágyát. Egy pap így beszélt róla: „Egész életét felebarátainak szentelte, hogy lelküket megmentse.”

Elmondhatjuk róla, hogy a gyóntatószék apostola volt: a nap bármely szakában, fáradtan, esetleg betegen is gyónóinak rendelkezésére állt. A napi tizenöt órányi gyóntatás nem ment ritkaságszámba.

A páduai kapucinus templom és kolostor között áll egy néhány négyzetméternyi kicsi cella. A körülötte lévő épületek elzárják a levegőt és a napfényt. Télen jéghideg, nyáron fullasztóan forró. Majdnem negyven esztendőn keresztül ez volt Lipót atya önként vállalt Golgotája, hogy a lelkeket mentse. Ez volt oltára is, az apostoli szolgálat testi-lelki szenvedéseinek véréből pirosuló oltára ... Nap-hosszat ült itt bezárva, anélkül, hogy pihenésre, üdülésre gondolt volna. Csak Jézus tekintett le rá a keresztről, biztatva a halálig való kitartásra. Igen, a lelkekért nagy árat kell fizetni ...

A gyónók jöttek, ... és mentek ... váltották egymást: de ő csak ült tovább a fonott székben. Órák, napok, hetek, évek, évtizedek teltek el így, — majdnem negyven év. Szerette ezt az „életet”, ami mások számára hihetetlen. Egyik rendtársa kérdezte tőle:

— Atyám, hogy győzi ezt? Ennyit gyóntatni!

— Látja — válaszolt mosolyogva — ez az én életem!

— De gyenge az egészsége, kímélnie kellene magát.

— Hova gondol!? Ez lenne a halálom!

S így is volt: amikor már nem gyóntathatott, hamarosan meghalt.

Soha nem mondta: elég! Se sürgős elfoglaltság, se alkalmatlan időpont miatt nem küldött el senkit. Néha kijött a gyóntatószékből, de amint megszólalt a csengő, nyomban visszament. Barátságosan mondta:

— Itt vagyok, uram, itt vagyok!

Ez megisméltődött naponta tizszer, huszszor, vagy többször is. Este későn szokott lefeküdni. Ha valamelyik gyónni akaró rendtársa ilyenkor kopogtatott, a legkisebb bosszúság nélkül, barátságosan fogadta. A lelkekért való buzgóságában — étkezésről, pihenésről megfeledkezve — éjjel-nappal a gyóntatószékben ült volna. Gyakran mondta, szomorkodva:

— Milyen kár, ezek miatt a szegény gyónókat várakoztatni! Szerinte a papnak — egészen haláláig — a lelkekért kell élni. Szenvedett, ha észrevette, hogy valamelyik pap fontosabbnak tartotta a saját kényelmét, mint az apostolkodást és a lelkek javát.

*

Egyik bizalmas barátját többször kérte:

— Imádkozzék, hogy Isten világosítsa fel az előljárókat: adjanak több szabadságot a papi szolgálathoz. Ők nagyon jók és túlsokat törődnek egészségemmel.

CESARIO atya írta Rovigóból:

„1931-ben házfőnöknek mentem Páduába. Lipót atyát kértem, hogy folytassa tovább apostoli működését a gyón-

tatószekben. Megengedtem neki, hogy a templom bezárása után is beengedheti gyónóit a kolostor kapuján. Ennek rendkívül örült. Megható látvány volt, amint késő este is ott várta gyónóit. Ha valakit közeledni látott, szokott mondásával nyomban nyitotta a kaput:

— Itt vagyok, uram, itt vagyok!

Egy katonatiszt Lipót atyánál szokta végezni szentgyónásait. Előre jelezte érkezését, ha átutazott Páduán, hogy a két vonat közt találkozhatnék vele. Gyakran késő este érkezett. Lipót atya ilyenkor is várta a kapunál. Egy alkalommal, télen, éjfél után két órakor érkezett. Sokáig habozott, végül is kopogott. Lipót atya nyomban kinyitotta a kaput, s barátságosan köszöntötte:

— Itt vagyok, uram, itt vagyok! Jöjjön!

Betegségét igyekezett eltitkolni, nehogy előljárói pihenésre küldjék. Gyakran lázas állapotban gyóntatott egész nap. Így találta egy barátja. Megilletődötten mondta:

— Atyám, magas láza van. Az Isten szerelmére, vigyázzon az egészségére. Ha így folytatja, összeroppan. Feküdjék le!

— Mit gondol? — válaszolta. Mi munkára születünk. Csak az urak maradnak ágyban, ha meghültek. Nekünk, szegényeknek, dolgoznunk kell, még lázasan is. Hogyan maradhatnék ágyban, mikor annyi lélek várja kis segítségemet? Kérje velem az Úrtól a szükséges egészséget, mert én munkára születtem, és a Boldogasszonyt, hogy legyen édesanyánk!

Ki tudta volna ennél jobban bebizonyítani szeretetét a lelkek iránt?

Az alázatosság

„Összüleink bűnének büntetése szomorú örökségként száll ránk. Ezzel az örökséggel együtt jár a büszkeség és az önhietség fékezhetetlen tüze. Hírnévre és dicsőségre vágyunk, s ezt jónak és előnyösnek tartjuk. Pedig szerencsétlen és az igazság ellen vét az, aki romlott természetünknek e hajlamát követi, mert a jót nem isteni ajándéknak tekinti. Vét az igazságosság ellen is, mert magának tulajdonítja a dicsőséget, holott ez egyedül Istent illeti, aki minden jónak kezdete és vége.”

Igy írt Lipót atya az alázatosságról, bizonyítva, hogy világosan ismeri ezt az erényt.

De nemcsak írni tudott róla, hanem élte is. Sokak szemében ő maga volt a megtestesült alázat. Áthatotta minden szavát, minden tettét. Oly természetesen volt egyszerű és közvetlen, mintha az a világ legkönnyebb dolga lenne. Másként el sem tudták képzelni. Nem is sejtették, hogy ez az erény mily sok és nehéz önmegtagadást kívánt meg tőle. A benne ágaskodó büszkeséget csak folytonos lemondással tudta megtörni. Gyakran mondogatta:

— A külső dolgokról lemondani nem sokat jelent; hiúságunkat megtörve, önmagunkat megalázni már sokkal nehezebb! Amikor dicsérték, csak legyintett, mintha mondaná: szóra sem érdemes, — és szinte észrevétlenül másra terelte a szót.

Egyik rendtársa ugratta:

— Lipót atyának az égben nagyon magas helyre kell feljutnia. Nagy szentté kell lennie. Csupán az emberek miatt is, akik már most is annak tartják. Nem okozhat nekik csalódást az utolsó ítéleten. Ne mondhassák: „No, nicsak! Azt hittük, hogy milyen nagy szent, pedig csak olyan, mint mi vagyunk!” —

Lipót atya e szavak hallatán jót derült, s így tanított:

Ha jól megfontoljuk, hogy Istentől ered minden jó, tőlünk meg csak a rossz, akkor ebből következően el kell fogadnunk a megaláztatásokat. Így kívánja az isteni igazságszolgáltatás, mely már itt a földön akar megtisztítani bennünket. A megaláztatás nem büntetés, hanem Isten ajándéka, irgalmas jóságának megnyilvánulása.

*

Lipót atya a megaláztatásokat nemcsak elfogadta, hanem örült is nekik, még ha váratlanul is érték. Amikor egyik barátja gorombaságokkal illette, nem védekezett, hanem fejét lehajtva így szólt:

— Igaza van. Még nagyobb rosszat is megérdemelnék.

1934. június 14-én villamoson utazott haza. A kiszállásnál a nagy tolongásban megtaszított egy fiatalembert. Ez megfordult és mérgesen arcul ütötte. Lipót atya nem jött indulatba. Mosolyogva kérte a tettet:

— Szépítse meg már a másik felemet is! Nevetséges lennék egy oldalon piros képpel.

A fiatalember annyira megszegyenült, hogy a tömegben letérdelt és bocsánatot kért. Lipót atya megveregette vállát:

— Ugyan, uram! Mi továbbra is jó barátok maradunk!

Egy híres páduai professzor mondta el:

— Egyik délután — szentgyónásom elvégzése után — kértem Lipót atyát, jöjjön velem a kertbe néhány percre. Nyomban jött is. Társalgás közben néhány dicsérő szót mondtam neki. A házfőnök éppen arra jött és meghallotta. Rögtön megmondta nemtetszését s ezzel — legalább is nekem úgy tűnt — Lipót atyát mélyen megalázta. Majd tüstént a gyóntatóhelyre parancsolta. Lipót atya mosolyogva engedelmeskedett: tőlem kedvesen elbúcsúzott és nyugodtan indult gyóntatni.

Jézus igazi, szívbeli alázatosságot kívánt tőle. Szinte képtelennek érezte magát a legjelentéktelenebb jócselekedetre is, bár tudta, hogy mint gyónató, nagyon sok lelken segített. Ez Isten műve volt, önmagától csak a fogyatékos buzgóság és szeretet származik. Jól ismerte Paulai Szent Vince kijelentését:

— A lelkek megtérítésének ajándékát nem a saját, hanem mások javára kaptuk. Mi csak küldöttük vagyunk. Minél nagyobbat valósít meg Isten miáltalunk, annál inkább kell megalázkodnunk, hogy az Úr ilyen gyatra eszközt használt fel...

Lipót atya is így gondolkodott. Antonio BARZON páduai kanonok írta:

„Egyik húsvét este találkoztam vele. A kemény munkában teljesen kimerült. Kora reggel óta megszakítás nélkül gyónatott. Üdvözöltem őt:

— Atya, teljesen kimerült... mégis milyen boldog!

Vidáman felelte:

— Adjunk hálát az Úrnak, hogy nyomorúságunkhoz leereszkedve gazdag kegyelmeivel ajándékozott meg minket!

Ebben a pár szóban megnyilatkozott magasztos erénye. Még néhány napig gondolkoztam e válaszon s a benne rejlő csodálatos tanításon. Fárasztó és kimerítő szolgálatát nyomorúságos cselekedetnek tekintette, csak az Úr volt egyedül nagy és tiszteletreméltó, aki gazdagon osztott kegyelmének közléséhez ezt a kicsinyke szolgáját használta eszközüül.”

*

Naponta akart valamit tenni Isten dicsőségére. 1936. nov. 12-én ezt írta egy szentkép hátlapjára:
„Mától kezdve mindig teszek valami jót.”

Luigi ARTUSO páduai betegápoló testvér Lipót atyát — pár nappal halála előtt — a betegszobához vivő lépcső előtt találta. Gyengesége miatt nem tudott egyedül felmenni. Ő segítette vissza cellájába.

— Atyám, miért megy le még mindig a templomba, hiszen alig áll a lábán?!

— Engedje meg — válaszolta — hogy némi jót tegyek. A testvér gyakran találta őt szobájában a földön térdelve.

— Miért teszi ezt, hiszen az ágyban kellene feküdnie?

— Kedves Testvér — felelte —, kérje az Úr kegyelmét, hogy bűneimért vezekelhessek!

A rendház fenntartásához anyagiakkal nem segíthetett, ezért gyakran úgy érezte, hogy csak terhet jelent a kolostornak. Ezért jótévedőitől örömmel elfogadta az alamizsnát:

— Köszönöm, köszönöm! Így könnyebben tart el a házfőnök. A legcsekélyebb jótévedményt sem felejtette el soha. Egy rendtársa vallomásából tudjuk:

„Minden jótévedményért hálás volt. Egy széket készítettem részére a gyóntatószobába. Mindenáron két narancsot akart adni, pedig erre — gyenge egészsége miatt — neki lett volna nagy szüksége. Egy év múlva két almát adott és biztosított: nem felejtette el, hogy széket készítettem neki.” Hálából — a kapott szívességért — sokszor felajánlotta lelki szolgálatait. Egy páduai úrnak írta:

„Egyet kérek Öntől: nyugodtan mondja meg, miben lehetek szolgálatára. Kész örömmel sietek segítségére.”

Hálás volt mindenkinek, mert ezt kötelességének érezte. Jótévedőinek segítségét bőségesen viszonzta imáival, szentmiséivel, szenvedéseivel. Egyedül az Úr és az örökmécs a tanúja, hány órát töltött éjszaka virrasztva és imádkozva értük.

Imájára szinte naponta történtek rendkívüli események, de minden titokban maradt, láрма és feltűnés nélkül. Főképpen ő maga nem vett róla tudomást. Nem értette, miért özönlik a tömeg gyóntatószékébe. Mikor egyik bizalmas barátja ezt szövé tette, így válaszolt:

— Talán én vagyok az oka, hogy nagy hitükért az Úristen meghallgatja őket? Tehetek én erről?

Egyik testvér, aki huzamosan ápolta őt, írta:

„Csodálkozott, hogy hozzá, az egyszerű szerzeteshez jönnek tanácsot kérni professzorok és tekintélyes férfiak. Mindezt Isten kegyelmének tulajdonította, aki általa akarta eljuttatni ajándékait a lelkeknek. Alázatosságáért mindenki tisztelte és szerette. Akik megismerték, nem hagyták el őt soha.”

Alázatossága csendet teremtett körülötte.

— Ha van bennünk — mondta — isteni kegyelem, ne vigyük piacra, hanem rejtjük el még a leghalványabb sugarát is. Egyedül Istené a tisztelet és a dicsőség! Mozogjunk a világban mint árnyék, mely nyom nélkül tűnik el. Bizalmas gyónóit állandóan kérte: imádkozzanak érte, hogy titokban sok jót tehessen a lelkekkel. Gyóntatószobája előtt majdnem mindig sűrű sorokban várahoztak a gyónók. A síri csendben csak az ajtó nyílása és csukódása kattant. Az alázatosság és elrejtettség útját választotta, mely biztosan megvédte mindentől. Még rendtársai sem figyeltek fel rá: csak jó és példaadó szerzetest láttak benne, semmi többet. Csupán a tapasztalt lelkivezetők ismerték őt. Ezt is akarta! Amikor egyik barátja ezen csodálkozott, így felelt:

— Kedvesem, hogy jót tehessünk — lelki értelemben —, ravasznak kell lennünk.

Az alázatosság már külső megjelenésén is megnyilatkozott. A társalgásban nyugodt és tartózkodó volt. Sose kezdte elsőnek a beszélgetést, jobban szerette, ha kérdezték. Megvárta, míg szóltak hozzá. Akkor azonban minden érdekelte, de magáról, vagy élményeiről sose beszélt. Mindenkiről tisztelettel nyilatkozott.

A házfőnöktől vagy helyettesétől — még ha egészen fiatal atya volt is — minden este áldást kért és bocsánatért esedezett a napközben elkövetett hibáiért. Ezt csak a növénydékek szokták gyakorolni a velencei rendtartományban, de ő egész élete végéig megtette.

Alázatossága miatt mindenkit ellenállhatatlanul vonzott magához. Utolsó házfőnöke, BENJAMINO atya írta róla: „Nagyon egyszerű ember volt. A többiektől csak összeszedettsége, szerénysége és mások iránti tisztelete különböztette meg.”

Tisztában volt azzal a sok adománnyal, melyet Istentől kapott a lelkek javára. Magasztalta érte az Urat! De ugyanakkor bocsánatot is kért, hogy ezeket nem eléggé értékesítette. Egyik gyónójának mondta:

— Fogyatékoságunk és nyomorúságunk ellenére Isten kiválasztott bennünket, hogy ellensúlyozzuk a gonoszt. Teljesítsük feladatunkat! Majd Ő megjutalmaz érte!

Tehát alázatossága nem bénította meg és nem törte le, hanem inkább serkentette a jóra.

3. KEGYELMI AJÁNDÉKAI

A szerzetesi hivatás

Isten egyik legkiválóbb ajándéka a szerzetesi hivatás, mely teljes önátadással jár. Lipót atya erről így beszélt:

— A szerzetesi élet vértanúság, mert a szerzetesnek élő halottá kell válnia.

Testi gyengesége miatt számára súlyos volt ez az élet, de végig ki akart tartani az áldozati oltáron. Egyik bizalmas barátjának mondta:

— Isten meghívott, én pedig az Úr kegyelmével elfogadtam a meghívást. Most élő halott vagyok.

A szerzetes az égi jutalom reményében lemond a földi örömről s így halad a tökéletesség fárasztó, meredek útján. Egy rendtársának írta:

„Erősödünk meg hivatásunkban s akkor majd a fáradalmas napok után ingalmas Istenünk jutalma vár ránk.”

A szerzetesi élet lényege a szegénység, engedelmesség és tisztaság hármasságának megvalósítása, mely csak áldozatok árán lehetséges. Lipót atya jó szerzetes akart lenni, szerette fogadalmait s azokat hűségesen meg is tartotta. Naponta — gyakran írásban is — megújította. Feljegyzéseiből kitűnik, hogy ezeket a Jézushoz kötő bilincseket mennyire szerette. Egy Mária-kép hátlapjára írta:

„Fogadalmam véremmel szeretném leírni. Legszentebb Szűzanyám fogadd el hő kívánságomat!” — „A Boldogságos Szűz barlangja előtt ünnepélyesen megújítottam fogadalmam.” — „Ma — ahogy csak tudtam — oly ünnepélyesen megújítottam fogadalmam.”

A szegénységi fogadalommal a szerzetes — Isten és saját lelkiismerete előtt — lemond minden ingó és ingatlan földi javairól. A kapucinusoknál a szegénység nagyon szigorú,

csak a legszükségesebb földi dolgokkal élhetnek. Lipót atya szinte aggályosan igyekezett ezt megtartani, bár gyónóitól mindent megkaphatott volna. Olyan jelentéktelen csekélyégeket sem fogadott el, amelyeket más szerzetesek jó lelkiismerettel elfogadnak. Egy páduai hölgy írta:

„Állítom, hogy Lipót atya a szegénység szellemében élt. Többször is kérdezgettem, hogy mire volna szüksége. Nagy nehezen bevallotta, hogy nincs esernyője, pedig nagy szüksége volna rá. Arra kért, hogy szegény szerzeteshez illő legyen. Szemüveg után is soká kellett kutatnom, míg egy megfelelő — szegényes — darabra akadtam. Betegségében nagyon nehezen fogadott el egy pár gyapjúzoknit.“

Nagyon szegényesen öltözködött. Sose kért új kámzsát. Fehérneműjét alig lehetett megfoltozni. Betegségében — amikor már nem járhatott mezítláb — durva posztórongyba göngyölte lábát. Csak élete utolsó éveiben sikerült rávenni zokni viselésére. Szegénysége ellenére mindig tiszta ruhában járt.

Ágya is nagyon szegényes volt. Sok-sok betegeskedése ellenére is szalmazsákon feküdt, mint az egészséges rendtársai. Használati tárgyait se tekintette saját tulajdonának; az előljáróktól kért engedélyt használatukhoz. Rendkívül óvatos volt a pénz kezelésében. Gyakran mondogatta: — A pénz — a mennyország kivételével — mindenható érvényes belépő. A boldogságon kívül mindent megszerezhetünk vele.

A kapott alamizsnát átadta az előljárónak. A szegények részére kapott pénzt is az ő engedélyével osztotta ki. Egyik bizalmas barátjának mondta, nem sokkal halála előtt: — Sok adományt kaptam életemben. A jótézők

gyakran kértek, hogy fordítsam magamra, de én — Isten segítségével — egy fillért sem használtam fel.

Lelkesedéssel követte Szent Ferencet a „Szegénység Úrnő” szeretetében, s erre buzdította nemcsak a szerzeteseket, de a világiakat is. Az anyagi javakról való lemondás által a szív könnyebben emelkedik Istenhez.

*

Tisztasági fogadalmával a szerzetes — Isten iránti szeretetből — lemond a földi élettel járó jóról: az érzéki gyönyörörről. Nem csak a Tizparancsolatban tiltott, de a házasság szentségében megengedett gyönyörörről is. Erre vonatkozóan mondja az Úr Jézus:

— Csak az fogja fel, akinek megadatott.

Lipót atya nagyon szerette a tisztaságot, vigyázott rá, mint szemevilágára. Gondosan került mindent, ami akár tisztasági fogadalmát, akár a tisztaság erényét elhomályosítja. Az ehhez szükséges erőt az éberség és küzdelem szerzi meg. Egyik gyónóját — aki ebben a harcban elcsüggedt — így bátorította:

— Nézze, Kedvesem, a kísértéstől még ez se (ősz szakállára mutatott) és a szent ruha sem véd meg.

A kísértés megelőzésére alkalmas eszközök: éberség, imádság, a külső érzékek — különösen a szemek és a kíváncsiság — fékezése, az állandó lekötöttség. Lipót atya ezeket haláláig gyakorolta. Isten és felebaráti szeretetének lángoló tüzeiben minden tisztátalanság elégett. Ötven esztendeig naponta hallgatta a sok-sok emberi gyarlóságot, mégis megőrizte derűs lényét, tiszta szívét. Röviddel halála előtt vallotta:

— Úgy látom, Isten és a Szűzanya segítségével, sose sértettem meg a tisztaság erényét.

Közvetlen halála előtt mosolyogva súgta:

— Úgy érzem, a lelkem még gyermeki.

*

Az engedelmisségi fogadalommal a szerzetes a legbensőbb lényét, saját akaratát, függetlenségét áldozza fel, hogy tagja legyen egy testületnek — a szerzetesrendnek — és ezzel akaratát alárendeli más akaratának, döntésének. Nagy áldozatot jelent s éppen ezért nagyon érdemszerző és bőségesen gyümölcsöző.

Lipót atya mindezt jól tudta, s mégis: megtiszteltetésnek tekintette e fogadalmat. Sokszor mondogatta:

— A főnök szava: Isten szava! Én neki fogadtam engedelmisséget. Túláradó, tiszta örömet jelentett számára, hogy legnagyobb kincsét, szabadságát tehetette az Úr oltárára. Az előljáróban Isten helyettesét látta. Tartományfőnökének írta: „Engedje meg, hogy megköszönjem jószágos sorait. Az előljáró által az Úr szólt hozzám, számomra az Ő szava Isten szava. Nagy öröm ez nekem. Még egyszer megköszönöm leereszkedő jószágát. Kérem, áldjon meg!” Előljáróit, főnökét tisztelte, ősi szokás szerint meghajította fejét, amikor az előljáró szobája előtt elhaladt. A tartományfőnökhöz utazó rendtársát mindig megkérte, hogy az ő nevében tisztelettel köszöntse. — Semmiféle bírálatot nem engedett meg rájuk vonatkozóan. Vigilio Dalla ZUANNA kapucinus érsek vallotta:

„Sose hallottam, hogy az előljárók intézkedéseit bírálta volna. Rendkívüli esetben feltárta nehézségeit az előljárónak s azután engedelmesen meghajolt.”

Bernardino LAGO huzamosabb ideig volt előljárója. Ő így ír: „A kolostori házirend — vele kapcsolatban — néhány korlátozást igényelt. Mindig elfogadta az előljáró döntését.”

Antonio BETTANINI páduai egyetemi tanár írta:

„Ha valaki olyankor kereste, amikor nyomban nem állhatott az illető rendelkezésére, így mentegetőzött:

— Bocsásson meg, az előljárók most nem így akarják, nekem pedig engedelmeskedni kell.”

Egyik szombat este egy páduai asszony kereste, de Lipót atya még a gyónatószékekben ült. A hölgy a hideg templomban várt rá félnyolcig. Lipót atya ekkor jött ki a gyónatószékből. A hölgy azonnal odalépett hozzá, de ugyanakkor a sekrestye-ajtóból a házfőnök vacsorázni hívta. Minden ellenkezés nélkül kérte a hölgyet: — Bocsánat, bocsánat! Bocsásson meg, most nem hallgathatom meg, mert az engedelmesség hív. Jöjjön holnap!

Ez a készséges engedelmesség eleinte bosszantotta a hölgyet, de később megnyugodott s nagyobb örömet érzett, mintha meghallgatta volna.

Lipót atya az Úrnak megígérte, hogy csak lelkipásztori céllal megy ki a kolostorból. Amikor orvosa javaslatára lelkiatyja megparancsolta, hogy naponta legalább fél órát sétáljon: hőségben, esőben, hidegben, viharban látták, amint elhagyja a kolostort. Sétára a kora délutáni órákat választotta, mert ilyenkor kevesebben jöttek gyónni. Rossz idő esetén a rendtársak le akarták beszélni, de nem hallgatott rájuk. Hóbortosnak gondolták, pedig engedelmeségből nem hagyta el a sétát.

*

Akkor is meghajolt az előljáró előtt, amikor az engedelmesség fájdalmat jelentett neki. 1942-ben a páduai kolostor betegápolóját Velencébe helyezték át. Hosszú időn keresztül ez a kedves, öreg testvér ápolta őt. Mint derült égből a villámcsapás, úgy jött az áthelyezés. Lipót atyát nagyon fájdalmasan érintette, hiszen súlyos betegségében nagy szüksége lett volna segítségére, — alig pár hónap volt még hátra az életéből. Sokáig sírt miatta, de közben folyton ismételte:

— Az előljárók akarták így ... hát legyen!

Búcsúzásakor elkísérte a kapuig:

— Menjen békével! Az előljárón keresztül az Úr rendelte így. Szomorú szívvel, de bírálat és panasz nélkül vánszorogott vissza szobájába.

Az engedelmességből végzett kötelesség áldozattal járt: 1905-ben Bassano del Grappából Capodistriába helyezték át. Gyónóinak nagyon hiányzott, fájlalták eltávozását. Egyik panaszos levélre így válaszolt:

„A nagy távolság ellenére vigasztal az a tudat, hogy kötelességemet teljesítettem. Sok kedves barátomat hagytam el, hogy engedelmeskedjem Istennek. Az előljárókon keresztül közölte velem: Ő másutt akar engem.”

Előljáróinak engedélye nélkül még akkor sem tett semmit, hogyha ez számára nagy áldozattal járt. — 1905 decemberében meglátogatta rokonait a Trieszt melletti Raianóban. A plébánoshoz is benézett. Az idő gyorsan elrohant, későre járt. Zuhogott az eső, a bóra is dühöngött. A plébános — látva a helyzetet — kérte, hogy ne induljon el, hanem töltsen ott az éjszakát. Ő azonban nem fogadta el a szállást, mivel erre nem volt engedélye. Egy órai gyaloglás után átázva, vacogva érkezett vissza a trieszti kolostorba.

Vigilio Della ZUANNA, volt előljárója írta:

„Lipót atya mindenben engedelmeskedett és másokat is buzdított erre az erényre, még akkor is, ha ez nagyobb nehézségbe ütközött.”

Rendkívül készségesen, sőt vakon engedelmeskedett gyónatójának és lelkivezetőjének. Mint az Úr angyalait, úgy tekintette őket.

Gyakran mondta: „A lélek számára Isten egyik legnagyobb ajándéka a tapasztalt gyónató és lelkiatya.”

Valamelyik gyónója nem akarta elfogadni tanácsát. Határozottan kijelentette neki:

— Én engedelmeskedem a gyóntatómnak, Őn is engedelmeskedjék nekem! Számára Isten szava volt az, amit gyóntatója, vagy lelkipásztorja mondott. Lelkipásztorjének, Odorico da PORDONNE atya leveleit tisztelettel megőrizte és gyakran olvastatta. A borítékra ezt írta: „Drága Emlékek”.

Egyik levelében ezt írta lelkipásztorjének:

„Mint lelkipásztorom kijelentem: lelkiismeretemben Öntől akarok függni. Az Öntől kapott irányelvek határozzák meg egész magatartásomat.”

Szerzetesi életének az engedelmesség volt a központja s mert tökéletes akart lenni, ebben a tekintetben nem engedett meg semmiféle alkudozást.

A jövőbe látás

Lipót atya Istennel bensőségesen egyesült életét sok kegyelem kísérte. Ide tartozik a jövőbe látás adománya is. Egyik lelkipásztorjének magyarázta — önmaga említése nélkül — ennek a titoknak mibenlétét.

— Nagyon egyszerű. Tegyük fel: valamelyik nagyon magas hegy lábánál tanyázunk. Látjuk, hogy mi van a hegy tulsó oldalán? Ugye, nem! A nagy hegy akadályozza látásunkat. De kapaszkodjunk csak fel a magasba, egyre jobban távol a látóhatár. A csúcsról azt is látjuk, ami a hegy másik oldalán van. A hegy: a tökéletesség, az Isten. Minél magasabbra emelkedünk, annál több újat fedezünk fel. Amikor egyesülünk Istennel, feljutunk a csúcsra és tekintetünk előtt nincs többé rejtély. Ez csak a szentek kiváltsága. Nekünk, szegény bűnösöknek, meg kell elégednünk Isten irgalmával.

Lipót atya ezen a Hegyen magasra jutott: ott fent, Isten fényében, már áthatolt a jövő fátylán.

Ezt sok tény és tanú bizonyítja.

SEBASTIANO CUCCAROLLO érsek vallotta:

„Sokak véleménye és magam is állíthatom: Lipót atya megkapta a lélekben-olvasás rendkívüli adományát. Mikor még adriai plébános voltam, feltártam neki lelkipásztori keresztmet: bátorított és még hozzátette:

— És hogyan bírja majd azt a keresztet, amit hamarosan kap?

Akkor ügyet sem vettem rá, csak amikor nemsokára ki-neveztek püspöknek, értettem meg e szavak jelentését.”

GIACINTO AMBROSI görci érsek mondta el:

„Lipót atya — nagyon szerényen — többször előre megmondta lelkigyermekének, ami történni fog velük. Ezt magam is többször tapasztaltam.”

Egy páduai egyetemi tanár vallotta a boldoggáavatási perben:

„Minden alkalommal érdeklődött betegeim felől. Gyakran egészen határozottan biztosított, hogy minden jól halad. Valóban így is volt. Vagy figyelmeztetett, hogy nyugodjam meg Isten akaratában, ha a betegség szerencsétlenül végződött. — Tudom, hogy sógornóm felkereste Lipót atyát és kérte, ha lehet, közölje ki az Úrtól, hogy két leánykájuk után legyen egy fiacskájuk, aki vígasztalás lehetne egyetlen fiuk elvesztéséért. — Isten szolgája biztosította sógornőmet, hogy kérése teljesül. Később a férj kereste fel Lipót atyát, hogy közölje vele a kisfiú születését. De mielőtt megszólalhatott volna, Lipót atya megelőzte: — Tudom, hogy megszületett a kisfiú, nagyon örülök!

A hírt senki sem közölhette Lipót atyával, mert a nagy eseményről csak a család tudott.”

A jövőbe látás ajándékát sokszor felhasználta a szomorodók megvigasztalására. FRISO DA ALBIGNASEGO-nak 1935-ben vesekőbántalmai voltak. A szakorvosok azonnali műtétet javasoltak, hogy a vesét megmentse a szétroncsolódástól. Amikor a beteg erről értesítette Lipót atyát, ilyen bátorítást kapott:

— Bizzék! Nincs szükség műtetre, a kövek maguktól eltávoznak. Csak bizzék!

Az orvosok kijelentették, hogy műtét nélkül a beteg három napon belül meghal.

Közben eltelt nyolc hónap. A beteg újra felkereste Lipót atyát, aki ismét csak bátorította:

— Csak bizzék! A kövek eltávoznak!

1940-ben FRISO csüggedten panaszkodott:

— Mindig csak bátorít, hogy bizzam ... De már nem bírom tovább!

— De ha én ezt így hiszem — felelte — és azután ... és azután 1943-ig még van idő ...

FRISO meglepődve kérdezte:

— Atyám, mit jelent, hogy 1943-ig még van idő?

Mivel a szó csak kiszaladt a száján, egészen zavartan mentegetődzött:

— Semmi, semmi! Csak bizzék! Ennyi elég!

1943 augusztusában FRISO műtét nélkül megszabadult a betegségétől. A átvilágítás kimutatta, hogy veséje teljesen egészséges. Fájdalmai megszűntek.

1933-ban M. PARPAIOLA MÁRIÁT beszállították az egyik páduai klinikára. FASIANI professzor — tüzetes vizsgálat után — belső daganatot állapított meg. A műtét napját is kijelölte. A férj megkérte Lipót atyát, hogy a beteget gyóntassa meg és áldja meg. A műtét előtti napon az atya meglátogatta és vigasztalagatta a teljesen összetört, elcsüggedt asszonyt. Látva a beteg szomorú állapotát: Lipót

atya elmélyült imába kezdett. Egy idő múlva vidáman közölte:

— Bizzék! Az Úr megváltoztatta titkos tervét. Csak bízzék és nyugodjék meg!

A következő napon előkészítették a műtétre, de a professor elhatározta, hogy még vár. Délután újra megvizsgálta, de a betegségnek nyomát se találta. Az asszony egészségesen hagyta el a kórházat.

Lipót atya olaszországi tartózkodása (1882—1942) alatt több háborút szenvedett az olasz nép. Rengeteg nyomort látott. Együtt érzett velük, könnyes szemmel vigasztalta a szerencsétleneket.

Az alábbi három jövendölés a háborús eseményekhez kapcsolódik.

CESARIO M. FINOTTI kapucinus atya írta:

„Hosszú katonáskodás után tértem vissza a kolostorba. Azokat az évfolyamtársaimat, akiket nem hívtak be katonai szolgálatra, már mind felszentelték. Érthető, hogy így még jobban vágytam céloim után, s kemény munkával, komoly tanulással igyekeztem az időt rövidíteni. Két év múlva előljáróim Rómából felmentést kértek a felszenteléshez előírt idő alól. A kérést elutasították. Amikor tartományfőnök atyánk Páduába jött, megmagyarázta, hogy még ő sem tehet semmit: várnom kell egy esztendő.

Ez októberben történt. Még Páduában maradtam. Egyik este — lefekvés előtt — az imakarban lelkiismeretvizsgálatot végeztem. Lipót atya is ott imádkozott. Egyszer csak hirtelen fölkel a helyéről, hozzám lépett és közölte:

— Bátorság! Még ebben az esztendőben pappá szentelnek. Meglepődve gondoltam: lehetetlenség! Róma már kétszer elutasított. Az esztendőnek is egy-kettőre vége. Majd meglátjuk, kinek lesz igaza ...

Közben áthelyeztek Velencébe. November közepén kaptam a nagy hírt: Róma hozzájárult pappá szentelésémhez. — La Fontaine biboros elfogadta előljáróim kérését és vállalta a felszentelésemet. December 17-én egyedül engem szenteltek papá.

Most már tudom, hogy Lipót atya isteni fénytől megvilágosítva tisztán látta jövőmet.”

LINO MENEGAZZO írta Páduából:

„1935-ben Lipót atyánál gyóntam. A katonai szolgálatra behívtak között szerepeltem, s ez annyira hatott rám, hogy sírtam, mint egy gyerek. Az atya egy Mária-érmét adott e szavakkal:

— A háború rettenetes lesz, de te nem halsz meg!

Kitört a háború. 1941-ben ismét bevonultam. Sokat szenvedtem betegeskedés és műtét miatt. Még lábadozó voltam, mikor Albániába küldtek. Hajónkat útközben tengeralattjáró támadta meg... de lövései célt tévesztettek. Albániában szlovén partizánok ellen harcoltunk. A halállal sokszor kerültem szembe, de Lipót atya biztatására gondolva mindig új bátorságot nyertem:

— Te nem halsz meg a háborúban!

Befejeződött a háború, s bár egészségem megromlott, de visszatérhettem szeretteim körébe.”

1942 tavaszán özv. TANOTTO-né, sz. Ada Bendazzoli sokat aggódott egyetlen fia miatt, aki Afrikában harcolt s már régóta nem adott magáról életjelet. Hivatalosan is kerestette, de hiába. Napról-napra nyugtalanabb lett. Végül felkereste Lipót atyát, s elmondta neki bánatát. Az atya megkérdezte:

— Ugye, ön özvegy?

— Igen, atyám, az vagyok.

— Csak egy fia van?

— Igen, atyám.

— Nos, rendben van — s szinte megkönnyebbülve folytatta — nyugodtan menjen haza: fia hamarosan ír. Boldog húsvétja lesz.

Az asszonyt igen meglepte, hogy az atya tudta a családi körülményeit. Lélekben teljesen megnyugodva várt, hiszen csak pár nap választotta el húsvéttól. Húsvét reggel, hazatérve a szentmiséről, a postás kereste: hozta a nagyon régen várt levelet. A fia megírta, hogy fogságban van, de jól érzi magát.

1932. márc. 23-án Lipót atyát meglátogatta egy bizalmas barátja. A gyóntatószobába lépve feltűnt neki az atya szomorúsága:

— Atyám, mi baja van? Talán rosszul érzi magát?

— Nem. Nem! Nem vagyok rosszul!

— Talán valami szerencsétlenség történt?

— Nem, nem. Velem nem történt semmi ... és hangos sírásba tört ki.

A látogató mélyen megrendülve unszolta tovább, míg az atya elmondta:

— Ma éjjel, ima közben, Isten megnyitotta szemem. Olaszországot vér — és tűztengerben láttam.

Azután tenyerébe temette arcát és hangosan zokogott:

— Adja Isten, hogy tévedjek! Adja Isten, hogy tévedjek!

Rövid ideig így maradt. Majd felegyenesedett és szavait határozott kézmozdulattal kísérve így szólt:

— Nem, sajnos nem tévedtem! Olaszország vér — és tűztengerben fog állni.

Ettől kezdve, ha e szomorú és borús jövőről beszélt, arcát tenyerébe rejtette és sóhajtozott:

— Bárcsak megkönnyörülne az Úr Olaszországon!

Mindnyájan tudjuk, hogy Lipót atya nem tévedett. Tragikus jövődölése beteljesedett.

A páduai kapucinus kolostor elpusztulását többször is megmondta. 1940 januárjában egy páduai lakos megkérdezte tőle:

— Fogják-e bombázni Páduát?

— Sajnos, többször is — felelte.

— És a kolostort?

— Sajnos, a kolostort elsöpri a támadás... Ezt a cellát (gyóntatószobáját) azonban nem. Ezt nem. Itt az Úr oly sok lélekkel gyakorolt irgalmat, hogy épségben meghagyja, mint jóságának emlékét.

Mindez bekövetkezett. Páduát borzalmasan bombázták, ami sok áldozattal és pusztulással járt. — 1944. május 14-én a kapucinus templomot és kolostort öt nagy német bomba érte. Az épületek majdnem teljesen romba dőltek, csak a Máriaszobor és Lipót atya szobája maradt sértetlenül — mint ahogy azt előre megmondta. Halott és sebesült nem volt. Rendtársai megmenekülését bizonyára Lipót atya esdette ki a Szűzanyától.

Ez csak néhány eset; de tekintete számtalanszor behatolt a jövőbe: mindig és kizárólag gyónói javára. Mindez olyan egyszerűen és csendben történt, hogy az érintettek is alig figyeltek rá, csak mikor beteljesedett, emlékeztek vissza szavaira. — E rendkívüli adománnyal Isten dicsőségét és a lelkek üdvét akarta szolgálni.

A családi szeretet ápolója

Lipót atyánál sok pap gyónt, akiket hivatásuknak megfelelően irányított. Gyónóinak nagyobb része házasságban élt, vagy arra készült. Bár Isten őt más úton vezette, mégis nagyon jól megfelelt az ilyen küldetésre. Tapasztalatból tudta, hogy a családi légkör olyan kitörölhetetlen nyomot hagy a lélekben, hogy hatása a késő öregségig megmarad.

Ő maga nemes, erkölcsös, művelt családból származott, ahol a gyermekeket Isten — és emberszeretetre nevelték. Innen eredt nagy gyengédsége és mély tisztelete a megszentelt családi kötelék iránt. Amikor belépett a Kapucinus Rendbe, elszakadt övétől, de imádságos szeretetben kapcsolatban maradt velük. Még élete utolsó éveiben is fájdalmasan érezte a távolságot, mely elválasztja szeretteitől. Nagy áldozatát csak egyetlen szeretetért, az Isten szeretetéért tudta meghozni.

Saját családjától elszakadva, igyekezett gyónóinak családi életét épségben és szentül megóvni, hogy az a csodálatos öröm töltse be családjukat, amelyről ő önként lemondott. — 1909-ben írta:

„A család a legnemesebb, legszentebb és legszükségesebb közösség. Isten megszenteli, kiegészíti, tökéletesíti, mert a kegyelem nem rontja le a természetet, hanem feltételezi, mint alapot, melyre épít.”

A fiataloknak bizalmas barátjuk és irányítójuk volt. Arra nevelte őket, hogy tisztán lépjenek házasságra. Atyai bölcsességgel, ha kellett: szigorúsággal irányította őket az egészséges, keresztény családi élet kimondhatatlan boldogságára. Jóságosan és bölcsen írta e csodálatos szavakat:

„A jegyesség és a házasság — mint ahogy azt Szent Pál Istentől megvilágosítva írta — a fenkölt erkölcsi élet forrása. Törekedjék mindig a jóra! Tegyen meg mindent jövőendő, majd pedig elválaszthatatlan élettársa boldogságáért. Mint tudja, nekünk keresztényeknek, a házasság: szentség, ami azt jelenti, hogy lényegében szent, az Úr áll a férj és felesége között. Az ilyen szeretetnek erősnek, tartósnak és hűségesnek kell lennie. Ezzel tartozik jegyeseknek, mint jövőendő feleségének. — Amikor jegyesekkel, vagy házastársakkal beszélek, egész szívvel tárom fel e

nagy igazságokat. A hit megtanítja Önt a jegyese iránti helyes szeretetre: olyan nagy szeretetre, mellyel — Szent Pál szavai szerint — Urunk Jézus Krisztus szeret minket, az Egyházát.”

A fiatalok nagy és szép szerelmét szívbéli örömmel szemlélte, de szigorúan járt el ennek beszennyezőivel. Aki hízelgő ígérgetések után a nőt el akarta hagyni, annak azonnal jóvá kellett tennie e jogtalanságot, különben többé nem léphetett be gyóntatószobájába. Kevés kivétellel a férfit tartotta bűnösebbnek. A férfinek több egyensúlyt adott az Úr Isten s ezzel nagyobb felelősséget is ruházott rá. Jaj volt azoknak, akik heves szenvedéllyel, vagy hasonlóval mentegették magukat.

Nem kimélt fáradságot, hogy a fiatal családokat keresztény szellemmel hassa át. Ezek majd feddhetetlen evangéliumi életükkel képesek lesznek megújítani a hitet a társadalomban.

Egy páduai fiatalember hosszú éveken át nála szokott gyónni. Egyik nap közölte az atyával: szeretné elhagyni a világot, hogy szerzetbe lépjen. Úgy gondolta, hogy evvel örömet szerez Lipót atyának, de ahelyett, hogy dicsérte volna tervét, így szólt:

— Kérjünk tanácsot az Úrtól. Végezzünk kilencedet, utána majd válaszolok.

Amikor a kilencedet befejezték, az atya határozottan kijelentette:

— Ne! Ezt a ruhát hagyja meg nekem! Önt rendes családi életre hívja az Úr, a világban kell élnie, mint hívő, gyakorló katolikusnak. Nem szóval, hanem példájával kell prédikálnia: a gyakorlatban fogja megmutatni mimódon lehet polgári pályán is jó keresztény életet élni. Ha nem hallgat rám: nem felelek örök üdvösségért.

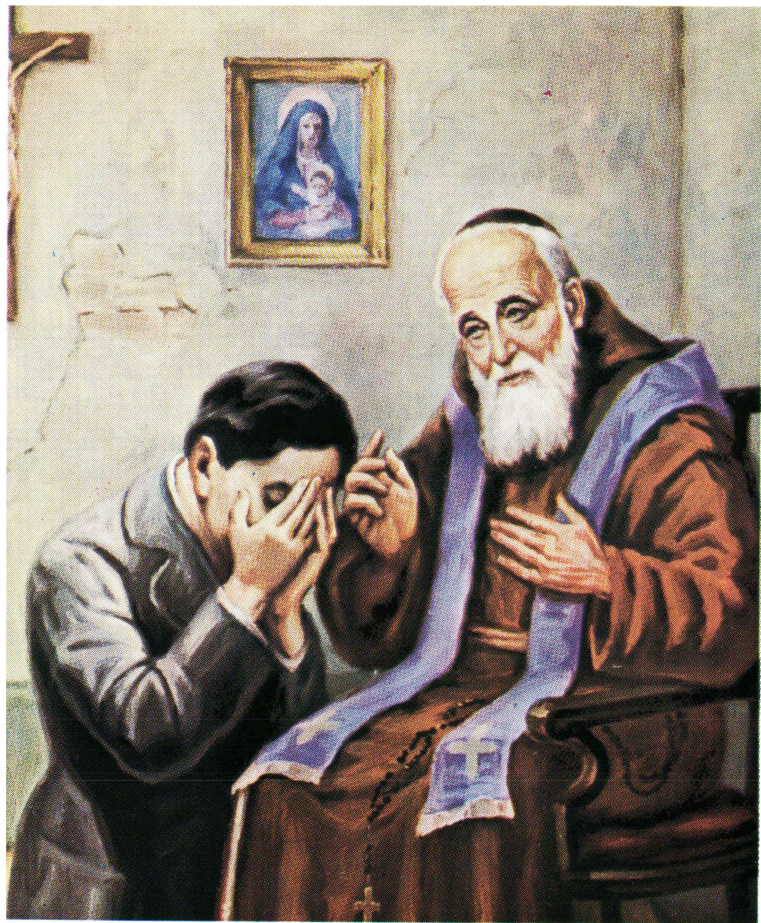
Castelnuovo,
Lipót atya szülővárosa

Lipót atya sirkápolnája

Lipót atya híres, egyszerű
gyónatócellája

Lipót atya a gyóntatószékben

Sok fiatal jegyespár kereste fel őt az esküvő napján, hogy örömben osztozzék és megáldja őket. Megható szeretettel fogadta őket s szívből adta rájuk áldását. Mária-érmet ajándékozott nekik s jótanácsot adott útra-valólul: gyakran járuljanak a szentségekhez, hogy a kegyelem által szeretetük mindig szilárd alapon maradjon. A házasságban élőknek hangsúlyozta a békét és a szerető egyetértést, melyet a hitvesi szeretet és a hit táplál, erősít. Benettinek írta:

„Lapján örömmel olvastam kedves értesítését. Szívből örövendek, hogy mélyen vallásos életet él. Őrizze is meg mindig ezt a lelkületet! Az isteni áldás gyümölcse nem marad el: családját a szeretet fogja áthatni és éltetni.”

Ha egy közelítő válság megzavarta a családban a szerető összhangot, ő helyre tudta állítani a békét. Sok hajótörött, vagy szétesni készülő családot mentett már meg gyóntatószobájában. Bármekkora is volt a félreértés és egyenetlenség, elég volt, ha felkeresték őt: nagylelkű és szerető szavainak nem tudtak ellenállni ... a könnyet a békecsók követte. Boldogan tértek vissza otthonukba, hogy kölcsönös egyetértésben és szeretetben haladjanak tovább közös életútjukon.

Egy Pádua-környéki férfi mondta el ezt a megható esetet: „1907-ben feleségem szüleivel költöztünk. Néhány hónap eltelte után elkezdett bántani, miért is hagytuk el drága szüleimet? Nem tudtam megnyugodni. Lehangozottságomat többen észrevették, de nem tudták okát, még feleségem sem, bár mindent megtett, hogy megnyugodjam. Néhány év múlva már nem bírtam tovább és felkerestem Lipót atyát, aki rögtön megnyugtatót:

— Hallgasson rám és bízzék bennem! Higgye el nekem: az egész az ördög műve! Ő akarja szerencsétlenné tenni

Önt, ezért a gyenge oldalán fogta meg. Ne gondoljon rá többet! Imádkozzék és minden elmúlik.

Szavaira visszanyertem lelki nyugalmam és szomorúságom nyomban eltűnt. Most már olyan boldog vagyok új otthonomban, hogy a világ minden kincséért sem térnék vissza előbbi lakásunkba.”

A családi fészek — sajnos — nem mindig a béke oázisa. Vallási alap nélkül hiányzik a kölcsönös figyelmesség, az áldozatkész szeretet. Lassanként eluralkodik a vad önzés. Ilyenkor mindig a gyengébb fél húzza a rövidebbet. Lipót atya együttérzően szenvedett velük. Néhány férjet komolyan megleckéztetett emiatt. Egyszer említette:

— Sok asszony a bestiális férfi áldozata. Sajnálom ezeket a szegényeket! Ha ilyen férfi kerül a kezem közé, alaposan megmondom neki a véleményemet. Kicszerzem a bőrért...!

Ez valóban kemény beszéd.

Egy hatvan év körüli férfi kegyetlenül bánt feleségével. Egy szép napon Lipót atyához jött gyónni. Az atya nem tudta visszafojtani hirtelen támadt felindulását... a szelíd bárány oroszlánná változott. Háromszor kiáltott rá a férfitra:

— Ön gonosz!

A férfi megsértődött és követelte, hogy az atya vonja vissza állítását, azonban ez nem történt meg. Bátran vágta oda a férfinek:

— Nem vonom vissza, amit mondtam! Sőt ellenkezőleg: Isten nevében bebizonyítom, hogy igazat mondtam!

A határozott és kemény fellépésre a bűnös megrendülten, alázatosan szólt:

— Atyám, beismerem, hogy gonosz vagyok!

A jóságos atya ismét szelid báránnyá változott, meghallgatta a szegény bűnös gyónását, akit megváltozva, megvigasztalódva bocsátott útjára.

Egy tragikus esetben közvetlenül avatkozott be, hogy megvédelmezze a megcsalt asszonyt, aki így írja le az esetet: „Férjem egy ideje elhanyagolt, mert más nővel ismerkedett meg. Ennek az ismeretségnek — sajnos — én lettem az áldozata. Mivel férjemet sehogy sem tudtam jobb belátásra bírni, Lipót atyának panaszoltam el szerencsétlenségemet. Jóságosan meghallgatott, vigasztalt és biztatott. — Egy idő múlva visszamentem az atyához, mert férjem nem javult meg. Ismét biztatott: higgyek és imádkozzam! Amikor az ügy egyre rosszabbra fordult, szinte kétségbeesve siettem Lipót atyához, elpanaszolni, hogy már nem bírom tovább. — Nagyon elkomolyodott, látszott, hogy teljesen elmélyedt az elszomorító gondolatba. Hosszú hallgatás után határozottan kijelentette:

— Ime ... beteljesedett az isteni ítélet ... Menjen haza és minden rendbe jön.

Egészen meghatott ez a kijelentés. Gondolataimban elmerülten mentem hazafelé. Útközben férjem jött elé. Zavart, izgatott volt — majd zokogva ölelt át: szeretője hirtelen meghalt ... Villámcsapásként érte a halálhír ... utána teljesen megváltozott. Családi fészünkbe visszatért a béke.”

Nem volt elfogult a férjekkel szemben: nem minden esetben tette őket felelőssé a családi vizályért. — Hangoztatja: az Úr Isten a férfit nemcsak a család fejevé tette, hanem juttat neki annyi kegyelmet, hogy bölcsen és békében irányítsa a család életét.

A család csak akkor teljes, ha gyermekeseregétől hangos. Szeretetlen, rideg és örömtelen az a családi tűzhely, ahol egyáltalán nincs gyermek, vagy csak egy van. Undorral

fordult el azoktól az élet forrását mérgező elvektől, melyek gyónóit is befolyásolták. — Gyakran esedett ki — szinte csodás — segítséget az Úrtól, hogy egy-egy veszélyben forgó életet megmentsen.

1933-ban Páduában CARENZO professzor felesége a terhesség alatt vesegyulladásra kapott. Állapota annyira súlyos volt, hogy két orvosprofesszor a terhesség megszakítását javasolta az anya életének megmentésére. — A férj az esetet Lipót atya elé terjesztette, aki nyomban így határozott: — Nem! Nem! Az Úr ezt nem akarja. Higgyen! Minden rendben megy. Higgyen!

Carenzo professzor, a férj, hívő keresztény lévén: nem fogadta el az orvosi javaslatot, — bízott az atya szavaiban. — Minden emberi reménytelenség ellenére a szülés simán folyt le. A feleség egészséges kisfiúnak adott életet. Hálából a gyermeket Lipótnak keresztelték.

Jézus azt kívánta követőitől, hogy felnőttként is őrizték meg a gyermekkor némely tulajdonságát: az életszentséget és a gyermeki lelkületet egyenértékűnek tartotta.

Lipót atya kedvelte a gyermekeket, barátságosan szólt hozzájuk, megáldotta őket és jóra intette. A gyermekek is szerették: kedves, jó nagypapának szólították. — 1943-ban írta Enrico RUBATELLI:

„Gyermekeimen keresztül ismertem meg Lipót atyát. Gyakran kértek tőle áldást. Mindig türelemmel és szeretettel fogadta őket. Szentképeket ajándékozott nekik, s engedelmességre és jó magaviseletre intette a kicsiket. — Szent Ferenc alázatos fiánál jól érezték magukat. Napi sétájukon a Santa Croce kolostor volt az úticél: mindig derűsen, vidáman tértek haza. — Képét virággal díszítik, apró áldozatokat hoznak tiszteletére és naponta imádkoznak közbenjárásáért.”

1938. ápr. 14-én Levorattiné gyermekével a páduai Santa Croce templomba ment. A Szent Antal oltár előtt éppen ott imádkozott Lipót atya. Az anya arra gondolt: Milyen jó lenne, ha az atya megáldaná a gyermeket, — de nem merte őt az imában zavarni. Az atya abban a pillanatban felállt, odajött, megáldotta a kicsit és visszament imádkozni. — Az anya meglepetésében szóhoz sem jutott. Csak mikor már a templomból kijöttek, figyelmeztette gyermekét:

— Gyakran gondolj rá: egy szent áldott meg téged! Lipót atya — bár gyengéden szerette a gyermekeket és a serdülő ifjakat — a szülőket emlékeztette a szükséges szigorúságra, melyet a Szentírás is ajánlott. Sajnálta azokat a szülőket, akik gyengédségüktől félrevezetve, a nevelésben mellőzték a kellő szigort. Egyik kapucinus atya írta: „A sekrestyében egy édesanya kérte Lipót atyát, hogy áldja meg engedetlen diák fiát.

— Hány éves a fiú? — kérdezte az atya.

— Tizenöt.

— Büntesse meg! Büntesse meg! — és minden további nélkül otthagyta az anyát.

Az asszony sírva távozott. Amikor találkoztam vele, elpanaszolta bánatát.

— Asszonyom — vigasztaltam — én megadom a kívánt áldást fiának, de — mint értékes kincset — jegyezze meg Lipót atya szavait, mert ő nagyon jól tudja, mit mondott.

Amikor Lipót atyát szobájába kísértem, megjegyeztem:

— Atyám, ez a hölgy nagyon csalódott.

— Ebben a korban az ilyen rossz gyermekkel így kell tenni — mondta, és többet nem beszélt róla.”

Lipót atya a családi élet kényes területén mindig megtalálta az elfogulatlan, kiegyensúlyozott helyes ítéletet.

Apostoli küldetése

Apostoli tevékenységének két területe volt.

Az egyik a gyóntatószék, ahol számtalan lélek ismert és keresett lelkiatyja, volt.

A másik: a keresztény egység megvalósítása.

Erről a tevékenységről csak a jó Isten és néhány bizalmasa tudott. Csendben, egészen visszavonultan teljesítette nagyarányú küldetését, mely a keresztény egység nagy apostolai közé emeli.

Erre az apostolságra az Úr választotta ki, aki csak lassan, fokozatosan tárta fel küldetése megvalósítását. Sokáig nem értette meg Isten tervét. Elhagyta a szülői házat, kapucinus lett, hogy a keleti testvéreknek a gyugati egyházba való visszatérésén munkálkodjék. Kitartó szorgalommal tanult, hogy az isteni kegyelem választott edénye lehessen, aki a távoli testvéreknek bőségesen közvetíti a mennyei áldást. Erre a nagy feladatra választotta ki az Úr, de a Gondviselés úgy akarta, hogy ezt a nagy küldetését azokkal az imádságokkal és áldozatokkal valósítsa meg, amelyekkel számtalan lélek üdvén és megszentelésén fáradozott.

A szentek életében gyakran találkozunk ilyen titokzatos úttal. Például: Avilai Szent Teréz, Liziói Szent Teréz, Nérei Szent Fülöp, — hogy csak néhányat említsünk. Mindhárom pogány népek közötti missziós tevékenységre vágytak, Isten azonban másként rendelte: a két Szent Teréz zárdában élt áldozatos életet, Nérei Szent Fülöp pedig a római ifjúság nevelésével foglalkozott. Mégis: mindhárom nagy misszionáriusok voltak, — imádságukkal és áldozataikkal számtalan lelket mentettek meg. Sőt: Liziói Szent Teréz a Katoikus Világmisszió védőszentje lett! Istennek hasonló szándéka volt Lipót atyával is: bár állan-

dóan a gyóntatószékben ült, mégis Kelet nagy apostola lett.

Castelnóvóban a Ferences Rend több ágának volt kolostora, de ő úgy gondolta, hogy hő vágyát a kapucinusoknál érheti el. Sok jót hallott róluk, buzgóságukat és önzetlen fáradozásukat látta s azt is tapasztalta, hogy a keletiek szívesen keresik fel őket.

*

A rend tagjaként alkalma volt még jobban megismerni, hogy a testvérek milyen sokat fáradoztak és most is fáradoznak a keletiek egyesítésén. A keleti misszióban apostolkodni, Lipót atya részéről nem volt vágyalom szüleménye, hanem nagyon is a reális lehetőségek körébe tartozott. A keleti misszió u.i. a Kapucinus Rend történetének egyik legszebb fejezete. P. Pietro Bernardini szerint u.i. „... a Közép-Keletnek minden része, továbbá a Kaukázus, Dél-Oroszország és Ethiopia megtapasztalhatta a kapucinus hithirdetőknek lelkes apostoli munkáját.

Tevékenységük a katolikusoknál a hit megőrzésére irányult, a törököknél a megtérítésre, a szakadároknál pedig a Rómával való egység visszaállítására törekedett. Főként a Velencei Köztársaság kapucinusai tüntették ki magukat ebben a keleti apostoli munkában. Ők voltak a lelkészek a velencei kereskedelmi hajókon, amelyek bejárták az egész Levantet. A fontosabb helyeken kisebb-nagyobb rendházat építettek részükre.

A befolyásos francia kapucinus: P. Joseph Le Cler du Tremblay — Richelieu jobbkeze — a szürke eminenc — valóságos kapucinus „inváziót” szervezett az említett területeken. Lipót atya fiatal éveiben a keleti misszióért való eme lelkesedés rendtársai körében újraéledt. Nagyban hozzájárult ehhez P. Avianói Márknak — „Bécs felsza-

badítója-nak (1683) — boldoggáavatási pere, és Brindizi szent Lőrinc szentté avatása 1891-ben.

A Kapucinus Rendnek ez a két kiváló egyénisége a velencei rendtartományból került ki s jelentős szerepük volt a császári udvarban s a török elleni küzdelemben. Brindizi Szent Lőrincet a Székesfehérvárnál vívott török elleni ütközetben (1601) betöltött szerepe alapján „Fehérvári Győztesnek” nevezi a történelem s XXIII. János pápa 1959-ben az egyházdoktori címmel tüntette ki.

Avianói Márk atya, mint I. Lipót császár tanácsadója s a császári seregek főlelkésze, Bécs felmentése (1683) után, Buda felszabadításánál (1686) töltött be vezető szerepet. Ennek a felszabadító hadjáratnak tulajdonképpen ő volt a szellemi mozgató ereje, szervezője és lelkesítője. Hasonlóképpen kiemelkedett életszentségével és számos természetfeletti jelenségről és imameghallgatásról tanúskodnak a korabeli feljegyzések. Boldoggáavatása folyamatban van. Holtteste a bécsi kapucinus templom jobboldali kápolnájában, a Piéta-oltár alatt nyugszik. 1933-ban Bécs felmentésének 250. évfordulójára Bécs lakossága impozáns szobrot állított neki, a templom bejárata mellett.

A keleti missziót a korra jellemző „gyarmatosító törekvés” is elősegítette, az adott körülmények követelménye volt. A genialis XIII. Leó világosan felismerte, hogy az Egyház akkori problémái sorában ugyan a szociális kérdés az elsőbbség, de az sem kerülte el figyelmét, hogy a világmisszió szempontjából kialakult kedvező helyzetet az Isten országa érdekében feltétlenül ki kell használni. A keleti egyházakkal való újraegyesülés egyre inkább szívügye lett. Péter székén való utódai követték lábnyomát. Így XV. Benedek és XI. Pius, akinek uralkodása Lipót atya életére esik.

Egészen természetesnek tartjuk, hogy Lipót atya, aki oly mélyen együttértett Egyházával, apostoli lelkesedéssel karolta fel ezt a missziós mozgalmat. Osztyáltársa, mons. Sebastiano Cuccarollo így számol be erről:

„Lipót atya már diák korában vágyott arra, hogy az Egyháztól elszakadt keleti népek között az egység apostola lehessen. Gyakran beszélt erről társainak. Mária segítségétől várta e népek visszatérését. Szorgalmasan tanulta a balkáni s a keleti nyelveket.”

1887. június 18-án, mikor még Páduában tanult, történt valami, ami megerősítette missziós hivatásában. Mint egykor a fiatal Sámuel, őt is szólította az Úr és közölte vele akaratát. Hogy mi történt, pontosan nem tudjuk, csak ötven esztendővel később, miután befejezte szentmiséjét Barbarigo Szent Gergely oltáránál, jegyezte fel egy szentkép hátlapjára:

„Az ünnepélyes esemény emlékére: az idén ötven esztendeje annak, hogy először hallottam Isten hívó szavát... hogy imámmal és szolgálattal működjem közre az elszakadt keletiek visszatérésén a katolikus Egyház egységébe.”

Hallotta az Úr szavát és aszerint akart cselekedni. Pappá szentelése után előljáróinak feltárta szívének égő vágyát: a keleti szlávok közé szeretne menni misszionáriusnak. Előljárói — gyenge szervezete és egészsége miatt — nem tartották alkalmasnak erre. Ő ezt sose fogadta el, mert az Úr szólt hozzá, aki a kistermetű fiatal Dávidot használta fel, hogy legyőzze az óriás, erős Góliátot, — de engedelmesen teljesített mindent, amit parancsoltak neki. Két alkalommal úgy látszott, mintha az Úr az óhajtott munkakörbe helyezné, de reménye mindkét alkalommal szétfoszlott. Közben arra gondolt, hogy másokat is igyekszik

megnyerni e szent ügynek. Páduában írta, mikor négy évig volt a kapucinus növendékek oktatója:

„Kell, hogy életemnek ugyanaz maradjon a célja: dolgozom a keleti népek visszatéréséért ... Amíg előljárom a rendi ifjúság nevelésével bíz meg, igyekszem őket is előkészíteni erre az apostoli munkára.”

Valóban: növendékei közül többen vállalták a missziós munkát. 1939-ben, Tarcisio de Bovolone atya írta Brazíliából Lipót atyának:

„Már régen készültem, hogy a keresztény egységről írjak és elmondjam — bár úgy tűnik, hogy imádságunk Keleten eddig kevés sikerrel járt — itt Brazíliában sok görögkeleti arab szívesen fogadja vallásunkat. Gyermeküket nálunk kereszteltetik meg és római katolikus hittanra járatják.”

1923-ban úgy látszott, hogy Kelet utáni vágya teljesül: Fiuméba helyezték szláv gyóntatónak. Eljött a várva-várt óra ... Nem! Egy hónap múlva visszakérték Páduába. Odorico da Podenone tartományfőnök, egyúttal lelkiatyja is, így készíti fel az áldozatra:

„Az Úr ismét áldozatot kíván Öntől. Biztos vagyok benne, hogy megismétli az isteni Mester szavait: Ecce adsum — Ime, itt vagyok, és Fiat voluntas tua — Legyen meg a te akaratod. Pádúa visszakívánja Önt. Nem újdonság. Szent Antal is a pogányok között akart prédikálni. Elindult, hogy vértanú legyen, de az „Úr Lelke” a hajót — mely Afrika felé tartott — a mi partjainkra irányította. Látja, a Szent azt akarja, hogy a közelében legyen. Engedelmeskedjék tehát az Úr akaratának és térjen vissza régi otthonába.” — Lipót atya visszatért Páduába. Ez volt a vég ...? Nem! Ez volt küldetésének tisztázása.

*

Egy idő óta egyre világosabban felismerte Isten szándékát: neki sajátos módon kell szolgálnia a keleti népek

üdvét. Nem mint szónoknak, vagy értekezések és könyvek írójának kell az egyesülésen dolgoznia, nem: tőle áldozatot kíván az Úr ... Nem számít, hogy könnye, vére, munkája, szolgálata örökké rejtve marad: csak az áldozat a fontos.

Nagylelkűen elfogadta ezt a küldetést. Áldozatának nagyságát csak az élő hit tudja felfogni. Felismerte Isten szándékát, már csak ezt akarta követni, csak ennek akart élni. Gyóntatóján és bizalmas barátain kívül már nem beszélt keleti küldetésről. Egyedül akart maradni szenvedésében, mint ahogy Jézus is egyedül volt kínszenvedésében. — A változás rendtársai előtt nem maradt titok. Osvaldo da Fontaniva kapucinus testvér írta:

„1907-ben együtt laktam Lipót atyával a thieni kolostorban. Gyakran beszélt Keletről és kért, imádkozzam Isten Anyjához, hogy misszionáriusként az elszakadt testvérek közé mehessen. — Sok évvel később ismét együtt laktunk Páduában. Egyik nap megkérdeztem tőle:

— Évekkel ezelőtt a misszióba vágyott. Akkor sokszor beszélt erről. Most miért nem említi?

— Nem régen — felelte — áldoztattam egy szentet. Utána közölte velem: „Atyám! Jézus megparancsolta, mondjam meg Önnek, hogy minden lélek, akit meggyóntat, Ön számára a Keletet jelenti.” Kedvesem, — folytatta derűsen — mint ahogy Nérei Szent Fülöpöt Rómában akarta, úgy akar engem itt és nem a misszióban.”

Egyik barátjának vallotta:

— Olyan emberek között születtem, akik másként gondolkodnak, mint én s mégis ezért a népért élek. Kérje az áldott Szűz Anyát, hogy amint feladatomat befejeztem Páduában, népem közé mehessek. Most itt kell maradnom, de mint a ketrebe zárt madár: lélekben mindig a tengeren túl vagyok.

Isteni küldetésében nem kételkedett. 1925. aug. 11-én du. 2 órakor írta:

„Ime, Isten kegyelméből tökéletesen világos előttem, milyen munkára hívott az Úr: népem üdvösségén kell fáradoznom.”

Kétségtelen: Isten valóban meghívta, hogy rejtett áldozatával szolgálja a keleti népek üdvözítését. Ferences rendeltetésén belül ezt új hivatásának tekintette. Gyakran ismételtette magában, s szentképre följegyezve asztalán vagy zsolozsmáskönyvében tartotta, hogy rápillantva emlékeztesse különleges hivatására, melyet Isten nagy kegyelmének tartott. Minden erejét beleáldozta.

Kevéssel halála előtt írta:

„Egész életem értelme, hogy megvalósuljon Isten szándéka. Nyomorúságom mértéke szerint hozzá kell járulnom ahhoz, hogy — a mindent irányító és elrendező Isten bölcsessége szerint — egy napon a keletiek visszatérjenek az Egyház egységébe.”

*

Isten hívó szavát nemcsak elhitte, de fogadalommal kötelezte el magát, melyet haláláig többször megújított szóban és írásban is. A első írás 1905-ből ered, melyet még számos követ, egészen halála napjáig. Néhányat közlünk belőle: „Gyóntatóatyám kezében esküvel megújítottam fogadalmamat.” „Ma megújítom a keleti apostolkodásra vonatkozó fogadalmamat”, írta 1913. nov. 9-én egy szentképre.

1941. aug. 18-án: „Ma a Szent Klára templomban Isten anyja előtt megújítottam Keletre vonatkozó fogadalmam. Isten előtt esküvel kötelezem magam Úrunk Jézus Krisztus szolgálatára, hogy ígérete megvalósuljon: Egy akol lesz és egy pásztor...”

Fogadalmat tenni könnyű, de hűségesen megtartani már nehéz. Pedig Lipót atya a legnagyobb hűséggel akarta fogadalmát megtartani, hogy az Úr bőségesen árássa kegyelmét azokra, akik még távol vannak az egy akoltól. 1910. ápr. 23-án írta: „Kiválasztott edény akarok lenni, hogy egy akol legyen és egy pásztor.”

1923. július 22-én:

„Minél szentebbül végzem kötelességem, annál nagyobb a hatás a keletiek számára.”

A kegyelemmel hűségesen együttműködve szüntelenül küldetése megvalósításán dolgozott. 1914. júl. 22-én este 7 órakor: „Boldogságos Szűz Mária! Hittel vallom, hogy legfőképpen te aggódsz az elszakadt keletiekért. Ahogy lehet, szeretnék anyai szeretetteddel egyesülni.”

Ugyanebben az évben:

„Fogadalmam véremmel szeretném írni. Boldogságos Szűz! Fogadd kegyesen óhajom!”

1926. júl. 14-én:

„Minden pillanatban megfogadom: az elszakadt keletiek üdvén tőlem telhető teljes buzgalommal dolgozom.”

1940. jún. 21-én:

„Fogadalommal kötelezem magam, hogy egész életemben — amennyire gyengeségemből telik — pillanatról pillanatra minden munkámat felajánlom, hogy az elszakadt keletiek vissztérjenek a katolikus Egyház egységébe.”

Küldetésének felismerése, majd fogadalommal való elkötelezése után ennek megvalósításán töprengett. Hosszu imádkozás, elmélkedés, lelkivezetőjével való beszélgetés után végre megtalálta a helyes utat:

Minden gyónót úgy fogadni, mintha a keletiekhez tartozó lenne, s amit érte tesz, felajánlani Istennek az egység megvalósulásának szándékára. Így minden cselekedetének ket-

tős hatása van: az előtte levő léleknek és egy elszakadt testvérnek az üdvén való működés. Írásban is kifejezte ezt a gondolatát:

„Megújítom fogadalmam (az elszakadt keletiek visszatéréséért): ez eszköz legyen a lelkek segítésére.” — „Aki papi szolgálatomat kéri, számomra egy elszakadt keleti lélek.” — „Teljesítenem kell kettős küldetésemet: népemért kell dolgoznom, miközben a bűnbánat szentségét szolgál-tatom ki a lelkeknek.”

Lipót atya gyóntatói szolgálatát nemcsak Isten és felebarát iránti szeretetből végezte, hanem előljárói iránti engedelmességből is. Valahányszor gyóntatott vagy vigasztalt valakit, mindannyiszor felindította a jó szándékot: engedelmességből végzett szolgálatának érdemei mozdítsák elő a keletiek egyesülését. Tudta, hogy Isten előtt kedves az olyan erénygyakorlat, melyet az előljárók iránti szeretetből végeznek. Erről így írt:

„Fogadalommal kötelezem magam, előljáróimnak engedelmeskedve minden erőmet arra szentelem, hogy az elszakadt keleti testvérek visszatérjenek az Egyház egységébe.”

*

Fogadalmán kívül buzgó imával kérte az irgalmas Istentől nagy céljának megvalósulását. Nemcsak maga imádkozott sokat, de bizalmas gyónóit is kérte, hogy imádkozzanak erre a szándékra. Egyiknek ezt mondta:

— Atyáink imádkoztak, mi is és utódaink is imádkozni fog-nak. Bizonyos vagyok benne, hogy nincs messze az az idő, amikor egy akol lesz és egy pásztor.

Jó szíve nem elégedett meg azzal, hogy fogadalommal és buzgó imával esdekелje ki az Úr nagy kegyelmét: életét is feláldozta testvéreiért.

1912. aug. 27-én írta:

„Amikor most megismerem Istennek irántunk való nagy szeretetét: felajánlom életemet áldozatul testvéreimért.”

Ugyanebben az évben okt. 18-án:

„Íme, Isten jelenlétében írom: Istentől kapott kegyelemmel ismét megújítom fogadalmam és áldozatul ajánlom fel életemet keleti testvéreim üdvéért.”

Élete valóban áldozat volt: aki ismerte, tudja, hogy ötven esztendő alatt a gyóntatószékben mily sok áldozatot hozott és mennyit szenvedett, nemcsak megadással, hanem örömmel. Aki tudja, hogy szinte egész életében naponta csak öt órát pihent, a többit munkában és imában töltötte, az megérti, hogy ennél többet már alig tehetett.

Meggyőződése volt, hogy a szentmise által teljesítheti leg-
hatékonyabban küldetését. Rendületlenül hitte, hogy a szentmise kegyelmeivel elnyerheti a testvérek visszatérését.

Így figyelmeztette önmagát:

„Fontold meg, nem saját érdemeidért küldtek néped üdvözítésére. Nem te, hanem az Úr Jézus Krisztus halt meg a lelkekért. Papi hivatásod erejéért kaptad küldetésedet. Érdemed s egyúttal eredményed annyi, amennyire hivatásodat teljesíted.”

Tudta jól, hogy a szentmise Jézus áldozatából nyeri erejét, a pap csupán szolga, az áldozat: Jézus. De azt is tudta, hogy a szentmise érdemének a lelkekre való alkalmazása jórészt a szolga életszentségétől függ, s ezért mindig nagy áhítattal — Jézus áldozatával egyesülve — mutatta be a szentmisét. Így sok kegyelmet nyert kérése javára.

Halála előtti évben írta:

„Urunk, Jézus Krisztus elvárásának meg kell felelnem: kiválasztott, hogy rajtam — papján — keresztül valósuljon

meg az isteni ígélet, mely szerint egy akol lesz és egy pásztor. Azért mondtam, hogy papi hivatásomon keresztül, mert szentmiséimben az isteni Szeretet áldozza fel magát az elszakadtakért, hogy megmentse őket.”

A szentmise gyümölcseiben elsősorban az részesül, akiért azt bemutatják. Amikor szabadon rendelkezett a szentmise szándékával — rendszerint az elszakadt keleti testvérek visszatéréséért ajánlotta fel azt.

1935. okt. 19-én írta:

„Fogadalmam kötelez: valahányszor a szentmisét bemutatom — és az igazság meg a szeretet kötelezettsége megengedi — az áldozat gyümölcset az elszakadt keleti testvérek visszatéréséért ajánlom fel. Ha az imádság, vagy a buzgóság mást kíván — az igazság és a szeretet sérelme nélkül — a megmaradt gyümölcset ugyanerre a célra szentelem.”

Egyik nap, amikor szentmiséjét a keleti testvérekért ajánlotta fel, így szólt barátjához:

— Ma reggel a szentmisét népemért ajánlottam fel. — Majd határozott kézmozdulattal és sugárzó arccal folytatta:

— Biztos vagyok, hogy ezek a lelkek már most érzik a nagy áldozat hatását.

*

A keresztény egység megvalósítására hatalmas segítőt talált a Szűzanyában. 1941. máj. 21-én este 6 órakor írta: „Legszentebb Szűz, erős hittel vallom, hogy aggódsz az elszakadt keletiekért. Amennyire csak tudok, együtt akarok működni anyai szereteteddel. Életem minden tette ezt a célt szolgálja.”

Minden cselekedetét a Szent Szűz kezébe helyezte, hogy segítse megvalósulni anyai szíve vágyát.

„A legszentebb Szűz iránti állandó tiszteletem abban nyilvánul meg, hogy minden erőmmel segítem az elszakadt keletiekhez szóló küldetésében.”

Egyenesen az Isten Anyjához fordulva mondta:

— Boldogságos Szűz Mária, amennyiben a keleti népekhez szóló küldetésedet Isten kegyelmében ki kell egészítenem, ezt megfogadom ...

Világosan látta, hogy Isten Anyjának küldetése nagyon különbözött az övétől. A Boldogságos Szűz Mária társa és segítője volt Jézusnak — valóságos Társmegváltó volt — addig ő csak szolgálatra kapott meghívást. Jó szolgaként minden munkáját a Szent Szűznek adta.

1911. nov. 27-én írta:

„Krisztus Urunk és a Boldogságos Szűz — mindegyik a maga módján — Isten meghatalmazottja volt, jómagam pedig csak szolgálja mindkettőnek. Esküvel és fogadalommal kötelezem magam e szolgálatra.”

Küldetését abban a reményben helyezte a Szűzanya kezébe, hogy ő majd biztos révbe vezet. Amikor nehézségek, akadályok mutatkoztak, gyermeki bizalommal fordult hozzá:

— Látod, milyen körülmények között folyik életem, tudod aggodalmaimat és szorongásaimat: alázatosan kérlek, vedd kezedbe ügyemet!

Az égi Szűzanya hogyan figyelt volna ekkora buzgóságra, szeretetre s beléje vetett bizalomra? — Lipót atyát a hit, a rendíthetetlen mély hite tartotta meg a sok könnyet és áldozatot követelő apostolkodásban. Hite által megingathatatlanul bízott áldozata céljában: a keleti és a római Egyház egységében.

Halála előtti évében írta lelkivezetőjének, Odorico de Pordenone atyának:

„Kelet mindig szemem előtt lebeg. Az Úr szüntelenül fel szólít a szent misztérium ünneplésére, hogy — az igazsá-

gosság és szeretet sérelme nélkül — a maga idején megvalósuljon az „egy akol, egy pásztor”. Ebben bizonyos vagyok, ez meggyőződésem. Az Úr indít minket — papjait — arra, hogy érdemeit fordítsuk a keletiek javára. Ez egyúttal azt is jelenti, hogy Ő imádkozik általunk és velünk. Isten kijelentéséből tudjuk, hogy az Atya mindig meghallgatja kérését, ezért biztosan bekövetkezik ez a nagy esemény . . . Nekem pedig: minden erőmmel kell közreműködnöm az ígélet beteljesedéséért. Ezzel feltártam Önnek egész szívemet.”

A Boldogságos Szűz Mária jósága és anyai aggodalma a keleti népekért Lipót atya szemében szinte záloga volt a keresztény egységnek. A keletiek bensőséges szeretettel tisztelik a Szűzanyát. Így írta:

„Legszentebb Szűzanya! A Magnificat-ban énekelted:

— Gondjába vette gyermekét, Izraelt, megemlékezve irgalmáról, amelyet atyáinknak, Ábrahámnak és utódainak örökre megígért. Én is bízom, hogy az elszakadt keletiekkel az egység létrejön.”

Valahányszor szentmisét mutatott be népéért, örömmel töltötte el az újraegyesülés biztos tudata. Egyik barátjával bizalmasan közölte:

— Látja, ma reggel szentmisémet népemért ajánlottam fel. Amikor a fenséges áldozatra gondoltam, amelyet bemutatam a mennyei Atyának, felkiáltottam: — Áldott Uram, ha tudod, tagadd meg kérésemet! — és meghatódtan sírt.

Az örök Atya szította fel szívében ezt az apostoli szeretetet, mely a Krisztus nyájától elszakadt testvérekért lánzgolt. Aggódó kiáltását biztosan meghallgatta. Most csak Ő tudja, de majd egyszer mindnyájan meglátjuk, mit tett Lipót atya, aki Kelet egyik nagy apostola volt.

4. KARIZMÁS GYÓNTATÓ

Adottság és felkészülés

A lelkeket valósággal vonzotta. Elég volt látni, vagy névét hallani, máris hatása alá kerültek. Fiatallapkorban is özönlöttek hozzá a gyónni akaró hívek, de főképpen Páduában volt így. Szobája előtt sorban álltak és órákon keresztül várakoztak rá, hogy eléje térdelve hallják a feloldozást és bölcs tanácsot, irányítást kapjanak az életre. A társadalom minden rétegéből jöttek hozzá: egyetemi tanárok, diákok, kereskedők, gyárosok, katonatisztek, földművesek és munkások. De leginkább papok, szerzetesek és magas egyházi méltóságok keresték fel. Gyakran hívták betegekhez, még távolabbi városokba is. Sokan más papot visszautasítottak, őt azonban meghatódva fogadták, őszintén meggyóntak és az Úrral megbékélve költöztek el az életből. Hatását tisztán emberi okokkal megoldani nem lehet. Lipót atya a lehető legtökéletesebben egyesült az isteni kegyelemmel és tudományosan is jól felkészült küldetésére.

Hivatását komolyan vette. Főiskolai éve alatt alaposan megtanulta a hittudományt, erkölcsant, egyházjogot, aszketikát, misztikát. Ezekkel később is állandóan foglalkozott. A jelentősebb művek gyóntatószobájában is ott voltak, hogy szükség esetén kéznél legyenek. Alapos felkészültségéért és bölcsességéért sokan tisztelték.

Antonio BETTANINI páduai egyetemi tanár írta róla:

„Harminc esztendeig voltam lelkigyermek. Nagyon jól ismertem őt is, szívélyességét is, amellyel különböző témáról elbeszélgetett velem. — Mindig éreztem, hogy szenttel állok szemben: ez sugárzott ki imádságos életén, ez érződött a gyóntatóskor adott buzdításaiából. Szavai elárulták, hogy tanulással, elmélkedéssel, szemlélődéssel beha-

tolt a hittitkok mélyére. Emellett jó emberismerő is volt. Gyónói mindig megbékélten, megnyugodva távoztak tőle. Aki lazasággal, vagy felületességgel vádolná, az a saját járatlanságáról tenne tanúságot. Lipót atya alaposan ismerte a hittudományt is, az erkölcstant is, s ezeket — a természetfeletti igazságok fényétől megvilágosítva — nagyszerűen alkalmazta.”

A könyvekből vagy előadásokból merített tudás csak akkor szolgál a lélek javára, ha bölcsesség kíséri. Ez irányítja a lelket a földiektől az égiekhez, a múlandóktól a maradandókhöz, azaz a teremtetlen Igazsághoz, az Istenhez. Csak így élvezheti annak szeretetét, aki az ember igazi és legfőbb Java.

A bölcsesség nem a mi fáradozásunk és munkánk gyümölcse, hanem a Szentlélek ajándéka, melyet imában kell kérnünk. Lipót atya állandóan imádkozott, s kérte a lelkek irányításához annyira szükséges bölcsességet. Meg is kapta. Minden jellegzetes vonásával együtt. Giacomo Del SASSO, a páduai papnevelő intézet bölcsélet tanára ezzel kapcsolatban így nyilatkozott:

„Az isteni bölcsesség lakóhelyül választotta Lipót atya lelkét. Beragyogta fényével és erényeivel.”

Olvas a lelkekben

Megkapta a lélekismeret ajándékát is. Ez a csodálatos ajándék mély benyomást kelt mindenkinben, aki csak megtapasztalja. Nyomában a megsemmisülés érzése jár. Biztosság érzetünk abból fakad, hogy emberi szem nem tekinthet lelkünkbe: de ha valaki fel tudja lebbenteni a fátylat s olvas a lélek legrejtettebb zugában: az titokzatos félelmet kelt. Lipót atya, mint az arsi plébános, vagy Cafasso Szent József s még többen mások: olvasott a lelkekben s rejtve őrzött titkokat tárt fel.

Többen egybehangzóan nyilatkoztak erről.

Alfonso ORLINI írta:

„Lipót atya biztosan olvasott a szívekben. Olyan dolgokról és kapcsolatokról beszélt nekem, amelyeket emberileg nem tudhatott.”

Raimondo de HERNE kapucinus atya írta:

„Egyszer meglátogatott egy fiatal barátom. Amikor a kolostor kertjében az árnyékban sétálgattunk, találkoz-
tunk Lipót atyával. Parancsolóan nézett a fiatalemberre,
majd tovább ment: Amint eltávolodott, barátom meg-
kérdelte:

— Ki vol ez az atya?

— Mi az, te talán nem ismered? Ő a Lipót atya. De miért vagy olyan izgatott?

— Te nem láttad, hogyan nézett rám?

— Én úgy láttam, mintha csodálkozva nézne.

— Nem! Nem! Ő mindent kiolvasott a lelkemből. Láttá egész életemet.

A megszakított beszélgetés fonalát megpróbáltam újra felvenni, de barátom nem figyelt rám. Sóhajtozva ismételte:

— Az atya olvasott a lelkemben!

Nyugtalanúsága rám is hatott. Tanácsoltam neki, hogy menjen az atyához gyónni.

— Azonnal megyek — mondta — mert tekintetét nem tudom elfeledni.

Érdekelt a folytatás: másnap beszéltem Lipót atyával, de ő csak mosolygott és másra terelte a szót.”

Umberto PETIT írta Páduából:

„Már több éve nem gyóntam. 1934 húsvét vigiliáján úgy éreztem, hogy vissza kell térnem az Egyházba. Ellenállhatatlan erő ösztönzött a gyónásra, bár borzadtam a

gondolattól, hogy a pap elé térdeljek. Körülnéztem több templomban, végül a kapucinusok Santa Croce templomába mentem. Sokan álltak a gyóntatószék előtt. Rövid várakozás után el akartam hagyni a templomot. Ebben a pillanatban a főoltár felől egy atya jött felém. Alacsony, hajlott volt és nehézkesen járt. Megszólított: — Ön gyónni akar. Jöjjön csak velem, mert gyónás nélkül nem mehet el.

Követtem őt a főoltár melletti fülkébe. Még soha olyan boldogságot nem éreztem, mint amikor gyónás után visszamentem a templomba. Otthon eltöprengtem: vajon ki lehetett ez az atya, aki lelkembe látott, kiolvasta gondolataimat és szándékomat. — Néhány nap múlva ismét bementem a kapucinus templomba. Ekkor tudtam meg, hogy Lipót atya volt. Most már nem csodálkoztam, mert már hallottam, hogy ő szent és olvas a lélekben.”

Boldoggáavatási perében vallotta valaki:

„Stellatában ismertem egy férfit, nyelvrajka volt: Pietro Bocca FOGLIO-ról van szó. Plébánosa ajánló soraival Lipót atyához ment. Amikor megérkezett a kapucinusokhoz, egy szerzetes megszólította:

— Ön beteg. Jöjjön ide!

Majd gyónni hívta. Utána pedig felszólította:

— Áldozzék meg!

A beteg mentegetődzött, hogy nem tud nyelni.

— Most majd tud nyelni! — bízta a szerzetes.

Valóban meg tudott áldozni. Sőt a szerzetes reggelire is meghívta. Ebédre pedig nyugodtan fogyasztotta a kenyeret és kolbászt.”

Lipót atya halála után egy hónappal írta egyik katolikus lap:

„Az emberek vonzódtak hozzá, mert legrejtettebb titkaikat is feltárta, s ezáltal önismeretre segítette őket.”

„Nem feladatomban eldönteni: vajon intuíció vagy ihlet volt-e? Jelenlétében mindenki azt érezte, hogy óriás fénykör előtt áll, mely lelke mélyébe hatol, bevilágítva minden rejtett zugot. Számítalan lelki nehézséget oldott fel nyugodt hangjával, szokott megszólításával: nézze, uram!

— Nézze, uram! — és engedte, hogy lássuk, mert maga is látta, hallotta és velünk együtt átélte életünk drámáját.” Megindító vallomás, melyet Lipót atya sok-sok gyónója magáénak vallhatna.

A tanács ajándéka

A lélekismerethez még a tanács ajándékát is megkapta, mely okossággal párosulva meg tudta mutatni — még a különösen súlyos helyzetekben is — a kivezető helyes útát.

Magas egyházi méltóságok kényes ügyekben az ő véleményét akarták hallani. Papok fordultak hozzá bonyolult lelkipásztori esetekkel. Édesapák szorult helyzetüket beszélték meg vele. Nagy üzletemberek kértek tőle útbaigazítást. Figyelmesen meghallgatta az előterjesztett kérdést, gondolataiba mélyedt, felvilágosítást kért Istentől, majd biztosan és határozottan válaszolt. — Homályos gyónatárszobájában halk szavára szinte minden megoldódott: eltűnt a nehézség, s a kételkedő, aggódó, szorongó lélek felszabadult örömmel lépett a biztos útra.

Enrico RUBALTELLI páduai professzor írta:

„Lipót atya bölcsessége főként a testileg, lelkileg szorongatottakkal és fontos döntés előtt állókkal szemben nyilatkozott meg. Néhány pillanatra magába mélyedt, szinte Istenbe merült. Majd rövid és világos válasszal megmutatta a helyes útát és a megfelelő megoldást. Sza-

va villámként ragyogta be és világosította meg az elhomályosult lelket, borongó szívet, sötét értelmet.”

Alfonso ORLINI minorita egyetemes-főnök vallotta a boldoggáavatási perben:

„Tanácsai annyira bölcsék és biztosak voltak, hogy szinte gondolkodás nélkül követtem. A későbbi tapasztalat igazolta, hogy az egyetlen helyes út ez volt.”

Mint lelkivezető a lelkeket a — veszélyes túlzásoktól mentes — biztos útra irányította.

Isten szolgája, a fiatal Guido NEGRI levelére így válaszolt:

„Minél nemesebb az ügy, amelyet képviselünk, minél nagyobb a nehézség, amellyel találkozunk, annál okosabban kell haladnunk. Az ifjaknál legjobban a lelkesedéstől félek, mert bármennyire szép és jó, mindig van benne némi túlzás. S a túlzás: hiba.

Maradjon továbbra is nemes lelkű! Isten kívánja, hogy apostolkodjék. Az isteni bölcsesség irányítsa minden lépését! Most válaszolok kérdéseire:

1. Isten rendkívüli ajándéka, hogy szenvedésben utánozza a Megváltót.
2. Vezeklőöv viselését nem engedélyezem.
3. Magatartása legyen állásának megfelelő.”

Antonio BETTANINI páduai egyetemi tanár vallotta:

„Lipót atya mindig bölcs volt a figyelmeztetésben és tanácsadásban. Amikor megkérdeztem, hogyan viselkedjem egyetemi tanártársaimmal szemben, azt tanácsolta, legyek okos és hozzáfűzte:

— A pápi ruha méltó viselése már apostolkodás.”

Valamelyik páduai monsignore jelentette:

„Fiatal hittudományi hallgató koromban többször ösztönöztek, hogy lépjek be az engesztelő lelkek társulatába.

Lipót atya ezt nem ajánlotta. Később megértettem bölcsességét.”

Az előljárókat jóságra és mérsékletre intette. Venceslao de San MARINO így ír erről:

„Egy ideig Lipót atya tartományfőnöke voltam. Ismerte jóakaratomat, nagy bizalommal volt hozzám. Gyakran mondta:

— Tartományfőnök Atya, engedje meg ... ügyeljen arra, hogy szükségtelen rendelkezésekkel ne terhelje rendtársaink lelkiismeretét, mert az előljáró rendelkezéseit meg kell tartani. A szükségtelen rendelkezésekkel csapdát állít a gyengéknek. Bocsásson meg, tetszik tudni, bocsásson meg!”

A beosztottakat bizalomra és őszinteségre buzdította az előljárók iránt. Egy szerzetesnőnek írta:

„Ezt tanácsolom:

1. Minden ügyéről számoljon be az egyetemes főnöknőknek.
2. A szerzetes legfőbb ereje az ima. Amikor teheti, imádkozzék és tanítványait is buzdítsa erre.”

Lipót atya bölcsessége leginkább a hivatás — elsősorban a papi és szerzetesi hivatás — kérdésében nyilvánult meg.

Maria PREARO írta:

„Életemben súlyos nehézségek tornyosultak elém. 1926-ban egy tekintélyes pap Lipót atyához küldött. Szeretettel fogadott s meghatottan és csodálkozva láttam, hogy ismeri egész életemet. Még azt is tudja, amiről nem akartam beszélni. Azzal kezdte, hogy a szemlélődő szerzetesi élet nem való nekem. Majd egy év múlva megmondja, mit kíván tőlam az Úr.

Az év folyamán többször is meg akartam látogatni, de sehogy se sikerült. Közben egy véletlen esemény arra irányította útamat, amire első alkalommal utalt. Egy év elteltével találkoztunk újra. Ekkor világosan megmagyarázta, hogy mit kell tennem plébániánk területén az elhagyott gyermekek érdekében. Bölcs tanácsokkal is el látott. A későbbiekben pedig kemény kézzel tartott egyenesben. Éreztük, hogy tisztán látó bölcs tanácsain keresztül Isten szól belőle.”

Eugenio PIA szalézi atya írta:

„Papnövendék koromban hivatásom válságba jutott. Bizonytalankodtam, s el akartam hagyni az intézetet. A végleges döntés előtt felkerestem Lipót atyát. Türelmesen meghallgatott, majd határozottan kijelenette:

— Isten önt papnak hívja. Mivel ígéhirdetésre és hívek közötti apostoli szolgálatra nem érez hajlamot: mint világi pap veszélynek tenné ki lelkét, mert az a pap, aki nem tesz sokat a lelkekért, nem üdvözülhet. Menjen el szalézianusnak, akik rendalapítójuk példája nyomán igen kiváló munkát végeznek s ön is részesülhet érdemeikben. Majd az Oltáriszentség elé vezetett, ahol szinte megvilágosultan szólt:

— Ugye egyetértünk? Ugye elhiszi, hogy az Úr így akarja a saját lelke üdvét és azokét is, akikért a szalézianusok dolgoznak?!

Ma, pappászentelésem huszonötödik és szerzetesi fogadalmam huszadik évfordulóján hálát adok Istennek, hogy Lipót atya tanácsa által ilyen nagy jóteteményben részesített, — s zavartalan lelki nyugalomban élek.”

Adelmo D'AREZZO kapucinus atya közölte:

„1919—20-ban gyalogsági hadnagyként Páduában teljesítettem szolgálatot. Ellátogattam a kapucinusokhoz, Lipót

atyához irányítottak. Barátságosan fogadott. Abban az időben válságban forgott hivatásom. Bátorságot öntött belém és visszaadta nyugalمامat.

Határozottan közölte:

— Az Úr azt akarja, hogy pap legyen rendünkben. Mint ifjúsági nevelő fog működni rendtartományunkban.

Szava teljesült. 1927-ben befejeztem tanulmányaimat, utána tanárnak osztottak be a rendi növendékekhez. 1946-ig töltöttem be ezt a szolgálatot.”

A tanács ajándéka vezette őt nemcsak a lelkek irányításában, hanem saját életének alakításában is. Tudjuk, hogy szent életű papok is találkoznak nehézségekkel hivatásuk teljesítése közben.

Lipót atya feljegyzéseiben olvassuk:

„A sok gyóntatás közben rendkívül óvatosnak kell lennem, nehogy mások rosszasága belém csimpszkodjék. Bizonyos személyekkel szemben kell nagyon elővigyázatosnak lennem, nehogy veszélybe sodorják hitemet. Gyakran valóságosan két tűz közé kerülök, nem tudom hová forduljak, mibe kapaszkodjam. Ilyenkor sóhájtozom: Uram, Istenem, gondolj rám, óvj meg a rossztól!”

Lelki erőssége

Isten megadta neki a lelki-erősség ajándékát is. Ez képessítette arra, hogy mindent Isten nagyobb dicsőségére tegyen és erős legyen a szenvedésben, a folytonos betegeskedésben, a hosszú-hosszú gyóntatások keresztje s az önként vállalt áldozatok súlya alatt. Ugyanez az erő nyilatkozott meg papi szolgálatában is.

Egy alkalommal említette:

— Amikor gyóntatok vagy tanácsot adok, szent szolgálatom teljes súlyát érzem. Lelkiismeretemet nem áltatom, egyedül csak az igazság számít. Nyakamban a stólával,

mint pap, mint Isten titkainak sáfára: senkitől sem félek. Nem tekintette a személyt. Bármit megmondott, amit meg kellett mondania, még ha nem is tejszett. Ilyenkor a keresztre tekintett:

— Példát adott nekünk, hogy senkitől se féljünk. Az igazságért még az életünket is feláldozzuk, ha kell.

Előkelő személyeknek nem kis bosszúságot szerzett, mikor tanácsával önszeretetüket sértette meg. Erős lélekkel elviselt mindent, de semmit nem vont vissza abból, amit Isten előtt kijelentett.

Egy előkelő hölgy súlyos esetben kért tőle tanácsot. Leányát mindenáron férjhez akarta adni, s ezért újsághirdetés útján keresett neki vőlegényt. A leány hozzáment, de a házasság rosszul sikerült. Érvénytelenítő okot kerestek a házasság semmisségére. Lipót atya keményen szemére vetette az anyának:

— No, ugyan rossz vásárt csinált a leányával! Nem tudok segíteni. Egyebet nem mondhatok.

Az őszinte hang miatt a hölgy megsértődve feljelentette Lipót atyát. Az egyházi hatóságnál tisztázódott az ügy.

Lipót atyánál gyónt egy férfi, aki sok bűnt követett el. Isten mindent megbocsátott volna neki, ha őszintén megbánja. Az atya türelmesen próbálta meggyőzni őt bűnösségéről, de hiába. Végül is teljesen felháborodva ajtót mutatott a gonosz embernek:

— Így nem oldozhatom fel. Távozzék! Menjen a pokolba a kárhozottak közé!

A férfi mentegetőzni akart, de az atya kérlelhetetlenül az ajtóra mutatott, miközben tekintete oly félelmetesen villogott, hogy a szerencsétlen ember büszkesége megtört, zokogva kért bocsánatot és őszinte javulási szándékot ígért. Lipót atya is megváltozott; felemelte őt:

— Így már testvérek vagyunk.

A feloldozás után megnyugodva bocsátotta el. Ettől kezdve jó keresztényként élt. Lipót atya koporsójánál sírva mondta el az esetet.

*

Trevisóban egy tekintélyes úr haldoklott. Régen nem járt templomba. Néhány jó barátja rávette rokonait, hogy hívják el Lipót atyát. Autót küldtek érte. Amikor megérkezett, a család úgy akarta, hogy az ajtó mögé rejtőzve áldja meg a beteget, nehogy az megijedjen. Az atya megmagyarázta, hogy a betegnek nem egy röpke áldásra, hanem sokkal többre van szüksége, hogy Isten színe elé léphessen. Mikor a rokonok továbbra is konokul ellenálltak, komolyan figyelmeztette őket:

— Mi nem komédiázunk. Istennel nem lehet tréfálni. Önök felelősek ezért a lélekért.

Dolgavégezetlen kellett távozni. Mindig sírt, mikor erre az esetre gondolt.

Egy pap jött hozzá tanácsot kérni. Vastag könyvet írt és azt hajtogatta, hogy végre ő megfejtette a Szentháromság titkát. Amikor ezt hallotta, szigorúan megfeddte a szerzőt:

— A megfejtett titok — nem titok! Az irást azonnal égesse el! Többet nem akart erről hallani és elbocsátotta a szerencsétlent.

Isten szolgája Giovanni CALABRIA vallotta:

Lipót atya jóságához keresztényi, apostoli lelkiező párosult. Egyszer, — hogy megérttesse magát — ezt mondta:

— Dalmát vagyok!

Heves vérmérséklete számára eszköz volt a megszentelésre. Hallottam, hogy egy pap nehéz helyzetbe hozta és szemrehányásokkal illette. Lipót atya kilépett a gyóntatószékből és helyére mutatva mondta:

— Ön üljön ide!

Szükség esetén mindig erről a lelki-erősségről tett tanúságot, de ez mindig szelídséggel párosult. Gyakran gondolt Szalézi Szent Ferenc szavára: Határozd el, hogy sose gerjedsz haragra; könnyebb magunkon uralkodni, mint a felindulás után újra lecsillapodni. Ha indulatba jöttél, szállj magadba és kérd Isten segítségét!

Szelídsége

Lipót atya aranymiséjén mons. BELLINCINI ünnepi beszédében mondta:

„Az emberek külső jellembeli tulajdonságai az őt érzéken keresztül nagyon hatnak ránk. Különösen a szelídség. A bársonypuha lélek elbűvöl. A szelíd lélek mindenhez alkalmazkodva elismítja az ellentéteket, tompítja az összeütközéseket. Örömet abban leli, hogy mások javát, boldogulását szolgálja. Gondoljunk itt egy emberre, aki ötven esztendeje nap mint nap, minden órában, szüntelenül mosolyogva, mindig barátságosan áll mások szolgálatára. Kis szobában — szinte elkülönített cellában bezárva — él, kiszolgáltatva az elsuttogott emberi nyomorúságnak. Ennek az embernek halk szaván sose éreztünk kelletlenséget, kedvetlenséget vagy türelmetlenséget. Ez rejtélyének nyitja, ezzel nyerte meg annyi-annyi lélek bizalmát. Beteljesedett rajta Jézus szava:

— Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.”

*

Jacopo TIVARONI genuai egyetemi tanár írta:

„A nála végzett első gyónásom alkalmával oly szelíden, jóságosan kezelte, hogy felmerült bennem a kérdés: nem felületes-e, nem engedékeny-e? Nem, Jacopo tévedsz, mondtam magamnak, Lipót atyában Jézus szelídségéből van valami, amellyel a töredelmes szívűeket fogadta. Bi-

zonyára isteni példaképétől sajátította el a szelidséget és a jóságot. Ez volt a meggyőződése, mikor esztendőnként nála gyóntam.”

Enrico RUBALTELLI páduai egyetemi tanár írta:

„Lipót atya akár jól érezte magát, akár hosszasan betegeskedett, változatlanul derűs, vidám, nyugodt, szerény és alázatos ferences volt. Zavarba hozta, ha tanácsot, vigasztalást, vagy bocsánatot kértek tőle. Eltávozó gyónóiban saját jótevőit látta: köszönetet mondott nekik és áldotta őket.

Apostolkodásának talán ez volt az egyik nagy tika. Alázatában sose lepődött meg, sose korholt, nem elégedetlenkedett, se el nem keseredett. Mindig szeretetteljes, jóságosan megértő és gyengéd volt. Senki nem érezte, hogy bírálja, hanem atyja, sőt inkább anyja, mert olyan tapintatosan figyelmeztetett, intelt, buzdított.

Ne lepődjék meg senki, hogy „anyai” szeretetre utaltunk. Egy páduai pap vallotta:

„A folytonos gyóntatástól nagyon kimerültnek látszott. Többször meghívtuk paptestvéremhez pihenni. A meghívás elől így tért ki:

— Hogyan hagyhatná el az anya a gyermekeit? Felüldülök én akkor, amikor a jezsuitákhoz, a szemináriumba, vagy az öregek otthonába megyek gyóntatni.”

Feloldozásnál szelidsége nagylelkűséggel párosult. Első tekintetre az erkölcsi alapelvek alkalmazásában engedékenységnek tűnt, pedig nem az volt, hanem átérezte az emberi gyarlóságot és bízott a kegyelem kimeríthetetlen gazdagságában. Nem mulasztotta el kötelességét, nem nézte közömbösen a bűnt, hanem a bűnössel szemben volt türelmes, nehogy kétségbe essék, inkább bátorságot merítsen jó elhatározásokhoz. Nem a feloldozást adta könnyelműen, hanem Krisztusnak — a lelkekért ontott —

drága vérét osztotta nagylelkűen, mindent Isten irgalmára alapozva.

Lipót atya tartományfőnöke és bizalmasa: Giacinto AMBROSI írta: „Meglepő nagylelkűséggel kezelte a megrögzött bűnösöket is. Némelyek ezt túlzásnak tartották. Én úgy gondolom: a jóságos és végtelen irgalmas Isten ajándéka volt. Egyébként, hogy ne tartsuk könnyelműnek, elég ha lelkiismeretes és mindent megfontoló magatartására gondolunk.”

Antonio BETTANINI egyetemi tanár vallotta::

„Sokszor mondogatta: Isten irgalma elképzelhetetlenül nagy. Egyik nap — a feloldozásban a bűnösök iránti nagylelkűségét látva — megemlítettem neki aggodalmam. Kissé elgondolkodott, majd így felelt:

— Nekem az fáj, hogy néhányat — természetesen ritkán — nem oldoztam fel.

*

Jézustól tanulta, milyen gyengéden kell bánni a lelkekkel. — Látja — mondta a keresztre mutatva — Ő adott nekünk példát. Nem mi haltunk meg a lelkekért: Ő ontotta ki vérét értük. Nekünk az Ő példája szerint kell bánnunk velük. Majdnem tréfásan folytatta:

— Ha az Úr elvet nagylelkűségemért, majd megmondom neki: — Áldott Uram, Te adtál nekem rossz példát, amikor a lelkek iránti szeretetből meghaltál a kereszten.”

Halála előtt néhány nappal mondta:

„— Majdnem ötven esztendeig gyóntattam. Lelkiismeretem nem vádol, hogy mindig megadtam a feloldozást. Nagyon fáj az a három-négy eset, amikor ezt meg kellett tagadnom. Talán még többet kellett volna tennem, hogy azokban a lelkekben is felszítsam a bánatot.”

Antonio BARZO kanonok írta:

„Több, mint húsz esztendeig volt a gyóntatóm és lelki-vezetőm. Ami jó a lelkemben van, azt végtelen jóságának köszönhetem. — Gyermeki bizalommal néha megmondtam neki: — Atyám, ön nagyon jó. Egyszer majd számadást kell adni az Úrnak. Nem fél, hogy nagylelkűségéért felelősségre fogja vonni?

— Ön csak engedelmeskedik — válaszolta —, ha valamit bánnom kell, csak az lehet, hogy Isten jóságáról kezdettől fogva nem így gondolkoztam.“

Ekkora jóság és könyörület láttán a lelkek magukba szálltak, a helyes útra tértek, s szeretettel vonzódtak hozzá. Lipót atya ifjúságától kezdve hivatást érzett a gyóntatáshoz. Egy szerzetesnőnek írta:

„Nyolc éves koromban kisebb hibát követtem el, melyet még ma is annak látok. Nővérem azonban korholt és elvitt a plébánoshoz, aki keményen megdorgált és a templom közepére térdeltetett. Nagyon szomorúan mondtam: — Egy gyereket egy ilyen kis hiba miatt miért kell ennyire szigorúan megbüntetni? Ha megnövök, szerzetes leszek, s majd a gyónóimat nagyon irgalmasan és jószágon kezelem.“

Főhivatása a gyóntatás

Pappá szentelése után szeretett volna híthirdetőként Ketrere menni, de ez a vágya nem teljesült. Ekkor még világosabban felismerte hivatását, melyre Isten választotta ki és sok-sok kegyelmi ajándékával készítette elő. Nagy lelkesedéssel kezdte meg gyóntatói működését.

Mons. Vigilio ZUANNA kérdésére, hogy a gyóntatószékben hogy tud ennyi időt eltölteni, így válaszolt:

— Mivel Isten nem adta meg nekem a beszéd ajándékát, hogy ígését hirdethessem: a gyóntatószékben akarom magam feláldozva, a lelkeket Istenhez vezetni.

Gyóntatóatyai küldetését igazi hivatásának tekintette, soha nem mondott le róla, még súlyos okból sem. Egyik rendtársa vallotta:

„Halála előtt néhány héttel láttam, amikor gyóntatószobájából kijött s gyengesége miatt a fal mellett vánszorgott. Házfőnöke, Marcellino atya ezt látva, kérte:

— Hallgasson rám: ne sajnáljon magától egy kis pihenőt! Lipót atya letérdelt és szomorúan esengett:

— Könyörüljön meg rajtam! Még oly sok jót kell tenni! Ennyire vágyott a lelkeken segíteni.”

Gyóntatásának sajátos jellege és módszere volt. Minden esetben úgy járt el, ahogyan Istennel telített lelke sugallta.

— A gyónást nagy szentségnek tartotta, mely a lelket megtéríti, a tökéletesség útjára vezeti és bensőleg egyesíti Istennel. A pap betekinthez a lélekbe és kialakíthatja benne a keresztény életet. Nagy és felemelő apostolkodást végezhet. Együttal bíró is, aki élet és halál felett dönt. Elítélte azt a nézetet, mely szerint csak azokat a papokat osztják be gyóntatni, akik más papi szolgálatra nem alkalmasak.

„Isten rendkívüli nagy kegyelme, ha valaki igazi gyóntatóatyát és lelkivezetőt talál. Mily kevesen kapták meg ezt a nagy kegyelmet! Minden pap gyóntathat, — de más gyóntatni, s más a lelket az életszentség útján vezetni,“ — mondja egy pap.

*

Az első lépés: megnyerni a gyónó bizalmát. Lipót atyának ez csodálatosan sikerült: úgy fogadta a gyónót, mintha barátját várta volna.

Giovanni CHIAVATI írta Páduából:

„Már régen nem gyóntam. Végre rászántam magam és felkerestem Lipót atyát. Amint beléptem, felállt, elém jött, s mint régi barátját fogadott:

— Uram, foglaljon helyet, üljön le!

Zavaromban fonott székébe ültem, ő pedig szó nélkül letérdelt és meggyóntatott. Amikor rádöbbsentem, hogy mit tettem: mentegőzni akartam, de ő mosolyogva elbocsátott:

— Kérem, kérem! Menjen békével!

Jósága mélyen belevésődött lelkembe. Mekkora gyengédség! Nem akart megszegyeníteni, ezért nem figyelmeztetett tévedéseimre. Ezzel meghódított.”

A szívélyes fogadtatáson kívül gyónóit jóságos szavakkal bátorította. Megtörtént, hogy önmagát megalázva így szólt gyónójához:

— Nézze, pap létemre én is csak gyarló ember vagyok. Talán sokkal rosszabb lennék másoknál, ha Isten nem tartaná szorosán a gyepelőt. Tehát ne féljen!

Annyi alázatossággal mondta, hogy az illető meghatódottan feltárta szívét.

Túl a szavakon a lélek mélyére akart hatolni. Biztos tekintettel ítélte meg a külsőtől a belsőt. Tekintete alatt az ember csupasznak érezte magát, s lelkét mintegy tükörben szemlélte. Rábízta magát és hagyta, hogy a jóságos kéz gyengéden gyógyítsa sebeit.

Együttérzésben és megbocsátásban az Urat követte. A türelmes Mester bölcsességével akarta meggyőzni a bűnöst, rámutatva a kinyilatkoztatott alapigazságokra és saját lelke iránti felelősségre. A megátalkodott bűnossal szemben szigorú bírónév változott. Elküldte őket, feloldozás nélkül. Megtérésükért imádkozott és vezekelt . . .

A kegyelem hatására megnyílt sebeket az irgalmas szamaritánus módján olajjal és borral kezelte. A gyötrődő lelkeket nem akarta még jobban kínozni és megalázní. Egy alkalommal megjegyezte:

— Az előttünk térdelőt miért kellene még jobban porba sújtani? Jézus sem alázta meg a vámost, a házasságtörő nőt, vagy Mária-Magdolnát.

A Jézus vérével megváltott lelket nézte az emberekben s ezért kivétel nélkül szeretettel bánt mindenkivel. Szinte önmagát érezte méltatlannak, hogy közvetítse számukra a szentség csodálatos kegyelmét. Bocsánatot kért Istentől és gyónóitól, ha nem úgy járt el, amint ez a nagy titokhoz illik.

•

Tanításai és intelmei a gyónó tudásának és igényeinek megfelelőek voltak. Megfontoltan, szabatosan, mérsékelten szólt, egyetlen felesleges mondat nélkül. Aki hallgatta, úgy érezte, nem oktatója, hanem atyai jó barátja szól hozzá.

Egy páduai kanonok írta:

„Lipót atya meghallgatott, tanácsot adott és feloldozott. Nem beszélt sokat: egy szempillantás a keresztre, rövid irányelv, néha csupán egy fohász. Ennyi volt az egész. Mégis mindenki megújulva, bizakodó lélekkel hagyta el iskoláját.”

Nagyon jól tudta, hogy a gyónató nem diktátor, aki rákényszerítheti elgondolásait a lelkekre. A lélekben nagyot alkotni csak a kegyelem képes, önmagát csak e kegyelem eszközének tekintette. Buzdította, oktatta, s az Úr által megmutatott útra irányította a lelkeket, ráébresztve őket személyes felelősségük jelentőségére. Gyónói mindezt megéreztek és hálásan fogadták.

Egy páduai monsignore vallotta a boldoggáavatási perben:

— Lipót atya nagyon okos volt. Ez különösen a gyónatásban és lelkivezetésben nyilatkozott meg. Saját elgondolását senkire sem erőltette rá, inkább ő alkalmazkodott másokhoz Gyónóit arra segítette, hogy felismerjék saját lehetőségeiket és annak megfelelően szentelődjenek meg.

A határozatlan, habozó, csüggeteg lelkekénél más módszerre volt: tekintéllyel és keményen is fel tudott lépni. Alkudozás nélkül parancsolt. A gyengéknek szükségük volt a kiáradó erő megtapasztalására. Lipót atya tudta ezt: határozottan és biztosan vezette őket, s a lelkek Isten illetését érezték rajta keresztül.

Erről sokan tanúskodnak.

ANGELO ZAMBALDO tregnagói professzor írta:

„Sokan tapasztalhatták, hogy Lipót atya igen okos volt. Ha figyelmeztetett, vagy tanácsot adott: Isten papjának tekintélyével szólt. Kétségtelen, hogy isteni bölcsesség világította meg.”

Egy aggályoskodó szerzetesnőt több gyóntató hiába próbált megnyugtatni, de mikor Lipót atya előtt feltárta gyötrelmét és tőle hallotta:

— Leányom, nyugodjék meg és többé ne is gondoljon rá!

— nyugtalansága egyszer s mindenkorra megszűnt.

Don PIETRO ZAMBON páduai pap írta:

„1923. szeptember 17-én a páduai jezsuitáknál lelkigyakorlaton vettem részt. Előző nap egy jezsuita atyánál gyóntam, de régóta tartó lelkiismeretfurdalásomat ő sem tudta elosztatni. Lipót atyát akartam felkeresni. Éppen a jezsuiták házába jött, azonban én nem ismertem. Amikor

letérdeltem, hogy gyónjak, nagyon szépen megáldott és nem engedett beszélni, hanem határozottan kijelentette: — Isten előtt Ön megigazult. Ezt Isten maga mondja Önnek a gyóntatóatyja, vagyis szolgálja ajkával. Megértette? Nagyon meglepődtem és zavaromban nem tudtam szólni sem. Bensőmben valami szokatlanul nagy békét éreztem. Teljesen megnyugodtam.”

Csodálatos megtérések

Csodálatos megtérések is történtek. Egy jellemző eset, melyet a páduai RICCARDO CARINI örökített meg:

„Lipót atya gyóntatószobája előtti kis folyosón többen várakoztunk. Hirtelen egy erős, atlétatermetű földműves lépett be.

— Már negyven esztendeje nem gyóntam, de most gyónnom kell, mert különben a tulajdonos elveszi tőlem a bérelt földet! Kérem, azonnal eresszenek be, mert emiatt nem vesztegethetem az időt! — kiáltozta hangosan.

Mi beengedtük. Körülbelül fél óra múlva jött ki. Teljesen megváltozott: sírt, mint egy kis gyerek. Mi történhetett? Bizonyára az isteni kegyelem hatására megtért. — Úgy tapasztaltam, hogy ettől kezdve többször is visszajött Lipót atyához.”

Gyóntatói tevékenységét a feloldozással koronázta meg. Ebben oly nagylelkű, oly nagyvonalú volt, a felületes szemlélő túlságosan enyhének találhatta. Ő azonban nem törődött a bírálattal. Csak az irgalmas Megváltót nézte, aki a kereszten vérét ontotta a bűnök bocsánatáért. Természetfeletti megvilágosításban a bűnöst nem önmagában szemlélte, hanem az egész életével összefüggésben. — Jól tudta, hogy amíg a test betegségénél egy határozott

metszéssel eltávolítható a beteg rész, s az egészség helyreáll, addig a lélek betegsége annyira bonyolult, olyan mélyre ereszti gyökerét, hogy nem egyetlen mesterfogással, de hosszadalmas, kemény erőfeszítéssel lehet csak eltávolítani.

A bűnnel a lélek mély szakadékba zuhan. Meredek úton kell felkapaszkodnia, hogy ismét visszaszerezze az erényt. Erős, jóságos kezű vezetőre van szüksége, aki támogatja ezen az úton. — Lipót atya is ezt tette, de oly mesterien, hogy ezáltal lett sok lélek számára a kegyelem eszköze. Apostoli tevékenysége elárulta, hogy Isten mekkora lelki finomsággal, lelki nagysággal halmozta el. De a szűk látókörűek ezt nem tudták fölfogni.

Mons. GUIDO BELLINCINI páduai kanonok és hittudós jegyezte meg:

„Ez nem volt felületesség az erkölcsi törvények érvényesítésében, sokkal inkább az emberi gyarlóság megértése és határtalan bizalom a kegyelem kimeríthetetlen gazdagságában. — Nem helyeslés, vagy közömbösség a bűnnel szemben, hanem nagylelkűség, mely a bűnöst kétségbeesés helyett új életkezdés lehetőségével ajándékozta meg s megerősíti jó szándékában.”

Lipót atya gyakran mondogatta:

— Milyen gyarlók vagyunk! Az eredeti bűn borzalmasan megrontotta emberi természetünket. Mennyire rászorulunk Isten végtelen irgalmára!

— Isten különböző képességekkel ajándékozott meg bennünket, ezért nem lehet kívánni mindenkitől azonos tökéletességet. Aki kevesebbet kapott, de nagyobb erőfeszítéssel törekszik a jóra, esetleg megelőzi azt, aki sokat kapott és sok jót is tesz, de kevesebb erőfeszítéssel. A

lelkeket nagyon irgalmasan kell megítélnünk, törekvéseiket kísérjük szerető gonddal!

•

Gyóntatói tevékenységének jellemző vonása: gyónóival együtt érzett, állandóan imádkozott értük, szeretettel gondoskodott róluk és visszavárta őket.

— Ugye ismét eljön? Várom! — mondta azoknak, akik először jártak nála.

Csodálatos módon emlékezett minden gyónójára. Százan, ezren jártak hozzá, bevallották hibáikat, tanácsát kérték, feltárva saját és családjuk helyzetét, s mégis ha 8—10 év múlva tértek is vissza, az első szó után megkérdezte: — Ugye, mi ismerjük egymást? Hol volt ennyi ideig? Hogyan intéződött el az az ügy?

ALFONSO ORLINI a minoriták volt egyetemes főnöke vallotta: „Egy alkalommal együtt voltam Lipót atyával a páduai Szent Antal kolostor ebédlőjében. Egészen váratlanul megszólított: — Ma huszonöt esztendeje gyónt nálam először!

Nem tudom megérteni, hogyan emlékezhetett ilyen részletre számtalan lélek gondja mellett, akikkel foglalkozott.” Egy pap írta Genuából:

„1935-ben Páduában tartózkodtam, mint táborigyelmező.

Mivel tájékozatlan voltam, AGOSTINI püspökhöz fordultam, hogy egy komoly gyóntatóatyát ajánljon. Ő Lipót atyához küldött, aki szeretettel fogadott, de szavai kimértek voltak. Elégedetlen voltam, úgy éreztem, nem értett meg, pár hétig nem is mentem hozzá. — Később a püspök megkérdezte:

— Na, meg van elégedve Lipót atyával?

— Nem egészen — válaszoltam — mert nekem úgy tűnt, nem nagyon érdekli a lelkem.

— Menjen csak vissza hozzá — biztatott a püspök —, tudom biztosan, hogy aggódik a lelkéért.

— Nem hiszem: a sok gyónó mellett nincs ideje, hogy még rám is gondoljon.

— Nem egészen így van. Őn nem ismeri Lipót atyát! Menjen csak vissza, s majd meg fog győződni.

A püspök kedvéért visszamentem. Amikor beléptem a gyóntatószobába, gyorsan felugrott a székéről és letérdelt előttem:

— Bocsásson meg nekem, kérem, bocsásson meg, hogy a lelkét nem tudtam megérteni! Gyarló ember vagyok ... Bocsásson meg! — és arcán patakozott a könny.

Annyira meghatott, hogy szólni sem tudtam. Én is térdre estem s így öleltük át egymást. — Ekkor már tudtam, hogy kicsoda Lipót atya és hogy jobban ismerte lelkemet, mint én magam."

Magában véve már az is csodálatos, hogy olyan gyóntatóról, mint Lipót atya — akinek gyóntatószéke annyi-annyi léleknek volt mentsvára — a boldoggáavatási perben ezt vallották: „Mindenkit egyéniségének megfelelően kezelt."

5. A JÓBARÁT

Lipót atya levelezés útján is irányította lelkigyermekait. Ezekből az érdekes levelekből kitűnik, hogy alkalmi tanácsain és buzdításain kívül szilárd keresztény lelkiismeretességre is nevelte őket.

Egy asszony levelére így válaszolt:

„Helyesen jár el, ha követi plébánosa tanácsát. Minden kételyével forduljon hozzá. Rajta keresztül vezet az Úr az egyenes úton, mert a pap tanítója és irányítója híveinek. Ha nyugodt akar lenni Isten előtt, akkor őrizze meg ezt a hitét és ezt a keresztény lelkületét.”

Óvta a lelkeket a jelentéktelen áhítatgyakorlatoktól és attól, hogy kisebb-nagyobb ígéretekkel lekössék magukat. Jól tudta, hogy az igazi életszentséghez szükséges kegyelem a szentségek buzgó vételéből források. Erre irányította a lelkeket.

Egy hölgynek írta:

„Az óhajtott kegyelem elnyeréséért vállalt ima- és áhítatgyakorlatok alól felmentem. Annyit imádkozzék, amennyit tud, külön kötelezettség vállalása nélkül. Inkább járuljon a szentgyónáshoz és szentáldozáshoz olyan jól, ahogyan csak képes. Ha teheti: mindennap vegyen részt a szentmisén.”

A hamis jámborság ellen komolyan küzdött: Istent kell szemünk előtt tartanunk, nem magunkat. A szeretet szellemét és az apostoli lelkületet igyekezett fölébreszteni. Különösen aggodott azokért, akiket Isten rendkívüli útra hívott meg. Szüntelenül imádkozott, hogy biztosan elvezethesse őket az életszentség útjára.

Egy páduai hölgynek írta:

„Feltárom Önnek, mi foglalkoztat belsőleg. Kezemben van egy lélek ügye, akit — úgy látom — nagyra hívott az

Úr. Isten segítse őt, hogy a megkezdett jót tovább folytassa. Ebben a pillanatban az Ön lelke után ez a feladat nyomja szívemet. Kérem buzgó imáját."

A gyónatásban a szeretet hatotta át. Gyónóiban Krisztust látta s atya, tesvér és jó barátként szerette őket. Lehetetlen elsorolni a sok jót, amit szeretetével a lelkeknek ajándékozott. Szeretete oly szép, oly megható és annyira emberi volt, hogy alig lehet ilyet másutt tapasztalni.

Szegényes külseje nagy és nemes szívet takart, amilyen csak az Istennel egyesült lelkek sajátja. Bárki kereste fel, azt nem ismerőse, hanem barátjaként fogadta. Nála mindig Jézus szava érvényesült: — Barátaim vagytok! Azt akarta, hogy e végtelen szeretet tüze mindig lángoljon benne. Idővel népes, nagy lelki család gyűlt össze körülötte. Nem feje, tanítója, vezére, hanem testvére, barátja, bizalmasa volt e családnak.

Alázatosságában nem ajándékozónak, hanem megajándékozottnak tekintette magát e barátságban. Páratlan lelkülete oly nemesen, nagylelkűen és szeretetteljesen nyilatkozott meg, hogy barátai mélyen meghatódva, egész életükben elszakíthatatlanul ragaszkodtak hozzá.

Érzékeny lelke fogékony volt a nemes barátságra. Csupán tizenhat esztendő volt még, amikor az udinei kapucinus szemináriumban meglátogatta egyik gyermekkori pajtása Castelnovóból, de a jó barát eltávozása után szeretettől túlcserdülő szívvel írta neki e néhány sort:

„Jézus hívására elhagytam a világot, szüleimet, testvéreimet, rokonaimat, mindent... Szent Ferenc hajlékában új, kedves otthont találtam. Most — hosszú idő után — megadta az Úr a kegyelmet, hogy Téged, Kedves Barátom, ismét megölelhettelek. Ismerlek már régen: hány vidám napot töltöttünk együtt... De az Úr elváltasztott bennünket itt a földön, hogy az égben újra találkozzunk."

Amint teltek az évek, ez a nemes baráti érzés fokozódott, megszilárdult. LUIGI BORDIGON-nak írta, 1906-ban:

„Nagyon örülök, hogy szívélyesen gondol rám, amit szeretettel viszonzok. Természetes, hogy vágyódnak a hasonló gondolkodású emberek társaságára, mert senki nem elég önmagának. Ezt a nemes törekvést vallásunk is megszenteli, amikor előírja, hogy szeressünk minden embert, főleg azokat, akikhez baráti szálak fűznek.”

Alázatosságában méltatlannak tartotta magát lelki gyermekei barátságára. Ezt Isten különös kegyelmének tekintette, s megható egyszerűséggel köszönte meg:

— Isten páratlan ajándékának veszem, hogy megismerhettem Önt. Kedves barátságát az örökkévalóságban is megőrzöm.

Szenvedő barátait őszinte részvétellel igyekezett megvigasztalni.

ERMINIO SABBADIN-nak írta 1913-ban:

„Az igazi barátot a szerencsétlenségben ismerjük meg. Helyzetemből folyólag csak lelkiekben tudok segíteni, anyagiakban nem. Az imádság és a vigasztalás eszközeivel szeretnék Önnek és Szeretteinek erőt, megnyugvást vinni. Ismer, és tudja, milyen őszintén beszélek. Szenvedésében és félelmetes aggodalmában mint barátja, vagy ha megengedi: mint testvére megölelem.”

Baráti szeretetét Isten olykor rendkívüli módon áldotta meg.

Páduából írta valaki:

„A hosszú szenvedés kimerített, a sok igazságtalanság elkeserített, a gyötrelmekben erőm teljesen felőrlődött. El-

borult elmével fegyvert fogtam és végezni akartam magammal. Ebben a pillanatban egész tisztán láttam Lipót atyát, amint hozzám lépett és a fegyvert kivette a kezemből. — Kedves barátaim értesíteni akarták ostoba szándékomról.

Mielőtt szóhoz juthattak volna, ő kérdezte:

— Ugye közös barátunk felől akarnak értesíteni? Isten nem engedte meg neki! Lelkét szorosan tartom kezemben. Álljanak mellette és segítsenek neki..."

A szeretet legcsekélyebb jeléért is hálás volt. Egy barátjának írta:

„Köszönöm a küldeményt, de még inkább jó szívét! Tudom, nagyon szeret.”

Barátaikat az örök cél: Isten szeretete felé irányította. Így ír:

„Nagy és szent barátságunkban figyelmeztetek: mindig gyengéden szeresd Jézus és Mária szívét! Ó, milyen boldogság az Úrnak szolgálni! Ő tudja, hogy kinek adja kegyelmét. Gyakran járulj a szentségekhez! Ne vesd meg tanácsom, fogadd meg szavam!”

Barátaival való személyes találkozáskor leírhatatlanul kedves és jóindulatú volt. Sugárzó arca, csillogó szeme, a hangja, az ezerféle szeretetreméltósága és figyelmessége tanúskodott baráti szeretetéről. — Csak egy példát a sok közül:

„Már régóta nála szoktam gyönni. Utolsó alkalommal a betegszobába mentem fel. Amikor meglátott: megcsókolt. Búcsúzáskor megölelt és ismét megcsókolt. Ezt a meleg, atyai ölelést sose felejttem el. Valahányszor eszembe jut, könnyekig meghatódom” — írja NINO BORTATTI DA TRAPPANI.

Ez volt gyóntatási módszere. Ne csodálkozzunk hát, hogy özönlöttek hozzá a gyónók, akik benne nem bírót, hanem atyát, testvért, jó barátot találtak. A feloldozáskor annak az örömmek a boldogságát érezték, melyben — Jézus szavai szerint — a mennyek országának lakói is részt vesznek.

Isten szolgája GUIDO NEGRI hadnagy meglepő rövidséggel és határozottsággal foglalja össze az utasításokat, melyeket lelki irányításul kapott:

„Engedelmeskedem. Az Oltáriszentség és a papság mellett a katolikus gyónás jelenti az Úr legfenségesebb ajándékát.” Egyik lelkigyermeké így foglalja össze tapasztalatait Lipót atyáról:

„Eszményi lelkiatya volt . . . Meg tudta nyugtatni a lelkeket. Megteremtette a sokszor hiányzó összhangot önmagunkkal . . .”

6. A JUBILÁNS

Lipót atya hatvankilenc éves korában, 1935, máj. 22-én emlékezett meg szerzetesi fogadalmának ötvenedik évfordulójáról. A bensőséges ünnepség a páduai kapucinus templom főoltára előtt zajlott le. Remegő hangon előbb bocsánatot kért rendtársaitól, hogy az elmúlt ötven év alatt — mint szerzetes — nem úgy élt, mint hivatásához illett volna. Azután fiatalos örömmel és lelkesedéssel újította meg szent fogadalmát, megígérve az Úrnak, hogy még nagyobb buzgósággal akar előrehaladni a tökéletesség útján.

Giacinto da Trieste tartományfőnök atya írta Velencéből: „Méltányos, hogy elsőnek a tartományfőnök atya gratuláljon ötven éves szerzetesi jubileuma alkalmából. — Ötven év — ha nem használtuk jól fel — önmagában nem sok, kevesebb a semminél. De örök érték a szerzetesi életben eltöltött ötven esztendő, ha az buzgó szolgálatban pergett le. Kedves Lipót Atya! Engedje meg — ha Ön másként is gondolja —, hogy rámutassak, miként töltötte el Ön ezt az időt: napról-napra lankadatlan erővel haladt előre a szeráfi tökéletességben, fogadalmának és legjelentéktelenebb kötelességeinek pontos teljesítésében. Minden idejét imádságnak, tanulásnak és apostoli szolgálatának szentelte, pihenést nem ismerő szüntelen áldozatot hozott Istennek.

Különleges küldetése volt a lelkivezetés. Nem ismétlem, amit mindenki tud: minden nap, minden órában a gyónatószékben ült, minden ideje másoké volt. Ez a szürke egyhangúság nem engedett meg egyetlen szabad órát a saját részére. Süspökök, papok, szerzetesek, szerzetesnők,

hivők és szegény bűnösök: mindenki Lipót atyánál akar gyónni, aki felragyogtatja nékik az irgalom szívárványos tiszta fényét. Mindenkit jóságosan fogad, mindenkinek megbocsát, a megnyitott szíveket reménnyel és vigasszal erősíti.

Ezt az ötven esztendő-t nem kell megsiratnunk, ez olyan igazi étellel volt telítve, amelyhez csak szívből gratulálni lehet. Ezt tolmácsolom mind a magam, mind a velencei Kapucinus Rendtartomány nevében. A rendtartomány örvend, hogy ilyen fia van, aki dísze és dicsősége a rendnek.

Sem Őn, sem mi nem akarjuk még elénekelni a „Nunc dimittis-“t (Bocsásd el most szolgádat, Uram!) Szívből kívánunk még számos gyümölcsöző esztendő-t az apostolkodásban: Isten dicsőségére, sok-sok lélek vigasztalására, rendünk és rendtartományunk jó hírének gyarapítására.

Szeráfi Szent Ferenc Atyánk, akit Őn erényeivel és működésével megdicsőített — áldja meg bőségesen”

Lipót atya e szép nap élményeinek hatása alatt égi Anyjától új erőt kért vállalt áldozatos életéhez:

„Ma, szerzetesi fogadalmam ötven éves jubileumán, megújítom fogadalmam a Jó Pásztor isteni Szíve és a legszentebb Szűzanya Mária tiszteletére, akit anyánkul adott nekünk az Isten. Megújítom fogadalmam, hogy anyai szeretetét kiérdemeljem” — írta egy szentkép hátlapjára.

*

1940. szept. 22-én, pappá szentelésének ötven éves évfordulóján az ünnepség a jubiláns személye, valamint a komoly és széleskörű papi tevékenysége iránti szeretet és tisztelet önkéntes megnyilatkozása volt. Az aranymisén a társadalom minden rétege képviseltette magát: egyháziak, világiak, szegények, jómóduak töltötték meg zsú-

folásig a kapucinus templomot, hogy hálájukat és szeretetüket kifejezzék.

Mons. Guido Bellincini ünnepi beszédében vázolta Lipót atya széleskörű apostoli működését, gyóntatóatyai küldetését, amelyben az Úrtól nyert bőséges kegyelmeket osztotta szét a lelkeknek.

Lipót atya annyira magába mélyedt, hogy szinte nem érzékelte a körülötte történő eseményeket.

A szentmise után a templom melletti terembe vonultak át. Mikor mindenki körülötte szorongott, hogy jókívánatait kifejezze, zavartan — égre szegezett szemmel — ismételtette:

— Mindez a bűneimért! Mindez a bűneimért!

Olaszország minden részéről özönlött a levelek és táviratok tömege. Egyházi és polgári hatóságok, de egyszerű hívek is küldték jókívánataikat, hogy örömet és hálájukat fejezzék ki a tőle kapott sok-sok lelki jóért.

Különösen örült, hogy Krisztus földi helytartója, a Szentatya is áldását küldte.

Girolamo Bortignon tartományfőnök atya (a jelenlegi páduai püspök) írta:

„A jubileumról, melyet rendtársai, tisztelői és ismerői oly nagy lelkesedéssel ünnepelnek, a tartományfőnök atya sem hiányozhat.

Az ötven esztendősi papi élete oly fennkölt, szent, annyira példás és épületes, hogy mindnyájunknak meg kell emlékezni róla.

Őn nem volt haszontalan szolga, aki talentumát elássa, hanem jó és okos szolga módján talentumait bőségesen kamatoztatta Urának. Az áldozatos és önmegtágadó, fáradságot nem ismerő gyóntatóatyai szolgálatából az Úr dicsősége és a lelkek iránti teljes odaadás szelleme sugárzik.

Ezt arany betűvel jegyzik fel az élet könyvébe és ez lesz égi koronája.

De méltó és igazságos, hogy mi, rendtársai, együtt örüljünk a sok jónak, amely az Egyház javát és rendünk dicsőségét szolgálja.”

Áldását és jókívánságát küldte Velence minden püspöke, élükön a velencei biboros-pátriárkával.

C. Solotro, Pádua polgármestere, táviratban köszöntötte: „Engedje meg, hogy mint polgármester polgártársaink nevében őszintén és szívből gratuláljak papi aranyjubileuma alkalmával.”

Számos helyi lap megemlékezett az ünnepségről, hosszú cikkekben méltatva az alázatos kapucinus atyát, mint a város nagy jótevőjét.

Lipót atyát őszinte öröm és hála töltötte el Isten iránt azért a sok jóért, amit áldozatos munkája és buzgó imája a lelkekben eredményezett. A sok dicséret nem veszélyeztette alázatosságát. Amikor a jubileumi ünnepség szóba került, szerényen így válaszolt:

— Nekem se nem ártott, se nem használt. Az ünneplés nem nekem, hanem a ruhának szólt.

A lelkes ünneplés tehát arra segítette, hogy egyre mélyebben megalázkodjék és magasztalja Istent. Együttal számolt azzal, hogy élete alkonyodik. A gratulálóknak így szólt: — Szép búcsúzás volt.

Sok esztendőn keresztül fáradhatatlanul dolgozott az Úr szőlőjében, hősies áldozatokkal vetette a lelkekbe Isten igéjének magját, s most boldogan látja a bő termést. Az aratás Ura örök lakomájára hívja, hogy gazdagon megjutalmazza.

7. A KERESZTÚTON

Betegskedés a kolostorban

Mielőtt a lélek megízlelné a Paradicsom örömét, a földi keresztútát tovább kell járnia. A szenvedés kohójában meg kell tisztulni minden salaktól, hogy földi száműzetéséből Isten karjába repülhessen.

Így volt ez Lipót atyánál is.

A majdnem egész életét végigkísérő testi és lelki szenvedése utolsó éveiben még fokozódott. 1940—41 telén gyomorfájdalma súlyosbodott. Gyomorfekélyre gyanakodtak. Amikor az étkezés egyre nehezkesebbé vált, gyengesége miatt alig tudott lábon állni. Egyik gyóntatójának mondta: — Közeledik a vég. Lelkileg azonban még fiatalnak érzem magam.

Amikor figyelmeztették, hogy kímélje magát, így válaszolt: — Majd a mennyországban megpihenünk, Jézus Szívére hajtva fejünket.

Már közeledett ez a pillanat, de erős akarattal tovább tudott dolgozni. Végül a szenvedés ágyba kényszerítette. Csak az értette meg betegsége alatti belső gyötrelmeit, aki ismerte ennek a léleknek nagy buzgalmát: tétlenül kellett az ágyban feküdni, míg oly sok lélek várta irgalmas szavát, szomjazta vigasztalását. Ezt nem lehetett a testi fájdalommal összehasonlítani.

Egyik nap már nem tudta visszafojtani buzgalmát: levánszorgott a templomba, hogy egy messziről érkezett lelket meggyóntasson. Amikor vissza akart menni szobájába, ereje elhagyta, összeesett a félemeleten. Véletlenül egyik rendtársa akadt rá.

— Miért megy le a templomba, mikor ilyen gyenge?

— Mert — válaszolta mosolyogva — egy nagyon messziről érkezett lélek várakozott rám.
Úgy kellett visszavinni a betegszobába.

*

E napokban a keletiek megtérítésére sürgető isteni hívást erőteljesebben hallotta, mint valaha. Csak eszköz volt a lelkek szolgálatában, de már tudott gyóntatni. A betegágyon remegő kézzel írta le még egyszer:

„Érzem, hív a gyóntatás szolgálata a keleti népek üdvére.” Kírtatóan imádkozott új erőért. A rózsafüzér mindig a kezében volt, szüntelenül kérte a Szűzanyát, a betegek gyógyítóját. Gyónóit is esengve kérte, hogy imádkozzának érte.

D' Ambrosionak írta:

„Kérje a Szűzanyát, hogy adja vissza régi egészségem és ismét szolgálhassam a lelkeket. Kérem, imádkozzék egész szívből. Esdeklem, könyörögjön az isteni Szívhez, hogy a gyóntatáshoz szükséges erőt visszanyerjem.”

Isten, hogy lelkét megtisztítsa, kínos lelki gyötrelmet küldött rá. A lelki szárazság ritkán hagyta el utolsó két esztendejében. Gyóntatójához, Odorico da Pordenone atyához fordult, aki Fiuméból válaszolt neki, 1941. jan. 22-én:

„Fájdalommal hallom, hogy beteg. Remélem, hogy csak múló valami. Mégis ajánlom — sőt parancsolom —, hogy kímélje magát és fogadja el az ápolást! Nagyon jól tudom, hogy mennyit szenved, ha rövid ideig nem gyakorolhatja hivatását. Ezt a megpróbáltatást is fogadja Isten kezéből. Jézus szereti — mégha a legérzékenyebb pontján érintette is. Köszönje meg ezt az ajándékot, mellyel lelkét elő akarja készíteni, hogy az isteni Szívnek egyre kedvesebb legyen.”

Benső barátjának, Don Giovanni Calabrának (Isten szolgálja) olyan fájdalmasan írt, hogy — bár maga is beteg volt — nyomban Páduába utazott, hogy barátját megvigasztalja. Sokáig maradtak együtt a betegszobában. A látogatás után Lipót atya visszanyerte régi derűjét.

Isten segítségével és a Boldogságos Szűzanya közbenjárására átvészelte a kemény megpróbáltatást. Lassan felépült, fájdalmai megszűntek, ismét tudott enni, régi erejét visszanyerte.

Amint talpra állt, ismét gyóntatni kezdett. Hajlott testtartásából gyors visszaesésre lehetett következtetni. Olyan lendülettel akart dolgozni, mint betegsége előtt, de egészsége ezt nem engedte meg. Az előljárók bölcsen korlátozták a gyóntatás idejét. Szíve vérzett, de alázatosan engedelmeskedett. Tovább is állhatatosan kérte barátait, hogy imádkozzanak érte.

A tél beálltával Lipót atya ismét nagyon szenvedett: érezte a szűró gyomorfájdalmat, s az ételt nem tudta megtartani. Igyekezett eltitkolni fájdalmát, — a végsőkig kitartott, nehogy eltiltsák a gyóntatástól.

Végül is hősi akarata megtört, a betegség ágyba döntötte. Mint az előző télen, úgy most sem hiányzott a lelki megpróbáltatás, amellyel a tökéletesség csúcsára akarta vezetni az Úr.

Szörnyen gyötrődött, hogy sokan jöttek hozzá messziről gyónni, s ő nem tudott foglalkozni velük. Többen felkeresték szobájában, s bár a gyengeség és szenvedés teljesen kimerítette, mégis a szokott előzékenységgel és szeretettel fogadta őket. De nem mindenki részesült ebben a szerencsében. Ilyenkor néhány sort írt. Szeretettel bocsánatot kért, vagy sajnálkozását fejezte ki, hogy nem tud

lemenni és szolgálatukra állni — mintha ő lett volna ennek az oka.

Néha nem tudta lefékezni buzgalmát és lement a templomba, de mindig úgy kellett visszavezetni.

A kórházban

A gondos ápolás ellenére élete lassan kezdett kialudni. Márc. 25-én felvette a betegek szentkenetét. Teljesen nyugodtan ismételte:

— Így akarja az Úr, legyen meg az Ő akarata.

Az Úr akarata szerint azonban még tovább kellett szenvednie.

Néhány professor javaslatára vérátömlesztéssel akartak a beteg testbe új erőt vinni. Ápr. 1-én kórházba szállították. A rendkívül gyenge betegnél az első vérátömlesztés nagy veszéllyel járt. Három professor jelenlétében folyt le, akik tudták, hogy az egész város a kedves atya meggyógyítását várja tőlük.

Az első vérátömlesztés sikerült. Még kétszer megismételték. Mindenki szívesen adott volna vért, hogy a drága életet megmentse. Ruggero kapucinus testvért és Marco Ercolini betegápolót választották ki véradásra.

A halálveszély elmúlt, ereje visszatért, kezdett felépülni. Hálásan megköszönte az Úrnak és mindazoknak, akik gondozták és ápolták. A professorokkal kezét fogott:

— Köszönöm, visszaadták az életemet.

Ágya szószékké változott: mindenki épült türelmén és Isten akarata iránti megnyugvásán. — Amikor Marcellino da Cartigliano atya, a gyóntatója meglátogatta: Lipót atya sírt.

— Miért sír?

— Azért sírok — felelte —, mert a professzorok, a beteg-
ápolók, a nővérek és a sok látogató olyan figyelmes hoz-
zám. Miért hozzám, nyomorulthoz?

— Nem Önnek szól ez a figyelem — nyugtatta meg Mar-
cellino atya —, hanem a ruhának!

Lipót atya mindenkit fogadott: gyóntatott, vigasztalt, ta-
nácsot adott, jóllehet alig hallhatóan suttogott a gyenge-
ségtől.

Mons. Carlo Margotti, görzi érsek feljegyzéseiben olvas-
suk:

„Egy nap Páduába mentem, hogy Lipót atyát felkeressem
a kórházban. Bérautóba ültem, mert nem tudtam az utat.
Amikor a sofőr hallotta, hogy a kórházba megyek, meg-
kérdezte:

— Talán Lipót atyát látogatja meg? Az valóságos szent!
Egy hónap múlva visszatért a kolostorba, — látszólag
egészségesen. Boldogan bizakodott, hogy ismét végezheti
apostoli szolgálatát. De nem így történt.

Utolsó megpróbáltatása

A pontos vizsgálat megállapította, hogy — sajnos —
súlyos szenvedés vár rá: a nyelőcsövén nagy daganat ke-
letkezett, amit nem lehetett gyógyítani. — Maga nem
tudott erről semmit. Míg ereje engedte, ismét gyóntatott,
vagy a gyóntatócellában, vagy a betegszobában. Mintha
újjaszületett volna: a régi lelkesedéssel álmódozott buzgó
apostoli szolgálatról és a keleti népek megtérítéséről.

A rettenetes kór kezdetben csak titkos, majd naprólnapra
szembetűnőbb módon érezte hatását. Sokszor oly met-
sző fájdalmat okozott, hogy a beteg elvesztette eszméle-
tét. A betegség egyre súlyosabbá vált: csak folyékony táp-
lálékot vehetett magához, s a legcsekélyebb mennyiségű
étel is heves görcsöt okozott.

Ez az utolsó megpróbáltatás készítette elő az utat az Atyához.

Most is — mint régebben — a testi szenvedés mellé lelki gyötrelem is csatlakozott. — Lipót atya gyakran mondta a szenvedőknek:

— Bátorság, bízson az Úrban! — mert Jézus orvos, de gyógyszerész is.

Így folyamodott most — teljes bizalommal — Jézushoz és szent Anyjához.

Ismét írt Ibarátjának, Don Giovanni Calabrianak, hogy imáit kérje, aki így válaszolt:

„Áldott Jézusunk kegyelme és békéje legyen mindig Önnel! Nyomorúságomban imáimban mindig Önre gondolok. Levele megrendített és meghatott. E szegény pap iránti jószágért és szeretetért áldja és jutalmazza meg Isten. Kértem az isteni Orvost: ha Neki úgy tetszik, adja vissza Önnek a szükséges erőket, hogy tovább működhessenek az Ő drága Vérében megváltott lelkekért. Erre a szándékra mutattam be szentmisémet. — Szegény lelkem is rászorul az imára.” Minden gyötrődése és szenvedése ellenére továbbra is gyóntatott — oly szeretettel és figyelmességgel, hogy gyónóit igen meghatotta.

Guiseppe Ramazzo írta:

„Június 30-án betegszobájában gyóntam. Nagyon szenvedett, nehézkesen mozgott, mégis: szeretettel le akart kísérni a kapuig. A kapunál megköszöntem fáradozását.

Szomorúan válaszolta:

— Tudja miért kísértem le? Mert többé már nem látjuk egymást.

— Egy hónap múlva visszajövök — mondtam neki.

— Igaz! de mi többé nem látjuk egymást.

Egy hónap múlva visszamentem, de Lipót atya akkor már az égbe távozott.”

Giovanni Mattiello írta:

„Utolsó hónapjában meglátogattam a betegszobában, hogy elvégezzem szentgyónásomat. Majd közöltem vele feleségem óhaját, hogy nála szeretne gyónni. Nagyon-nagyon nehezen, de nyomban levánszorgott a templomba és feleségemet meggyóntatta. Ez annyira meghatott, hogy soha nem felejttem el.”

Fájdalma, aggodalma, szomorúsága egyre fokozódott. Akkor nyert csak vigaszt és erőt, ha a Szűzanyához imádkozott, akit szívből szeretett, s aki soha nem hagyta magára.

Állandóan imádkozott és másokat is arra kért, hogy imádkozzanak érte.

Három levele, utolsó órái

Júliusban egyik barátjának két levelet írt. Nem olvashatjuk meghatottság nélkül e két levelet. Szívbéli aggodalommal könyörgött, hogy gondoljon rá a Szűzanyánál.

„Ma imádkozott értem a fenséges Úrnőhöz. (Valóban: ezen a napon imádkozott Lipót atyáért, de nem szólhatott róla, mert nem látogatta meg) ... Hagyatkozzék szent hitünkre! A hit megtanít minket arra, hogy a Szent Szűz a mi anyánk. — Bár nincs jogom semmire, mert Isten előtt semmi az ember, nemcsak bűnös, de oka a bűnnek, mégis Isten irgalmában végtelenül bízom. A Szent Szűztől is irgalmasságot várok, mert teljes gyengeségem miatt nagy szükségem van rá. A legszentebb Szűz a mi anyánk, és ez elég!”

Néhány nappal később:

„Óriási szükségem van a fenséges Úrnő irgalmára. Bárcsak könyörülne meg rajtam anyai szíve! Ismeri egészségi állapotom. Isten előtt egyedül az ő közbenjárásában reménykedem, akkor is, ha oka volna rá, hogy imám elutasítsa.

Erkölcsei forrása az Irgalmasságnak, mert anyja annak. Ezért bízom benne. Ő anyám! És ez elég! Imádkozzék értem az áldott Ūrnőhöz!”

Biztos, hogy a jóságos mennyei Édesanya nem utasította el állhatatos imáját, hanem mellette állt végső megpróbáltatásában.

Július elején nagy vigasztalására szolgált, hogy újra láthatta lelkivezetőjét, Odorico da Pardenone atyát. Szavai támaszt és vigaszt nyújtottak a nehézségek legyűrésére.

Az Ūr nagyon megpróbálta, de nem hagyta el: rendkívüli kegyelmekkel és különleges segítségével halmozta el, hogy megvigasztalja és megérttesse a szenvedések tisztító hatását lelke javára.

Valóban: szenvedésében felismerte Isten bölcs és atyai jóságát. Halála előtt két nappal írta egy hölgynek:

„Ajánlja ügyemet Jézus isteni Szívének szeretetébe. Megajándékozott végtelen jóságának jelével, — bárcsak megkönyörülne rajtam, hogy tökéletes szolgája legyek.”

Nagy léptekkel közeledett a halál félelmetes pillanata, melytől — főleg alázatosságból — félt. Néhány nappal halála előtt mondta egyik rendtársának:

„Mindig félttem a haláltól. Miért ne aggódnék: Jézus is remegett tőle és kérte a mennyei Atyát, hogy vegye el tőle a keserű kelyhet. Nem annyira a testi felbomlás rettent, mint inkább a szigorú isteni ítélet, mely a halál után vár ránk. Nagy bűnös vagyok! Ó, bárcsak Isten megkönyörülne rajtam!”

Halála előtti estén rejttenetesen szenvedett emiatt, de megnyugtatták e szavak:

— Isten akarja így, legyen meg az akarata! Csak megkönyörülne rajtam! — Nagyon nemes szándékból szeretett volna sokáig, szinte a világ végéig élni, hogy hősies áldozattal a gyónatársékben apostolkodva, számtalan bűnöst

vezessen az üdvösségre. Mindig azért a kegyelemért imádkozott, hogy élete utolsó napjáig dolgozva, önmagát feláldozva halhasson meg. Óhaja teljesült, mert hazatérve a kórházból, élete utolsó három hónapjában betegszobája gyónatószékké vált. Amíg ereje engedte, a fáradtság és türelmetlenség minden jele nélkül, a tőle megszokott szeretettel és figyelmességgel fogadott mindenkit. Még halála előtti napon is több mint 30 világit és papot gyónatott meg.

*

Azért a kegyelemért is szüntelenül imádkozott, hogy utolsó pillanatáig magánál legyen s teljes öntudattal léphessen át az örökkévalóságba. — Luca da Carré kapucinus atya írta:

„1942. július 29-én — az egész napi nagy hőség után — az este is fülledt, nyomasztó volt. Lipót atyát két fiatal testvér lekísérte a kertbe a friss levegőre. Együtt ültünk a kút melletti alacsony falon. A társalgás lassan, vontatottan folyt, mert az atya a gyengeségtől alig tudott fennmaradni. Egyik beteg testvérről beszélgettünk, aki öregsege és gyengesége miatt ritkán volt eszméletnél. Némi hallgatás után megszólalt:

— Milyen szomorú: öntudatlanul jelenni meg az Úr előtt! Mély benyomást tett rám és sose felejttem el, milyen különösen csengett a hangja. A következő napon, amikor a haldoklók imáját imádkoztuk körülötte — megfigyeltem — alig észlelhető ajakmozgással kísérte. Megértettem, hogy kérése teljesült: tiszta öntudattal jelenhetett meg az Úr előtt.”

Földi életének utolsó éjszakáját majdnem szakadatlanul imában töltötte. A betegápoló testvér sokáig maradt nála. Majd elküldte:

— Menj, pihend ki magad, fáradt vagy. Megáldalak.

Éjfél felé másik testvér, Giorgio da Bassano jött be hozzá. Rövid idő elteltével a testvér megkérdezte, vajon elvégezhetné-e szentgyónását. Egész halkán válaszolt:

— Itt vagyok, itt vagyok.

Miután együtt imádkoztak, elküldte a testvért:

— Most menj pihenni, de előbb egy pillanatra lépj be a betegek kápolnájába és köszönts nevemben az Urat!

Azután egyedül maradt. Talán megsejtette, hogy közeleg a végső óra, de erről nem beszélt senkinek, biztosat nem tudunk ...

*

Július 30-án virradt fel számára az örök jutalom napja. Szokása szerint korán kelt és egy órát töltött a kápolnában, előkészületül a szentmisére. Fél hétkor a sekrestyébe ment, hogy beöltözzék. Ekkor hirtelen rosszul lett fogta el, — összeesett. Ágyba fektetve kissé felélénkült, de a rosszul lett megisméltődött. A helyettes házfőnököt, Marcellino da Cartiglione atyát teljes öntudattal fogadta, majd kezéből — Isten akaratában egészen megnyugodva — felvette a betegek szentkenetét. Közben megérkezett a házfőnök atya, Beniamino da Eneo és elimádkozta a halálórák imáját, három Üdvözlégyet és a Salve Reginát. Lipót atya egyre gyengülő hangon ismételte az imát. Majd az „ó irgalmas, ó kegyes, ó édes Szűz Mária” szavaknál lelke az örökkévalóságba költözött.

Kétségtelen, hogy a „Padrona Benedetta” (Áldott Úrnő), akit Lipót atya annyira szeretett és tisztelt, ebben a pillanatban mellette állt, fogadta a kiválasztott lelket és Isten elé kísérte, hogy elnyerje hősi erényei jutalmát.

Minden jelenlévő ezt érezte. Beniamino atya így nyilatkozott:

— Lipót atya mellett álltam utolsó pillanatában. Határozott meggyőződésem, hogy az örökkévalóságba költözésekor Isten Anyja rendkívüli megjelenésével tüntette ki.

Lipót atya minden haláltusa, minden elváltozás nélkül csendesen elszenderült. A halál fenségében szinte megdicsőült: arcáról nyugalom és béke sugárzott.

1942. július 30-án reggel 7 órakor költözött el az élők sorából.

A városban és környékén villámként terjedt el halálhíre, mindenütt megdöbbenést keltve. Egyre csak hajtogatták: — Szent halt meg!

Egyszerre megindult az áradat, hogy lássák a drága halottat. Egyszerű földművesek, iparosok, magas egyházi és állami méltóságok nyilvánították részvétüket.

Lipót atya szeme már nem hatolt be a lelkiismeretbe, hogy megvilágítsa, lezárta ajka többé már nem mondott lelki fel-támadást és vigasztalást hozó szavakat, kihűlt keze már nem emelkedett áldásra, hogy annyi sok lelki nyomorúságot megszüntessen.

Mindenki érezte, hogy atyát, vigasztalót, lelkivezetőt vett: de ez az érzés békés fájdalom volt, mely lassan örmö-re fordult — a jó atya a magas égből védi és vezeti őket. A tömeg egész nap hullámozott, elárasztva az óriási Santa Croce teret. A ravatalnál megható jelenetek játszódtak le. Rózsafüzért, szentképeket és más tárgyakat érintettek hozzá, hogy ereklyeként őrizzék. Gyakran lehetett hallani:

— Szent volt! Nagyon sok jót tett a lelkemmel. Lipót atya, könyörögj érettünk!

A gyermekek is félelem nélkül jöttek. Egy gyermek hosszasan nézte a holttestet, majd odasúgta társának:

— Nézd, mintha Jézus lenne!

Július 31-én mintegy huszonötezer ember vonult el a ravatal előtt. A városi rendőrség ügyelt a rendre. — Az utcán, a házakban és a környéken mindenütt róla beszéltek:

— Szent volt. Szent volt!

Temetése

Július 31-én este — a folyton áradó tömeg miatt — csak nehezen tudták lezárni a koporsót.

Augusztus 1-én temették el.

Reggel 5 órakor megnyitották a templomot s nyomban megindult a hívők serege. 10 óráig szakadatlanul folytak a szentmisék, igen sokan áldoztak.

Megjelentek az egyházi és világi hatóságok. A távollévő megyéspüspököt mons. Pretto képviselte. A polgármester személyesen jött el; úgy gondolta, hogy ahol a város polgársága jelen van, onnét a polgármester sem hiányozhat. Nagyon sok szerzetes és pap vett részt a szertartáson.

10 órakor érkezett meg Velencéből Girolamo Bortignon tartományfőnök atya. Ő úgy intézkedett, hogy a koporsót ünnepélyes menetben kísérik át a szerviták jóval nagyobb templomába, mert a kapucinus templomban a közönségnek csak kis hányada vehetne részt a gyászszertartáson. — A szerviták temploma is kicsinek bizonyult az óriási tömeg befogadására. A szertartást a tartományfőnök atya végezte, rendtársai segédletével.

A gyászbeszédet mons. Giacomo Gianesini mondta. Meghatóan vázolta Lipót atya életművét:

„... Lipót atya után nem maradt egyetlen alkotás, egyetlen könyv, amely a tudósok érdeklődését felkelthette volna, de kitörölhetetlenül írta be szavait a fényre és kegyelemre vágyódó lelkekbe. Nem könnyed, szónoki stílusával hatott. Ezer és ezer gyónója az evangéliumi egyszerűséggel mondott jóságos, megbocsátó, vigasztaló szavaira emlékezik. Nem kelt át folyón és óceánon, nem járta be a sivatagokat és őserdőket, hogy Krisztusnak lelkeket szerezzen — de: közeli és távoli emberek, fiatalok és öregek, szegények és gazdagok, újra megtalálták nála

Jézust, akit elvesztettek. Nem alapított jótékonyági intézményeket, de mint irgalmas samaritánus a szeretet borát és olaját öntötte a testi — lelki szenvedéssel megsebzett szívekbe. Hány és hány léleknek — akiket az emberi nyomorúság súlya összeroppanással fenyegetett — adta vissza a békét, Jézus békéjét, melyet a világ meg nem adhat. Külseje nem volt varázsos, más vonzóereje volt: a jóság, az erény, az életszentség, amely minden szavából, egész lényéből sugárzott és minden szívet megnyert.”

A gyászmenet a Piazza Castellora vonult, ahol mindenki utolsó búcsút vehetett Lipót atyától. — Közóhajra nem földbe hantolták el, hanem értékes koporsóban a papok kápolnijában helyezték örök nyugalomra.

*

A páduai sajtó több napon át magasztalta Lipót atya kiváló papi egyéniségét. Az egész város szomorkodott a fájó veszteségen.

Itt csupán két részletet közlünk az újságokból:

Aug. 1-én: Egy város gyásza és halála című cikkében a L'Avvenire d'Italia a következőket írta:

„Pádua most elvesztette alázatos és majdnem láthatatlan vezetőjét. Nagy űrt hagyott maga után. Fájlaljuk eltávozását! Ez nem csupán hálánk jele, hanem a nagy szentségben való hitünk megvallása is, melynek — Krisztus nevében — nagy hatású kiszolgáltatója volt.

A sok-sok szívből feltörő sóhaj és a rengeteg könnyes szem arról a tiszta örömről tanúskodik, melyet a lelkekben felébresztett és megújított.

A koporsójánál tapasztalt őszinte részvét megnyilatkozása felmagasztalja és megdicsőíti a gyónatatóya isteni küldetését. Ide hívjuk mindazokat, akik nem hisznek és a gyónást, mint gyűlöletes terhet gyalázzák: Nézzétek e

tömeget! Sír és imádkozik, mert az ingalom és béke ilyen szolgáját veszette el.”

Aug. 2-án, Lipót atya megható temetési ünnepe c. cikkében az *Il Gazzettino* írta:

„A templom zsúfolásig megtelt, s óriási tömeg volt a templom előtti Santa Croce téren, a Corso Vittorio Emanuelén, a Prato della Vallén, a Via Umberton, a Via Román és a szerviták templomában, mert mindenki részt akart venni a temetésen. Ez mutatja a szellem hatalmát és erejét, amikor egyszerű és egyenes útján az Úr összetalálkozik a lelkekkel.

Voltak idegenek Triesztből, Milánóból, Turinből, Rómából, sőt Nápolyból is. A nagy Szent Antal-zarándokokkal kapcsolatban a világtól visszavonult, alázatos kapucinusnak alkalmá nyílt, hogy az egész Olaszországból összesereglett lelkeket kiengesztelje és megbékéltesse Istennel. Ezek ki akarták fejezni tiszteletüket és hálájukat neki, aki életében nem kereste a hálát.”

Olaszország minden tájáról érkeztek a levelek. A többség az elhunyt életszentségét és hősi erényeit magasztalta. Csak néhányat választunk ki közülük.

Donatus a Welle atya, a kapucinusok egyetemes főnöke írta Rómából:

„Nem csodálkozom, hogy elhunyt Lipót atyánkat a hivek szentnek nyilvánították. Azon se lepődnék meg, ha egyszer ezt a „szentté-avatást” az erre egyedül illetékes Egyház is elismerné. Páduai rövid tartózkodásom alatt világosan megéreztem, hogy szent áll előttem, aki alázatos és buzgó benső életében Krisztussal Istenben elrejtett. Boldog halála velencei rendtartományunknak újabb dicsőség, de — jól tudom — egyben nagy veszteség is.

A szentség hírében elköltözött Lipót atya egész rendünknek és szeretett rendtartományának oltalmazója és köz-

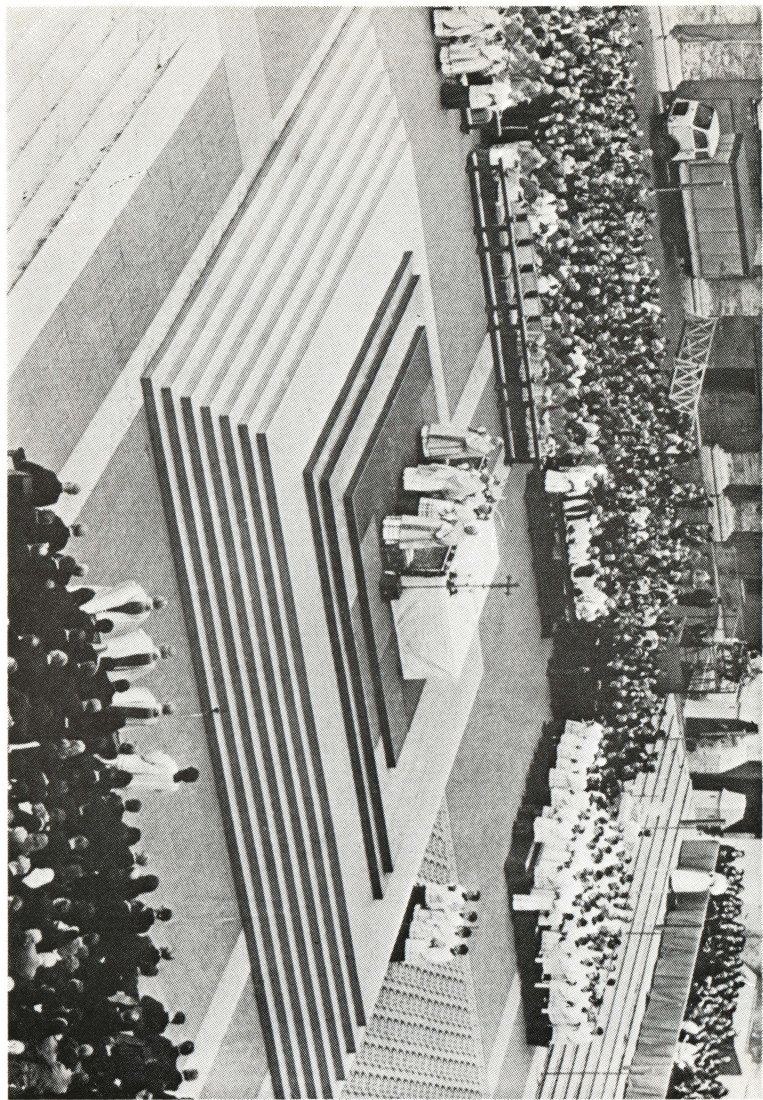
Boldog Mandich Lipót
kapucinus atya

Lipót atya fényképe pappászentelése
alkalmából 1890

Kolostorkert Lipót atya
kedvenc virágaival

Lipót atya boldoggáavatása a Szent Péter téren

benjárója lesz a mennyben. Mi pedig örvendezünk, hogy szent életéért elnyerte az örök élet koronáját.”

•

Odorico da Pordenone atya, Lipót atya lelkiveztője írta Fiuméből:

„Szentet veszítettünk el! Több, mint hatvan éve ismerem közelről. Már a szemináriumban benső kapcsolatban élt Istennel. Meggyőződéssel állítom: Istenben, Istennel és Istenért élt. Arra vágyott, hogy Urunk érdemeit a lelkek javára fordítsa. Ifjúságától kezdve minden cselekedetét Mária által Istennek ajánlotta, hogy kieszközölje a keletiek visszatérését a Katolikus Egyház egységébe.”

Bizalmas barátja, Don Giovanni Calabria, ezt a néhány egyszerű szót írta:

„Lipót atya a Paradicsomból néz le ránk, imádkozik értünk és vár bennünket. Elvesztése nagy fájdalom számomra.”

Dr. Girolamo Pavari írta Páduából:

„Lipót atya az égbe költözött. Szent volt és Isten hű szolgája.”

Tessarone írta Páduából:

„Lipót atya halála megrendített és mély fájdalommal tölt el. Reggel már ott álltam a koporsójánál. Imádkoztam és sírtam. Férjemmel és fiammal délután ismét megnéztem: mint szent sírjához, úgy zarándokoltunk oda. Nyugalmában valóban szentnek látszott.

Nagy jötevőnket, nagyra becsült tanácsadónkat és vigasztalónkat veszítettük el. Mily sokszor kerestem fel — szívemben kétségekkel — s tökéletesen megnyugodva tértem haza.

Sosem fogjuk elfeledni és továbbra is hozzá fordulunk, mert rászorulunk segítségére és közbenjárására. Nemcsak mi érezzük, hogy szent volt, de ez a meggyőződése annak a rengeteg embernek, akik a városból és a környező falvakból koporsójához mentek.”

8. AZ IGAZ ŐRÖKRE EMLÉKEZETBEN MARAD

A tévedhetetlen Igazság e szava Lipót atya esetében is csodálatosan megvalósult.

Földi életében visszavonultan élt. Nem akarta, hogy beszéljenek róla. Halála után nem kellett féltennie alázatosságát. Isten fel akarta magasztalni.

A halálával kapcsolatos sok-sok szép nyilatkozattal nem fejeződött be az iránta mutakozó szeretet. Sírja nyomban a hálás ragaszkodás és tisztelet zarándokhelye lett. Amíg teste a sírboltban feküdt, állandóan virágerdő borította. 1963. szept. 19-én holttestét átszállították a kapucinus templomba. A nagy esemény hírére egész Olaszországból szeretettel és tisztelettel áradt a hívők serege.

Az új sírnak kis kápolnát építettek Lipót atya volt gyónatőszobája mellé. A látogatók így még inkább kifejezheték Isten Szolgája iránti hálájukat és tiszteletüket. A nagy bombázás idején gyónatőszobája épségben maradt, mint ahogy azt előre megmondta:

— A templomot és a kolostort bombatalalat éri, de e szobát nem. Itt Isten sok irgalmat gyakorolt a lelkekkel. Irgalmának emlékéül épségben kell maradnia.

Vajon jámbor óhaj volt ez? A tisztelet jele e szegényes falak iránt, melyek tanúi voltak hosszú, áldozatos életének? Vagy az Úr megvilágosította őt, mint prófétát ... ? Tény, hogy a bombák robbanásai a gyónatőszobát nem érték. Épségben maradása mintha az Úr jele lenne: tanúskodják hű szolgájának erényeiről. — Lipót atya lelki jelenlétét érezni lehet. Mindenki bizonyítja ezt, aki belép e szent helyre. Sokan vallják:

— Jártam már több és nagyobb zarándokhelyen. Szép-ségüket megcsodáltam, de az élmény ereje más volt: itt érezni lehet Isten jelenlétét. A felebaráti szeretet utáni

vágyat, a megtérésre indító sugallatot és főleg: megbékél-
ten megnyugodni az Úrban ...

Sokan megtérnek itt. A kis szobából a templomba mennek,
hogy meggyónjanak.

Sok protestáns is felkeresi a kis szobát. Amint megtudják,
hogy Lipót atya mennyi jót tett itt: elgondolkoznak ...
majd képet kérnek róla. Vannak, akik visszatérnek az
Egyházba.

*

Biztos, hogy Lipót atya még mindig jelen van gyóntatószobájában és fogadja az őt keresőket. Még többen szoronganak körülötte, mint régebben. Egyik sarokban könyv fekszik. A látogatók ebbe írják be hálájukat és kérésüket. Mennyi bizalom árad e sorokból ... Itt tárják fel Lipót atyának lelküket, aggodalmaikat, nehézségeiket. Úgy érzik, hogy a jó atyához jöttek, aki meghallgatja és megvigasztalja őket. Mennyi emberi nyomorúságot zárnak magukba e kötetek! Lelki, testi gyötrelmeket, családi nehézségeket, kegyelem utáni vágyat, oltalmat a bűn ellen ... Lipót atya itt folytatja apostoli munkáját a lelkek megmentéséért és megszenteléséért.

E szavakat mily nagy szeretettel írták! Rideg és mesterkéltnemondatot itt nem lehet találni. Kor-, rang- és osztálykülönbség nélkül róják e sorokat, mint gyermek atyjának, mint testvér testvérnek, vagy jó barát jó barátjának. A kisgyermek fülkiáltanak, amikor a képét meglátják: — Itt a nagypapa! — és virágot hoznak neki ...

Nemcsak páduaiak látogatják: jönnek a világ minden tájáról. Egyetlen nap ugyanazon az oldalon láthatjuk: egy bíboros aláírását, egy párizsi zsidó újságíró háláját és egy hölgy kérését a Fülöp-szigetéről.

Eddig kétszáz darab — egyenként ezer oldalas — fólió-

kötetet írtak tele. A szenvedés, a bizalom és a vigasztalás micsoda könyvtára ez!

Egész életében a gyóntatószékben ült, most azonban bejárja a világot, hogy a lelkeknek megnyugvást, vigasztalást vigyen. Alig van olyan ország, ahol nevét ne ismernék. Tiszteletének gyors terjedése szinte csodálatos. Rövid életrajzát húsz nyelvre fordították le, s állandóan újabb és újabb kiadást várnak. Nagy életrajza is több nyelven jelent meg. A Kilenced a Szentháromság tiszteletére Isten Szolgájának szenttéáavatásáért c. kiadvány 30 nyelven forog közkézen.

*

Emlékére különféle szociális intézményeket létesítenek: iskolákat, árvaházakat, kórházakat, nemcsak Olaszországban, hanem Brazíliában és más országokban is.

Lipót atya a keletiek megtérítését tekintette életcéljának. Erre a szándékra ajánlotta fel állandó, szigorú vezeklését. Minden erőfeszítésével ezt a nagy kegyelmet akarta kieszközölni az elszakadt testvérek részére. Mindezt a nyilvánosság nem tudta: áldozata, imádsága rejtve maradt. Csak a szíveket vizsgáló Isten látta hő vágját . . .

Halála után csodálatosan értesültek mindenről, amit tett. Titokban végzett áldozatainak híre megmagyarázhatatlanul jutott el Közel- és Távol-Keletre. E népek szívét felrázta a gondolat: valaki hatvan esztendőn keresztül feláldozta magát miértünk! Ez a nagy áldozat az Úr áldásaként szállt le ránk!

Igy történt, hogy Lipót atya eddig ismeretlen neve bejárta a keleti országokat, mint a kegyelem és szabadulás záloga. Magyarországon, Bulgáriában, Görögországban, Törökországban, Közép-Kelet sok államában, Egyiptomban, Eritreában s más afrikai országokban, sőt Indiában és Távol-Keleten is ismerik nevét, tisztelik és szeretik.

Főképpen Jugoszláviában: Szlovéniában és Horvátországban szinte nincs ház, melyből képe hiányoznék. A szlovén és horvát kapucinusok — a nehézségek ellenére is — életrajzát azonnal lefordították és terjesztik, nemcsak országban belül, de a határokon kívül is.

Katolikus folyóiratok és kiadványok ismertetik életét, főleg a keresztény egység érdekében kifejtett apostoli tevékenységét. Papok és hívők közösen imádkoznak boldoggáavatásáért.

Isten sok kérést meghallgatott Lipót atya közbenjárására. Páduába a föld minden tájáról érkeznek hálanyilatkozatok.

Az általánosan megnyilvánuló tisztelet alapján 1946-ban Páduában, megindították a boldoggáavatási eljárást.

1952-ben befejeződött a püspöki információs eljárás és az ügyet Rómába küldték.

Több bíboros, püspök, prelátus, sok szerzetes és számtalan hívő közösség kérte a Szentatyát, hogy emelje oltárra Isten alázatos szolgáját, aki — Isten és felebarátai iránti szeretetből, a gyóntatószékben — apostoli buzgalommal feláldozta életét.

A sok jámbor kérés teljesült. 1954. máj. 2-án megvizsgálták és jóváhagyták írásait. 1962. május 25-én XXIII. János pápa aláírta a boldoggáavatási apostoli eljárás megnyitását.

1966. február 24-én, a boldoggáavatási eljárás befejezése előtt — az egyházi előírás értelmében — felnyitották Lipót atya koporsóját. A vizsgálat megállapította, hogy teste teljes épségben maradt. 1964. máj. 12-én befejezték a boldoggáavatási eljárást. 1974. március 1-én VI. Pál pápa aláírta és ünnepélyesen kihirdette Lipót atya hősi erényeiről szóló határozatot. —

9. BOLDOGGÁAVATÁSA

A boldoggáavatás 1976 május 2-án, vasárnap, szerzetbelépésének 92. évfordulóján történt, mégpedig a Szent Péter téren, a résztvevők szokatlan nagy számára való tekintettel. Ott voltak a dalmát tengerpartnak, vagyis szűkebb hazájának hívei, továbbá Horvátország, Szlavónia, Montenegro, Bosznia-Hercegovina zarándokai. Legtöbben mégis Pádua és Velence vidékéről jöttek, ahol a páduai gyóntatót és az egység apostolát a társadalom minden rétege ismerte. A Bernini-féle félkört javarészt betöltő hatalmas tömegből a tipikus jugoszláviai népviselet különböző csoportjai tűntek föl. A velencei csoport is népviseletben adta át a Laguna-város üdvözlését és ajándékait.

VI. Pál pápa pont féltízkor ünnepélyes menetben vonult be a Szent Péter-térre. Kiséretében volt 9 bíboros, az oltárszolgálatot teljesítő fiatal velencei kapucinusok és a pápai szertartók.

*

Az előtér közepén álló oltárhoz érkezve,oltárfüstöléssel kezdte meg a Szentatya a szentmisét, amelybe a boldoggáavatás „rövid szertartása” bele van építve. A Sixtina-kórustól és a néptől felváltva énekelő Kyrie után, Pádua püspöke, — Msgr. Girolamo Bortignon, Lipót atya rendtársa — helyet foglalt a pápa mellett s röviden ismertette Lipót atya életét. Az Úr igaz szolgájának minősítette őt, aki a ferences lelkület mintaképe s a keresztény egység apostola volt. Az Egyház anyanyelvén, vagyis latinul s az egész Anyaszentegyház nevében kérte a Szentatyát, hogy ejtse meg Isten szolgájának régvárt megdicsőítését. Erre a Szentatya a következő szavakkal nyilvánította „BOLDOG”-nak Lipót atyát:

„Miután a Szenttéavatási Perek Szent Kongregációjának véleményét kikértük, teljesítjük testvérünknek, Pádua püspökének, Monsignore Girolamo Bortignon Őexcellenciájának, valamint több más püspöktestvérünknek, továbbá sok-sok hívőnek óhaját és apostoli tekintélyünk alapján kijelentjük, hogy Isten szolgáját, Castelnovo-i Lipót atyát, mostantól kezdve „BOLDOG“-nak nevezhetjük és ünnepe — a jogtól megállapított helyeken — égi születése napján, július 30-án ülhető.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.”

A szentmise a Glóriával folytatódott s miközben a pápa azt intonálta, a Szent Péter bazilika középső erkélyén elhelyezett olajfestményről lehullott a lepel s a lelkes tömeg örömujjongással köszöntötte Lipót atya szelíd alakját.

A két olvasmány olaszul és horvátul hangzott el, az evangéliumot pedig latinul énekelte Antonelli bíboros. A hívek könnyörgése felváltva horvátul, franciául, németül és olaszul történt.

A szentmisében a főcelebráns természetesen a Szentatya volt. Együtt misézett vele Pádua püspöke: mons. Bortignon, a zágrábi érsek: Mons. Franjo Kuharić, Split érseke: Mons. Josip Pavlisi, a Kotor-i apostoli adminisztrátor: Mons. Gracija Ivanović és a kapucinusok egyetemes rendfőnöke: Pater Pascal Ryvalski.

Az oltárszolgálatot teljesítő kapucinusoknak, valamint a száz különféle küldöttség tagjainak a Szentatya nyújtotta a szentáldozást, a többi hívőknek pedig száz pap osztotta ki az Úr szent testét.

Istentisztelet után a Szentatya a Szent Sebestyén-kápolnában fogadta a különböző küldöttségeket, amelyeket a kapucinus egyetemes rendfőnök és a rend főposztulátora: P. Bernardino da Siena mutatott be. A Pápa szívélyesen

elbeszélgetett velük és megköszönte az ilyen alkalommal szokásos ajándékokat.

(L. Osservatore Romano, 1976. 6. 3-4.)

*

A Szentatya ünnepi beszéde a szertartás keretében, csekély kihagyással:

Ki az, ki az, aki miatt ma összejöttünk itt, hogy az ő áldott nevében ünnepeljük Krisztus evangéliumának felragyogását, ezt a kimondhatatlan, de mégis tisztán, világosan és elbűvölően áttetsző jelenséget, amely az alázatos, kicsi szerzetes képében felmagasztalt és elragadó alakban áll előttünk? Nézd csak! Nézd csak: Szent Ferenc ő! Látod? Nézd, milyen szegény; nézd, milyen egyszerű; nézd, milyen emberi! Valóban Szent Ferenc ő: olyan alázatos, olyan vidám, olyan elragadtató, mintha a láthatatlan Istent önkívületben szemlélné — ugyanakkor annyira jelen van számunkra és értünk, annyira elérhető és készséges a szolgálatunkra, hogy úgy tűnik: ismer és vár minket, ismeri problémáinkat és bensőnkben olvas. Nézd meg jól: szegény, alázatos kapucinus ő; szenvedéstől roskadozó, mégis oly hihetetlen erős, hogy úgy érezzük, mintha elragadna és megigézne bennünket. Vizsgáld meg jól, a ferences szellem nagyítóján keresztül. Látod? Félsz? Mert kit is látsz? Valóban mondhatjuk, hogy Jézusnak gyöngé, emberi, de mégis hiteles képmását; azét a Jézusét, aki egyszerre szól a kimondhatatlan Istenhez, az Atyához, az ég és föld Urához, de szól hozzánk is, gyöngé és esendő emberségünkhöz mért arányban tanítva az igazságot. Mit mond hát Jézus e szerény szócsövén keresztül? Ő, nagy titkokat, Isten végtelen transzcendenciájának titkát; de ugyanakkor olyan kifejezésmódot használ, amely megin-dít, vonz és az evangéliumot visszhangozza: „Jöjjetek

hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és az élet terhét hordozzátok, és én felüdítlek titeket” (Mt 11,28).

De ki ez végül is?

Pater Leopold az, Isten szolgája. Castelnóvóban született; — Adeodat Mandich volt a neve, mielőtt szerzetes lett. Dalmáciai, mint Sz. Jeromos. Vérmérsékletében és emlékeiben bizonyára megőrizte az elragadó adriai táj szelíd-ségét, szívében pedig a veneto-illiriai népcsoporthoz tartozó szülői házban belénevelt jóságát, egyenességét és jámborságát. 1866 május 12-én született és Páduában halt meg, ahol kapucinus lett, ahol földi életének nagy részét töltötte, és befejezte 1942 július 30-án. Ez esetben nem érvényesült az egyházjog, amely szerint a szentség hírében meghaltak boldoggáavatási eljárását csak haláluk után 50 évvel lehet elkezdni. Hogyan is lehetett volna elhalasztani ezt az eljárást, amikor a nép hangja („vox populi”) Leopold atya erényeivel kapcsolatban ahelyett, hogy csendesedett volna az idő múlásával, mindig erősebb, mindig hitelesebb lett, mindig biztosabban tett tanúságot. Az Egyháznak tudomásul kellett vennie azon nagyszámú hívek óháját, akik ismerték értékeit. Sokan ünnepelnek itt olyanok, akik azt mondhatják: én ismerem őt, valóban szent szerzetes volt, Isten embere, egyike azoknak a rendkívüli egyéniségeknek, akinek természetfeletti erényességét még a közömbös személy is kénytelen tudomásul venni. Akik pedig ismerik a kapucinusok szerzetesi közösségének történetét, rögtön emlékezetükbe idézhetik a rend nagyjait, akik hűek voltak személyes életszentségükkel a legszigorúbb ferences hagyományhoz. Gondoljunk csak az egyik jellegzetes és közismert irodalmi alakra: Manzoni Fra Cristoforo-jára. Bár Páter Leopold termete kicsi, természetes adottságai sem rendkívüliek, hitszónok sem volt, mint annyi kíváló kapucinus, fizikailag

is gyöngé egészségű, valóban szegény kis szerzetes volt, de lelkileg annál nagyobb.

Egy különleges jellegzetességét azonban nem hagyhatjuk figyelmen kívül: az Adriai tenger keleti partjáról származott, Castelnóvóból. Mindig megőrizte a szülőföldje iránti szeretetét, akkor is, amikor Páduában élve megszerette új hazáját és annak népét, amelyért csendben és fáradhatatlanul dolgozott. Boldog Leopold személye így a népek közötti barátság és testvériség kettős értékét egyesíti, amelyet minden igazi követőjének magáévá kellene tennie. Ez a különleges jellegzetesség egész életében irányította gondolkodását és szándékait. Mint mindnyájan tudjuk, Leopold atya „ökumenikus” volt már akkor, amikor ez a kifejezés még nem volt közhírt. Megálmodta, előre megsejtette, előmozdította az Egyház teljes egységét, de ugyanakkor gondosan védte népi összetevőiből eredő változatosságát. Az Egyháznak ezt az egységét alapítója kezdettől fogva nyíltan és világosan meghirdette. Az Úr Jézus azt kívánta, hogy „egyek legyenek”, vagyis az egység az Egyház lényegéhez tartozik: legyünk eggyé ugyanazon hitben, ugyanazon keresztségben, ugyanazon Urunkban; ugyanaz a lélek köt össze minket a béke kötelékével. Bár próféta lenne Boldog Leopold és közbenjáró Istennél e nagy kegyelemért az Egyház számára!

Ám volt Boldog Leopold hősiességének és karizmatikus erőneinek még egy különleges jellemzője: ki ne tudná, hogy ez a bűnbánat szentségének szolgálata. Ezt írta 1962-ben a P. Leopold boldoggáavatásával kapcsolatos dekrétumban néhai Larraona bíboros, akkor a Rituskongregáció prefektusa: „Ez volt élete tevékenysége: korán reggel bemutatta a szentmiseáldozatot, beült a gyónatóhelyiségbe, ott maradt egész nap és a gyónók rendelkezésére állt. Ezt az életmódot követte mintegy 40 éven át a

legcsekélyebb panasz nélkül.” Véleményünk szerint ez az a legfőbb jogcím, amellyel ez az alázatos kapucinus kiérdemelte a boldoggáavatást, amelyet itt most ünnepelünk. Főleg a bűnbánat szentségének kiszolgáltatásával jutott el az életszentségre. Szerencsére már sok írásba foglalt tanúbizonyság világítja meg a nyilvánosság előtt az új boldoggáavatott életszentségének ezt a jellegét.

Mi csak csodálhatjuk és hálát adhatunk az Úrnak, hogy éppen ma adja az Egyháznak a bűnbánat szentségének ezt a rendkívüli apostolát, aki ezzel a tevékenységével egyrészt a papok figyelmét hívja fel a gyóntatásadta lehetőségekre és pedagógiai időszerűségére, — másrészt emlékezteti a híveket, akár buzgók, akár lanyhák és közönyösek, hogy milyen gondviselés-szerű, és ma is — sőt éppen ma — milyen kimondhatatlanul hasznunkra válik az egyéni szentgyónás, a kegyelem és béke forrása, a keresztény élet iskolája; milyen hasonlíthatatlanul nagy erőforrás ez a földi zarándokúton az örök boldogság felé. Bár fellelkesítené Páter Leopold az istenszerető lelkeket a komoly hitéletre, a szentgyónás tervszerű, következetes gyakorlására s ugyanakkor lepleznék le s utasítanák vissza a keresztényellenes felelőtlen propagandát, amely a hitélet és életszentség leghatékonyabb eszközétől, „a fülgyónástól” és lelkivezetéstől iparkodik a hívőket elidegeníteni. — Bár kiesdené Boldog Leopold a tévtanoktól félrevezetett s erkölcsileg közönyössé vált mai ifjúság számára a kegyelmet, hogy felismerje a bűnbánat szentségében az Úr Jézus felbecsülhetetlen ajándékát, hogy segítségével megtanuljon társalogni a Mennyei Atyával, találkozni Krisztussal s töltekezni a Szentlélek titokzatos lelkétújító ajándékaival.

Köszönet nektek, Szent Ferenc kapucinus fiainak, hogy a Poverellóra annyira jellemző derűsen komoly lelkiség-

teknek ilyen ragyogó példaképével megajándékoztátok az Egyházat és az emberiséget. Így őrzitek meg a hűséget saját eszményképetek iránt, szeretetreméltó jámborságtok pedig újból imára hangolja s a szeretet gyakorlására készíti a híveket.

Elismerés és köszönet nektek, Horvátország, Bosznia-Hercegovina, és egész Jugoszlávia népének, hogy éppen a mi korunkban virágzott ki hagyományosan katolikus lelki-ségtekből ez a fennkölt és mégis annyira emberi Szent Ferenc-követő.

Ti páduaiak pedig örvendeztetek, hogy a nagy Szent Antal mellé egy újabb nagy, bár más jellegű és színezetű szentet adott a Gondviselés. Tiszteljétek és kövessétek mindkettőt, hogy így a jelen nemzedék is újra kivirágoztassa azokat a keresztény és emberi erényeket, amelyek a ti történelmekben oly tündöklően megvalósultak.

10. LIPÓT ATYA NÉHÁNY LEVELE

Komoly veszteséget jelent számunkra, hogy Lipót atya nem írt több levelet. A fennmaradt néhány levél ragyogóan igazolja, hogy valódi melegszívű író volt. A levelek többsége lelkipásztori működésének első éveiből való. Az állandó gyóntatás miatt később már nem maradt ideje levélírássra. Néhány üdvözlő lapját — a napi munka után — az éjszakai órákban írta.

Levelezése is apostolkodás volt: vigasztalt és tanított. Szívélyes, meleg szavaival az Úr szeretetére buzdította a lelkeket. Az írásban mellőzött minden emberi vonatkozást, csak az örök igazságokra, Krisztus tanítására szorítkozott. Levelezése valóban hatásos volt.

Néhányat itt közlünk:

*

I. Guido Negrinek (1.)

E néhány sorral szeretnék életjelt adni magamról. Vártam, hogy — mint már régebben ígérte — megölelhetjük egymást. Várakozásom nem teljesült.

Ezt nem szemrehányásként írom, csak jelezni szeretném, milyen nagy vigasztalást jelent számomra, ha nemes és nagy lelkekkel találkozhatom. Nem kérni akarom, hogy jöjjön el Páduába és látogasson meg, csupán tisztelem és szeretetem kívánom kifejezni.

Engedje meg, hogy most — karácsony küszöbén — emlékezzem Krisztustól kapott küldetésére: a polgári életben megtestesíteni a keresztény életet.

Isten Önt buzgó szívvel és jóra törekvő akarattal ajándékozta meg, de nem kívánja — mint némelyektől —, hogy kemény, önsanyargató életet éljen. Öntől azt kívánja, hogy lelkes buzgóságával szerezzen sok-sok érdemet, s törekvéseit külső irányítással terelje a helyes útra.

Ne feledje el: nagyon örülök jóindulatának és barátságának. Viszonzásul mindig imádkozom Önért. Isten színe előtt lelkigyermekemnek tekintem, s igyekszem sok érdemet szerezni Önnek.

Biztosítom, hogy Jézusnak, a pásztorok Pásztorának, a lelkek Atyjának Szíve szeretettel dobog Önért és teljesen az Öné. Tudom, hogy milyen sok jót művel Önön keresztül. Emlékezzék meg rólam!
Pádua, (keltezés nélkül)

F. Lipót Mária

- (1) Isten szolgája, Guido Negri 1888. aug. 25-én született Estében. Rendkívüli lélek volt. Buzgón működött a Katolikus Akcióban. Csupa lelkesedés volt. Lángbuzgalmát lelkiatyja, Lipót atya fékezte és helyes mederbe terelte. Irodalomtanár s termékeny író volt. Századosként harcolt az első világháborúban. 1916. jún. 27-én, katonái élén, Monte Columbáran hősi halált halt. Boldoggáavatási ügye egyházmegyéjében folyik.

*

II. Guido Negrinek

Ma kaptam meg kedves levelét. Elképzelheti, mily nagy örömet szerzett vele.

Most — miután feltárta előttem szívét és kezembe helyezte lelkét — látom, hogy Isten megbízott apostoli, buzgó életének irányításával. Isten hősiességével és lelkesedéssel árasztja el, elfogadja áldozatait, de mégsem várja — amint Ön gondolja —, hogy szigorú élettel jusson közelebb Hozzá. Különbözőleg úgy kell viselkednie, mint korához és társadalmi helyzetéhez hasonló vallásos katolikusnak. Öntől apostoli lelkületet kíván az Úr.

Bátorkodom hivatkozni a Krisztustól kapott rendelkezésre: folytassa, bővítse és fejezze be az Ő művét.

A felnőtt embert — egyént és közösséget — az isteni kegyelem támogatásával és saját közreműködésével kell megmenteni. Mi, hívők — e tekintetben — egy misztikus testet alkotunk. Mivel rendeltetésünk közös, ezért megmentésünkön mindnyájunknak közre kell működnünk. Ez apostolkodásunk természetes indítéka. Krisztus Urunk azonban még külön gondoskodik misztikus Testéről, az Anyaszentegyházról, amely mi vagyunk. Egyeseket kiválaszt, elárasztja lelkével, meleg szívet ad nekik, jó érzéssel ajándékozza meg s cselekvésre és vezetésre alkalmas férfiakká alakítja őket.

Krisztus Urunk elsősorban azokban ragyogtatja fel ezt a rendkívüli apostoli lelkületet, akiket papi szolgálatra hív, de nem ritkán világi hívőkben is.

Őn is ilyen kiválasztott lélek.

Engedje meg, hogy feltárjam szívemet Ön előtt. Mindig éreztem az apostoli hivatást. Több, mint huszonöt esztendeje imádkozom érte. Isten azáltal adta meg bőségesen az óhajtott kegyelmet, hogy oly sok nagy lélek barátságát, nagyrabecsülését és teljes bizalmát ajándékozta nekem. Tehát ne kételkedjék! Az Úr nagyra hívja Önt. Buzgóságot kíván. Azt akarja, hogy törekedjék szolgálatára.

De értse meg jól: a jó csak akkor igazán jó, ha hiánytalanul megvan benne minden szükséges elem.

Ezért teljes odaadással kell fogadnunk Isten megbízatását. Világosan ismernünk kell tevékenységünk hatását is, vagyis alaposan és higgadtan meg kell fontolnunk cselekvésünket. Egy szóval: minél nemesebb ügyet képviselünk, minél több akadályba ütközünk, minél több ellenség áll utunkban, annál bölcsebben kell cselekednünk.

Fiataloknál a lelkesedéstől félek leginkább. A lelkesedés jó és szép, de könnyen túlzásba sodor, ami viszont gyakran szertelenségbe csap át. A szertelenség pedig hiba.

Tehát maradjon tovább is nemeslelkű. Isten kívánja, hogy apostolkodjék. Az isteni bölcsesség és kegyelem vezérelje lépteit!

Most kérdéseire szeretnék válaszolni:

I. Isten rendkívüli kegyelme, hogy az isteni Megváltót a szenvedésben akarja követni. E kívánságát azonban az engedelmeségnek kell alávetnie. Fogadja el tanácsomat: elég önmegtagadást gyakorol, ha az étkezési időn kívül semmit nem eszik és iszik, amennyiben az illendőség az ellenkezőjét nem javallja.

II. Vezeklővet és más hasonlót nem engedélyezek.

III Külsőleg úgy jelenjék meg, ahogyan tekintélyes állásához illik.

IV. Az isteni Üdvözítő egyet kíván: naponta áldozzék, ha ezt elfoglaltsága lehetővé teszi.

Az Úr előtt megköszönöm isteni Megváltómnak, hogy lelkét rám bízta. Ettől a pillanattól az isteni szeretetben szívemre ölelem. Amennyiben Isten előtt lelkiatyjának tekint, úgy én, szegény is szeretnék megfelelni az isteni Gondviselés megbízásának, hogy az isteni Jó Pásztort helyettesítsem. Lehetőleg naponta — az isteni Titok ünneplésekor — szemem előtt tartom Drága Fiamat, Guido Negrit.

U.i.: Igen Tisztelt Uram, kérem — ha megteheti — néhány sorral jelentkezzék. Ami életrendjét illeti: meg fogom vizsgálni, amint módomban áll.

Pádua, (keltezés nélkül)

Szívélyes üdvözlettel:
P. Lipót

Guido Negri ezt jegyezte Lipót atya levelére:

„Engedelmeskedem. Az Oltáriszentség és a pápaság mellett a katolikus gyónás az Úr legnagyobb ajándéka részünkre.”

*

I. Antonio Settinek.

Igen tisztelt Uram, már többször kifejeztem csodálkozásomat az ottaniak irántam érzett őszinte és meleg szeretetén. Hét hónapja hagytam el Bassano-t és még ma is árad felém meleg vonzalmuk. Számomra ez Jézus Szívének nagy kegyelme.

Miután megköszöntem Istennek, különösképpen kívánom, hogy hűséges barátaim egyre jobban érezzék Jézus Krisztus Szívének végtelen irgalmát.

A vallástalanok mindig mosolyognak hitünkön. Nekünk, lelkiismeretesen hallgatva Isten szavára, hitünk szerint kell élnünk. Így majd meglátjuk egy napon, hogy Krisztus a Megváltó, a századok halhatatlan királya.

Nagyságod említette, hogy igyekszik apostolkodni: Krisztus Urunknak, Megváltónknak Szívét megismertetni és megszerettetni. Ennek nagyon örülök.

Köszönöm a szeretetét, tartson meg benne továbbra is. Jézus, akinek Szívében és szeretetében egyesülünk, megőriz bennünket.

Caspodistra, 1095. VII. 27.

P. Lipót Mária

*

II. Antonio Setti-nek

Nagyon Tisztelt Uram,

igen örülök kedves levelének. Mily jó az Úr! Megengedte — amint mondani szokták —, hogy szinte kézzelfoghatóan tapasztalja, mennyire jogos Jézus szelíd, gyengéd szemrehányása: Mit félték? Még mindig nem hiszték? Mennél inkább látszik valami elveszettnek, annál inkább

menti meg. Ó, kifürkészhetetlen isteni titok! Valóban: előbb porig aláz, lesújt — szinte a megsemmisülésig, de azután felemel és gazdagon visszaadja az életet. Az Ő iskolájában tanuljuk meg igazában, hogy féljük és szeressük a jóságot Istent.

Amint levelét olvasva, Megváltónk iránti fennkölt gondolatait figyelem, kimondhatatlan öröm tölt el. Isten — aki minden vigasztalás kútfeje — megtapasztalni engedte: ő valóban megvigasztalja a nála menedéket kereső szomorúkat. Ez az örömteljes élmény indítsa arra, hogy egyre jobban Jézus Szíve legyen szeretetének központja. Az örök Bölcsesség, Jézus Krisztus mondja Önnek:

— Fiam, add nekem szívedet!

Igen, igen! Most — ha szabad így kifejeznem — különösképpen rászorul szeretetünkre: amikor minden összeesküdött ellene, most van szüksége buzgó hívőkre misztikus Szívének, az Egyháznak. Vannak szent papok, de a hívők között viszonylag kevés a szent.

Kedves Antonio Úr, ha figyelem, hogy Önhöz milyen csodálatosan jó az Úr, önkéntelenül felvetődik bennem a gondolat: Megváltó Jézusunk akarja, hogy hű szolgája s mindig és mindenben buzgó katolikus legyen.

A legalkalmasabb eszközt, a szenvedést választja, hogy neveljen bennünket és napnál világosabbá tegye előttünk, hogy ami nem Ő, vagy nem Reá vonatkozik, az semmi, az hiábavalóság. Szenvédéseiben szerzett élményei megerősíthetik abban, hogy buzdításommal igazat mondok és nem túlzok.

Ez igazságról meggyőződve: egész szívvel isteni Megváltónkhoz kell fordulnunk. Ő kéri szeretetünket. Szívünket akarja, melyet teremtett és megváltott. Minden joga megvan hozzá. Vagy talán túl sokat kíván?

Emberi természetünk szomjazik az igazságra és az igazságosságra. Ez természetes vonzalom. Jézus Krisztus, Istenünk és Megváltónk mondta:

— Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet.

Szenteljük hát neki szívünket!

Ő boldoggá tud tenni minket, nemcsak a jövőendő életben, hanem jelenlegi nyomorúságunkban és szenvedésünkben is. Ez serkentse, hogy egyre jobban szeresse Megváltónkat. Így Jézus iránti szeretete fokozatosan áttüzesedik s egyre jobban átéli, hogy tökéletes vigasza egyedül Ő.

Úgy írtam e sorokat, ahogyan szívem diktálta.

Mindig örülök és boldog vagyok, ha Barátomra gondolok. Elmémben és szívemben állandóan jelen van. Ez az én bensőséges barátságom. Viszonzásul én is ezt kérem.

Még egyet: szeresse, nagyon szeresse Jézus Krisztust, a Megváltót!

Egyre jobban fogja tapasztalni, hogy Ő az Út, az Igazság és az Élet, vagyis a legnagyobb Jó.

Nagyságod iránti mély tisztelettel Krisztusban:

Thiene, 1908. V. 30.

F. Lipót Mária

*

III. Antonio Setti-nek.

Kedves Antonio Uram!

Első soraimmal bocsánatot kérek, hogy oly sokáig nem válaszoltam kedves levelére.

Szavai megerősítették bennem a gondolatot, hogy Isten csodálatos úton vezeti az Ő szolgálait. Olykor elhalmozza őket jótéteményeivel, érezteti közelségét, majd hirtelen visszavonul. Szinte azt mondhatnánk: olyan távolra, hogy

szemmeltartani sem tudja a rábízottak sorsát. Pedig Ő mondta: — Veletek leszek! Amikor aztán úgy tűnik, hogy minden elveszett: váratlanul felénk nyújtja kezét és megragad, mint a kishitűsége miatt már-már elmerülő Pétert:

— Kicsinyhitű! Miért kételkedtél?

Ha a szörnyű megpróbáltatásra gondol, amelynek alávetette az Úr és utána a vigasztalásra, melyet váratlanul küldött, valójában elmondhatja, hogy Krisztusunk és Megváltónk Őnek is nyújtotta a kezét és szelíden, szemrehányón mondta:

— Bátorság! Mit félsz?

„Veletek vagyok” — ez volt az utolsó szó, amelyet híveinek mondott, mikor érzékelhető jelenlétét megvonta tőlük. Velünk van, akik hiszünk és remélünk benne és imadjuk, mint Megváltónkat és Istenünket.

Kedves Antonio, figyelje meg jól ezeket az isteni szavakat:

— Veletek vagyok minden nap, egészen a világ végezetéig! — Kikkel van az isteni Megváltó? Azokkal, akik szívükben szeretik Őt, akik hisznek és remélnek benne, akik jóakaratók.

— Aki szeret engem — mondja Jézus —, Atyámmal együtt hozzámegyünk és annak szívében lakunk.

Másodsorban azokkal a híveivel van — egész különlegesen és láthatatlan segítségével — akik ügyéért harcolnak.

A hívő lélek egész szívével szeresse Megváltónkat és Istenünket s mint jó katolikus, szociális téren harcoljon ügyéért. Minden alapja megvan arra, hogy vigasztalja a „Veletek vagyok!” isteni ígéret.

— Ég és föld elmúlnak (minden teremtmény megszűnik létezni), de az én ígérim el nem múlnak!”

E szavak az Istenembertől származnak, tehát ez maga az igazság és igazságosság. Mi nem tehetünk egyebet, mint hívő lélekkel valljuk:

— Hiszek, Uram! Erősítsd meg gyenge hitemet!

Kissé elidőztem e gondolatnál, mert ismerem szívét. Úgy vélem, hogy helyes ez a magatartás. Amíg — derűben és borúban — e világban élünk, egyesek szemében jelentéktelennek vagy semminek tűnhet Krisztusnak szolgálni, de elérkezik a nap, amelyen eljön Urunk és Istenünk, hatalommal és dicsőséggel s akkor majd kitűnik, hogy ő az évszázadok halhatatlan Királya. Akkor majd minden térd meghajol előtte.

Fel a fejjel! Szolgáljon egyre buzgóbban Jézus Krisztusnak, Megváltónknak és Istenünknek. A hitben legyen kitartó! Valóban Ő mondja Önnek:

— Én vagyok a te vigaszod!

Nem csupán mint ember írok most, hanem az evangélium hirdetőjét megillető tekintéllyel is. Igen, igen! Urunk és Megváltónk most valóban felhasználja szegény személyemet, hogy vigasztaló és bátorító szavakat írjak Önnek. Fogadja el és gondoljon csekélységemre!

Még egyszer megköszönöm kitüntető szeretetét. Önre mindig mint kedves barátomra gondolok, mivel lehetőséget adott, hogy apostoli küldetésemet gyakoroljam. Jézusunktól és Megváltónktól minden jót kívánok. Érezni fogja, hogy aki hisz Krisztusban, a Megváltóban, az vigasztalásában és minden jóban részesül.

Maradok őszinte szeretettel. Ezt nem egyszerű udvariaságból írom, hanem Jézusban és Móriában tiszta szívből.

Thiene, 1908. V. 30.

F. Lipót Mária

Andrea Corner-nek

Kedves Andrea,

ritkán írok, amiért őszintén vádolom magam. Igaz, hogy szolgálatom majdnem állandóan leköt. Bevallom azért, hogy részben restségemtől és lustaságomtól is függ.

Kedves Andrea, engedd meg, hogy figyelmeztesselek: a gyakorlati életben a vallási előírásokat mindig komolyan kell venni.

— Ó, milyen jó — mondja Szent Péter — Krisztus Urunkat szolgálni! Nagyon jól tudta ezt, mert — kegyelemből — megtapasztalta, mily édes Krisztus szolgálata. Ezért kérek: amikor megteheted, áldozzál! Ne keltsen visszatetszést Benned prédikációm, hanem készségesen fogadd meg szavam!

Igaz, hogy az erkölcstelenség és a bűnözés mindenféle terjed, de még igazabb az, amit Krisztus Urunk mondott, hogy az ellenség sose fog diadalmaskodni. A Sátán — az Úr szavai szerint — mindig széztűzött fejjel jár. Sokan elhullanak, de mindig van számos buzgó katolikus, aki szilárdan hisz. Igazolhatom ezt a tényt, mivel sok emberrel találkozom.

Melegen köszöntlek, ahogyan szívem diktálja. Szívből szerető barátod

Pádua, (keltezés nélkül)

F. Lipót

11. IMAMEGHALLGATÁSOK

Lipót atya sok tisztelője fordult Istenhez, bizalommal kérve, hogy kegyelmi segítségével dicsőítse meg hű szolgáját. Isten sokak kérését valóban meghallgatta.

Csak néhányat közlünk, hogy legalább némi ízelítőt adjunk Bold. Lipót atyánk jószágáról és közbenjárásának hatásáról. Az eseményeket úgy közöljük, ahogyan azt a meghallgatottak leírták, ezzel rájuk hárítunk minden felelősséget. Mi annyira értékeljük, amennyire a komoly és tiszteletreméltó ember szava hitelt érdemel.

„Én, Mario Berugolo, San Giacomo dell’Orio-i lakos, 1942. jún. 23-án, harmincesztendős koromban tifuszban megbetegedtem és beszállítottak a velencei Santa Maria delle Grazia kórházba. A betegség veszélyesre fordult, súlyos zavarokat okozva... Július végén kezelőorvosom már nem reménykedett gyógyulásomban. Lázam felszökött és szívem percenként százhatvanat vert.

Július 29-én orvosom az utcán találkozott feleségemmel. Sürgősen hozzám küldte a kórházba, nehogy későn érkezék meg, ugyanis közel álltam a halálhoz. Átvészelttem az estét és az éjszakát is, azonban lázam állandóan magas volt.

Nővérem hallott a szent életű Lipót atyáról. Július 30-án Páduába utazott, hogy áldását kérje rám. Megérkezve a kolostorba, megtudta a szomorú hírt, hogy Lipót atya ma reggel meghalt. Az egyik atya észrevette fájdalmát és vigasztalta:

— Ne veszítse el reményét! Testvére lesz az első, akit Lipót atya megsegít. Csak imádkozzék bizalommal!

Nővérem zsebkendőt adott át az atyának, hogy áldja meg és érintse Lipót atya holttestéhez. Nagy bizalommal indult vissza. Rögtön bejött a kórházba. A megáldott zsebkendőt

rám helyezte és rokonaimmal buzgón imádkozni kezdett, hogy Lipót atya mentsen meg.

Amint nekem elbeszték, nyomban jobban éreztem magam. A magas láz leszállt, a szívzavar megszűnt, eszméletre tértem, — tökéletesen meggyógyultam.

1943. július 7-én nagybátyámmal, a San Giacomo dell'Orio-i plébánossal, feleségemmel és nagynénémmel Páduába utaztam, hogy Lipót atyának megköszönjem gyógyulásomat. Nagybátyám a temetőkápolnában, az atya sírjánál szentmisét mutatott be az Úrnak.

Pádua, 1943. július 7.

Mario Barugolo"

*

„1942 augusztusában életem veszélyben forgott. Oly súlyos mellhártyagyulladásom volt, hogy kezelő orvosom nem bízott gyógyulásomban. Vőlegényem megérkezett Páduából és beszélt Lipót atyáról. Bizalommal fordultam hozzá és kieszközölte csodálatos gyógyulásomat.

San Giovanni in Fiore (Consenza)

Rachaele Quartucci"

*

Az orvos megírta a gyógyulásra vonatkozó jelentést. Többek között így nyilatkozott:

„A beteg és — egyetlen leánya miatt aggódó — édesanyja imájára, a kezelő orvosok ámulatára: csoda történt. A nagy beteg meggyógyulása valóságos csoda.”

San Giovanni in Fiore, 1943. júli. 26.

Dr. med. A. Oliviero.

*

„1939. júliusában látogattam meg először Lipót atyát. Sürgős ügyben feltétlenül tanácsot kellett kérnem tőle,

ezért július 12-én, a koradélutáni órákban a Santa Croce kolostorba mentem. Fél háromkor közölték velem, hogy még várnom kell, a templomot csak háromkor nyitják. A templom előtti téren nagy volt a hőség, kerékpárra ültem, de háromra visszajöttem. A templomot már kinyitották, de a gyóntatószoba előtt több néni keze várakozott. Nagyon elszomorodtam, mert már bent kellett volna lennem a hivatalban, s ha megvárom, amíg sorra kerülök, elkésem a munkából. Bosszúsán vártam néhány pillanatig, de közben elhatároztam, hogy eltávozom.

Hirtelen feltűnt Lipót atya a templomból a gyóntatószobába nyíló ajtóban és kérte az ott várakozókat, hogy legyenek türelemmel. Majd felém fordult:

— A kisasszony ott hátul, jöjjön előre!

Sietve bementem a gyóntatószobába, előadtam kérésemet, s megvigasztalódva, mélyen meghatottan távoztam.

De honnan tudhatta Lipót atya — tűnődtem magamban, — hogy nem várhatok tovább.

Ettől kezdve csodáltam őt és szentnek tartottam.

1942 februárjában térdem megduzzadt, ízületi gyulladássá fejlődött. Minden kúrát megpróbáltam, de eredménytelenül. Júliusban a tengerpartra utaztam, hogy nap- és homokkúrát tartsak. Ott hallottam meg, hogy Lipót atya meghalt. Szinte kétségbeestem, sokáig sírtam. Szomorúságom azonban váratlan öröme fordult, mert lelkem mélyén hallani véltem:

— Lipót atya imádkozik érted a mennyben és meggyógyulsz.

A tengerparti kúra nem segített. Októberben — a páduai kórházban — elhatározták, hogy lábamat gipszbe teszik. Hallani se akartam róla. Újult buzgalommal kilencedet kezdtem Lipót atyához, hogy a Szűzanyától eszközölje ki

gyógyulásomat. Három alkalommal, délelőtt, szörnyű kínok között kívánszorogtam a temetőbe, hogy az atya sírjánál imádkozzam. A jóságos atya rátekintett fájdalomaimra és meghallgatott. Október 11-én reggel, amikor fe'lebredtem, éreztem, hogy teljesen egészséges vagyok, a daganat és a fájdalom megszűnt. Elképzelhetik örömmöt! Leszaladtam a lépcsőn, hogy a jó hírt mindenkinek elújságotljam.

Egy éve nem érzek semmi fájdalmat.

Pádua, 1944. márc. 13.

Clorinda Facco"

*

„Leányom ma teljesen láztalan. A súlyos, szövödményes mellhártyagyulladásból eredő életveszély megszűnt. A gyógyulás oly hirtelen történt, hogy Lipót atya közbenjárására a Gondviselés beavatkozásának kell tulajdonítani. Leányom gyógyulásáért ugyanis az atyához fordultam, nagy-nagy bizalommal. A gyógyulást csodának tartom. Kérem, szíveskedjenek a nyilvánossággal is közölni, hogy hálámat így fejezhessem ki Lipót atya iránt.

Pádua, 1944. okt. 30.

Enrico Rubaltelli
professzor"

*

„Körülbelül egy éve, amikor a mestrei „Villa Maria” szanatóriumban teljesítettem szolgálatot, bal szemem fájni kezdett. Eleinte csak enyhén, és időnként, később erősödött és állandósult, sőt a jobb szememre és a fejembe is átterjedt a fájdalom. Így szenvedtem jó ideig. Nem akartam magam megvizsgáltatni, mert féltem egy esetleges kellemetlen diagnózistól. Végül 1945 júliusában dr. Enrico Niss szemorvos megvizsgált és zöld hályogot állapított meg.

Azonnali műtétet javasolt, nehogy a másik szememre is átterjedjen.

Nem egyeztem bele a fájdalmas és veszélyes műtétbe. Vártam — és az Úr kegyelmében bizakodtam. Néhány nap múlva a fájdalom elviselhetetlenné fokozódott. Felkerestem az orvost, hogy tűzze ki a műtét időpontját. Magammal vittem Lipót atya képét és ereklyéjét és útközben imádkoztam hozzá.

Milyen meglepetés! Az orvos megvizsgált és csodálkozásomra kijelentette: Kedves Nővér, nincs szükség műtétre. Meggyógyult. Köszönje meg az Úrnak!

Sugárzó örömmel mentem haza és mindenkinek elújságotam:

— Lipót atya segített rajtam! Lipót atya meggyógyított!
Mestre, 1945. okt. 20.

M. Teodora Frassetto
nővér"

*

Néhány éve — szabályszerűen megismétlődve — jobb fülem gennyezett. Nem segített a sok szakorvosi kezelés. Amikor Rovigoban laktam, Enrico Rubatelli professzor megvizsgált. A diagnózis: idült, gennyes jobboldali középfülgyulladás a dobüregcsontocskák kiterjedt szuvasodásával.

Műtéti beavatkozást ajánlott, mivel orvosi gyógykezelés nem lehetséges. Félttem a veszélyes műtétől. Lipót atyához folyamodtam s ereklyéjét a beteg részre helyeztem. A kilenced végén reggel nem éreztem fájdalmat és a váladék is megszűnt. Rubatelli professzor megállapította, hogy fülem meggyógyult. Egy év után is egészséges.

Pádua, 1945. máj. 5.

P. Sebastiano
kapucinus"

*

„Kilenc esztendeig teljesen bénán feküdtem a castalfrancoi kórházban, a háborúból hozott gerincsérülés és hasfalrepedés következtében. Állandóan csak féloldalt tudtam feküdni, mert más helyzet heves fájdalmat okozott.

Lipót atya egy régebbi alkalommal kiszolgáltatta nekem a betegek szentkenetét s akkor csodálatosan meggyógyított. Tudomására jutott, hogy súlyos beteg vagyok. Halála előtt nem sokkal levelet küldött, hogy bízzam, mert fogok még járni is.

Szavaiban bízva türelmesen viseltem a súlyos szenvedést és állandóan gyógyulásért imádkoztam a jó atyához. Végre megkaptam a hön óhajtott kegyelmet. 1946. nov. 7-én este a betegek és az ápolók ágyam körül álltak. Lipót atyát ugyan nem láttam, de éreztem jelenlétét, mintha megérintett volna.

Mintha hangot hallottam volna bensőmben:

— Kelj fel és járj!

Borzongás futott végig rajtam. Talpra ugrottam. A többiek felém siettek, hogy segítsenek (kb. 108 kiló voltam), de én kirohantam a teremből, a többi kórtermen keresztül-szaladva kiabáltam:

— Útat! Útat! Meggyógyultam!

A meglepetéstől egy ideig senki sem tudott szólni.

Castalfranco, 1946. dec. 2.

Alberto Bedin”

*

„Beleimben súlyos zavarokat éreztem. Hosszú és eredménytelen kezelés után elhatározták, hogy megműtenek. Pontosan meg akarták állapítani betegségemet, hogy segíthessenek rajtam. 1946. ápr. 4-én a lendinarai kórház

főorvosa megkísérelte a beavatkozást. Azonnal látta, hogy szövődményes gümőkóros hashártyagyulladásom van, amin nem tud segíteni. Amint lehetett, hazaküldtek . . . Fájdalman közben egyre fokozódott. Otthon dr. Casarotti gyógykezelt, de fájdalmamat egyáltalán nem tudta enyhíteni. Július végén valaki beszélt nekem Lipót atyáról és biztatott, hogy imádkozzam hozzá. Még aznap elkezdtem az imát és kitartóan kértem, hogy a Szűzanyától eszközölje ki gyógyulásomat. Közben fájdalmam fokozódott, nem tudtam enni. Aki csak látott, sajnálkozott rajtam. Egyik válságos pillanatban, amikor bensőséges áhítattal fohászkodtam, Lipót atya megjelent és bátorított, hogy bízzam, mer a Szűzanyától kieszközli gyógyulásomat.

Igy érkezett el szeptember 12-e. Több beteggel együtt elvittek a lendinai Szűzanyához. Egyik pillanatról a másikra úgy éreztem, hogy meghalok . . . Hazavittek, anélkül, hogy enyhülést éreztem volna, sőt ellenkezőleg: teljesen kimerültem.

Estefelé mégis úgy éreztem, hogy meggyógyultam és fel tudok kelni. Valóban föl is keltem, ide-oda jártam a szobában, s el akartam menni a templomba, hogy megköszönjem Isten kegyelmét. Találkoztam dr. Casarottival, ő kért, hogy feküdjek le. Ezt vonakodtam megtenni, ő azonban meg akart vizsgálni. A jelentésben a következőket írta: „ . . . nagy meglepetésemre általános javulást észlelek: helyileg hajlékony és fájdalommentes alsótestet állapítok meg.”

Egy szóval: tökéletesen meggyógyultam, amint néhány nappal később az orvos megállapította: „semmi zavar jeleit nem találtam az emésztő vagy más szervben.”

Cavazzana, 1947. jan. 10.

Elsa Raimondi”

„Régóta májbántalmakban szenvedtem. Különféle gyógy-
módokkal kísérleteztünk, de hiába. 1946. október 22-én —
magas lázam ellenére — három órás műtétnek vetettek
alá. Néhány napig élet-halál között lebegtem. Amikor
kissé erőre kaptam, nagybátyámhoz, mons. Bartolomeo
Pezzo espereshez költöztem. Egy darabig jól ment minden,
de december 4-én le kellett feküdnöm, mert visszatért a
rettenetes fájdalom. Lázam negyven fokra szökött fel s
egy korty vizet sem tudtam magamban megtartani. A
műtét helyén nagy, kemény daganat képződött, s az ál-
landó, heves fájdalom átterjedt a lábszárra és a jobb
karra is. Annyira gyenge voltam, hogy szólni is alig
tudtam. A kezelő orvos kijelentette, hogy állapotom a
műtét előttihez hasonló, vagy még annál is rosszabb.

Egy bovonolei kapucinus atya ajánlatára dec. 8-án, va-
sárnap kilencedet kezdtem Lipót atyához és ereklyéjét a
beteg testrészeire helyeztem. Kedden éjjel 11,30-kor el-
aludtam. Amikor az óra az éjfélét ütötte, úgy tűnt, mintha
Lipót atya megjelent volna. Olyan volt, mint a képen,
csak a nyakában nem volt stóla és sokkal szebb volt. Bár
lámpa nem égett, nappali fény áradt a szobában. Az atya
ágyamhoz jött és a következő párbeszéd folyt le között-
tünk:

— Mama! Mama! — kiáltottam örömmel és ijedten.

— Ne félj — nyugtatott meg az atya — ügye, naponta
áldozol az ágyban?

— Igen, Atyám!

— Reggel — folytatta az atya, miközben vállamra tette
kezét — nyolc órakor menjél el a templomba, hallgass
szentmisét és áldozzál, mert meggyógyulsz. A dicsőséges
szentolvasót imádkozd el mindennap, egész életed folya-
mán.

— Igen, Atyám, akár kettőt is.

— Jól van. Életedben, de különösen az utóbbi időben sokat szenvedtél, Kedvesem, ezért majd jutalmat nyersz a mennyországban. Mindig sok jót tégy a földön, s ha nehéz idők jönnek, szenvedésed, betegséged fogadd el megadással és Isten iránti szeretetből tűrj el mindent!

— Ó, Atyám! Milyen kegyelem!

— Mikor fejezed be a kilencedet?

— Hétfőn.

— Akkor hétfőn éjfélkor visszajövök, mert sokat szeretnék mondani. Közben megáldalak.

Megáldott és e szavakkal tűnt el:

— Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Miután az atya eltűnt, egészen megrendültem: úgy véltem, hogy mindezt csak álmodtam, de éreztem, hogy a láz megszűnt, fájdalmaim elmúltak — teljesen meggyógyultam!

Nagynéném ugyanabban a szobában aludt. Az én hangomat hallotta, de Lipót atyáét nem és semmit sem látott.

Reggel fölkeltem, lesiettem a lépcsőn — pedig előző nap még állni sem tudtam — elmentem a templomba a nyolcórás misére, áldoztam, majd hosszasan imádkoztam. Hazatérve a plébániára igen jó étvágygal ettem, anélkül, hogy a legcsekélyebb panaszra okom lett volna. Teljesen meggyógyultam.

Az eset nagy feltűnést keltett a faluban, mert mindenki ismerte siralmas helyzetemet. — Érdeklődéssel várták a második megjelenést. Sokan megkértek, hogy kívánságait terjesszem Lipót atya elé.

December 16-án éjfélkor ismét megjelent Lipót atya. Olyan fényesség áradt körülötte, hogy a szobában nappali világosság tündökölt. Sokat beszélt lelki életemmel kapcsolatban, s különösen az imádságot kötötte a lelkemre,

majd felelt az előterjesztett kérésekre. Amíg ő beszélt, addig én feljegyeztem feleleteit, — a jelenés világosságánál írtam, mert lámpa nem égett a szobában. Nagynéném: a szobában, meg egy pap az ajtón kívül, csak az én szu-
vaimat hallották, de Lipót atyát sem nem látták, sem nem hallották. Amint Lipót atya eltűnt, rögtön lámpát gyújtottam s felsóhajtottam:

— Milyen szép volt! Milyen csodálatos volt!

Kezemben tartottam a papírt, amelyre Lipót atyától kapott tollal írtam.

Nagynéném mondta, hogy a jelenés alatt a szobában sötét volt, de hallotta a toll sercegését, amint írtam. — Lipót atya majdnem mindenkiire panaszkodott, hogy keveset és rosszul imádkoznak. Sürgette, hogy imádkozzanak többet, ha Isten áldását akarják.

Valdiporro (Verona), 1946. dec. 28.

Teresa Pezzo.”

*

„1947 augusztusában kislányom panaszkodott, hogy mellében erős fájdalmat érez. Aggasztó daganatot állapítottak meg. A falu orvosa és egy rovigói professzor műtéti beavatkozást javasoltak és szakorvoshoz Páduába küldték. Szeptember 5-én utaztunk Páduába. Aggodalmunkat látva kislányunk így vigasztalt útközben:

— Ne szomorkodjatok! Ha Páduába érkezünk, Lipót atya meggyógyít engem. Megérkezésünk után, mielőtt még felkerestük volna a szakorvost, elmentünk Lipót atyához, hogy segítségét kérjük.

Amikor beléptünk a cellával szomszédos szobába, alacsony, öreg, fehérszakállas kapucinust láttunk. Hajlott volt, jobbkezével botra támaszkodott, vászonharisnyát és szandált viselt. Úgy tűnt, hogy bennünket várt. Amikor

megpillantottuk, hirtelen megborzadtunk, anélkül, hogy okát tudtuk volna adni, hiszen megjelenése nem keltett félelmet. Erős, benső meghatottság indított, hogy a gyermeket felszólítsam:

— Gianfranca, térdelj le, az atya rózsafüzérének keresztjét fogd meg és csókold meg!

A kislány letérdelt, megfogta a keresztet és megcsókolta, az atya pedig sovány, elgémberedett ujjú bal kezét — jobbájában tartotta a botot — Gianfranca fejére tette és ennyit mondott:

— Menjetek be a szobába, imádkozzatok és fogadjátok az áldást. Bízzatok! Bízzatok az Istenben!

Férjem, sógornóm és én is letéreltünk, megfogtuk a keresztet és megcsókoltuk. Fölkeltünk s a gyóntatószoba felé indultunk, de én még visszaneéztem az atya után. Nem láttam, — úgy gondoltam: kimet azon az ajtón, amelyen mi bejöttünk.

A szobában imádkoztunk, megkaptuk az áldást, majd utána felkerestük a szakorvost. Az orvos a vizsgálat után megkérdezte, hogy miért hoztuk ide a kislányt, ő semmi bajt nem talál. Meglepődtünk, csodálkoztunk. Nagyon boldogan tértünk haza.

Néhány nappal később, amikor az atyára gondoltunk, akit a gyóntatószoba előtt láttunk s emlékezetből összehasonlítottuk Lipót atyával, többé nem maradt kétségünk, hogy ő volt ott személyesen. Visszamentünk Páduába és érdeklődtünk a kolostorban, vajon van-e ott hasonló atya, — de nem volt ... Tehát Lipót atya jelent meg nekünk, és ő gyógyította meg gyermekünket. Áldjon meg bennünket az atya és minden szükségben szenvedőt!

San Martino di Venezia, 1947. nov. 15.

Angelica Barbierato.“

*

„Folyó év jún. 7-én alsótestemen kőkemény daganat képződött. Az orvos tumort állapított meg és nyomban beutalt a laudai kórházba. Itt három orvos vizsgált meg, köztük a híres Silveira Ramos. Egybehangzó véleményük: tumor. Silveira professzor utána még néhány napon megnézett, és kijelentette, hogy rosszindulatú tumor, sürgős műtetre van szükség. De a klíma és az eset súlyossága miatt a műtetre Lisszabont javasolta. Személyesen járt közben a kormányzóságon, hogy repülőgépen szállítsanak a lisszaboni gyarmati kórházba. Megérkezésem után Sexas professzor tüzetesen megvizsgált, de semmi bajt nem talált. A röntgenfelvétel és egyéb vizsgálat a tumornak még nyomát se találta. Lázam megszűnt, étvágyam is visszatért. Még néhány napig megfigyelés alatt tartottak a kórházban, aztán hazaküldtek.

Gyógyulásomat Lipót atya közbenjárásának tulajdonítom. Amikor missziós főnököm, Graziano atya közölte velem súlyos betegségemet, kilencedet kezdtem Lipót atyához és ereklyéjét a beteg testrésze helyeztem.

Missziós társaim, a nővérek, sőt a kis feketék is imádkoztak értem Lipót atyához. A kilenced alatt enyhült, és a kilencedik napon teljesen megszűnt minden fájdalmam.

Lisszabon, 1948. aug. 4.

P. Kamillo
kapucinus*

*

„Folyó év februárjában Antonio Bassi-nak heves fejfájása volt. A thienei kórházban gömőkóros agyhártyagyulladás állapítottak meg. Néhány nap alatt állapota annyira romlott, hogy teljesen reménytelenné vált. A nagy hó miatt nem lehetett utazni. A beteg édesatyja kerékpáron indult el Páduába. Magával vitte a beteg ruháját, hogy Lipót

atya gyóntatószobájában áldást kérjen a ruhára. Ő maga böjtölt, az otthoni rokonok és a kórházi nővérek meg imádkoztak, hogy Lipót atya közbenjárására a beteg gyógyuljon meg. — Alighogy magára öltötte a Páduában megáldott ruhát, a beteg jobban érezte magát, s néhány nap alatt — minden utókövetkezmény nélkül — teljesen meggyógyult e szörnyű betegségből.

Amikor elhagyta a kórházat, a család és az egész egyházközség úgy fogadta, mint aki halottaiból támadt föl. Hálát adtak az Úrnak, aki így megdicsőítette hű szolgáját, Lipót atyát.

Grumolo Pedemonte (Vicenza), 1948. aug. 27.

D. Caspare Zonta
plébános.”

*

„1948. október 2-án gyermekünk szekérrel jött haza. Hirtelen lebukott a kocsiról és a kerekek alá került. A kocsin öt mázsa répa volt. Az első és a hátsó kerék átment rajta. Az emberek felszedték és hazavitték. Nem beszélt. Mivel külsején nem látszott semmi, azt hitték: belső sérülést szenvedett. A fiú édesanyja nem volt otthon. Csak akkor értesült a szerencsétlenségről, amikor hazaérkezett. Nyomban fiához sietett, hogy megtudja, mi baja történt? A fiú elmondta:

— Lipót atyával kerültünk a kerekek elé, de egyikünknek sem esett baja. A kerekek először rajta, aztán rajtam mentek keresztül.

Mi szülők mindig tiszteltük Lipót atyát és mindennap imádkoztunk hozzá.

Terrasso Padovana, 1950. jan. 10.

Familie Sguotti”

*

„Folyó évi jún. 6-án Cesenában — alamizsnagyűjtés közben — elájultam. Oly szerencsétlenül estem, hogy vesém megsérült. Két nappal később a vizelettel sok vért veszítettem. Rögtön kórházba szállítottak, ahol vesevérzést és bélfertőzést állapítottak meg. 28-án, Szent Péter vigiliáján, heves fájdalmam és ismét nagy vérvesztésem volt. Egyre bensőségesebb bizalommal ajánlottam magam Lipót atya oltalmába. A fájdalom és a vérzés egész éjszaka tartott.

Szent Péter ünnepén a kórházi lelkész megáldoztatott és szentmisét mondott. Egyedül voltam. Amíg a szentáldozás utáni hálaadást végeztem, hirtelen Lipót atyát láttam ágyam mellett. Megáldott és közölte velem:

— Meggyógyulsz!

Aztán eltűnt. Egészen zavarban voltam, azt hittem, hogy csak álom volt, — de hamarosan elmúlt a fájdalom, megszűnt a vérzés, teljesen meggyógyultam. A kórházban pár napig még megfigyelés alatt tartottak, majd visszatértem a kolostorba és folytatom fáradságos szolgálatomat Cesena utcáin.

Cesena (Bologna), 1949. szept. 25.

Fra Pacifico
kapucinus”

*

„Folyó év januárjában indiai munkások összeverekedtek. Dulakodás közben az egyiket késsel háromszor hasba szúrták. A kórházban megállapították, hogy beleit kilenc helyen szúrták át. Súlyos hashártyagyulladás lépett fel, szinte kibírhatatlan fájdalmakkal. Nem tudták, mit kezdjenek vele, — magára hagyták. Bejártam a kórházba,

hogy a katolikus betegeket ellássam. Amikor láttam, hogy ez a szerencsétlen — mint egy kutya — elhagyottan haladoklik (pogány volt), megsajnáltam és Lipót atyához folyamodtam. (Életrajzát már olvastam, püspökünk a szent-év folyamán képeket és ereklyéket hozott Olaszországból.) Egy ereklyét a borzalmasan felpuffadt hasra helyeztem. Csodálatos! A beteg nyomban visszanyerte eszméleteét és két nappal később gyógyultan hagyta el a kórházat. Az eset nagy feltűnést keltett. Egyik indiai újság beszámolt róla és közölte Lipót atya képét. Mellékelve megküldöm az újságot.

Changencheri (Kerala, India), 1951.

püspöki titkár
Chacko Xavier

*

Az esemény hatására a meggyógyult indus katolizált, — Lipót atya tisztelete gyorsan terjedt Indiában.”

*

„Tisztelendő Atyám,

tisztelettel értesítem a szombathelyi egyházmegye papjai nevében, hogy szeretett püspök atyánk, dr. Kovács Sándor, hosszú-hosszú éveken keresztül fájdalmas vesebántalmakban szenvedett. Most Isten szolgájának, Lipót atyának közbenjárására meggyógyult. A nagybeteg püspököt rövid időn belül kétszer műtötték és nyolcszor kapott vérátomlesztést. Az orvosok nem bíztak gyógyulásában. Ekkor a püspök, papjaival együtt, kilencedet kezdett Lipót atya tiszteletére. A kilencedik napon a nagybeteg püspök hirtelen meggyógyult. Néhány nappal később egészségesen hagyta el a kórházat és visszatért Szombathelyre, hogy folytassa apostoli szolgálatát. Az ő uta-

sítására értesítem, hogy milyen csodálatosan segített rajta Lipót atya közbenjárása.

Körmend, 1959. szept. 12.

Hirschberger Ernő
esperes-plébános"

*

„A kedves Lipót atya Gauxupé-re is állandóan árasztja a kegyelem harmatát. Az alábbi esemény nagyban hozzájárult tiszteletének terjedéséhez.

Egy négy esztendős kislány megbetegedett. Vizsgálatra Sao Paulo-ba szállították. Dr. Machel Jamra szakorvos idült fehérvérűséget állapított meg nála. Véleménye szerint csak pár hónap van még hátra az életből. Az édesanyja szinte esztét veszítve jött hozzám. Vigasztaltam: ismertem egy szent rendtársamat, Lipót atyát, húsz esztendeje halt meg. Folyik a boldoggáavatása, mert akik segítségül hívják, azok számára sok kegyelmet eszközöl ki. Tanácsoltam: végezzen kilencedet a tiszteletére és ereklyéjét tegye gyermekére, biztosan kiesdi a gyermek tökéletes gyógyulását. Átadtam az ereklyét és megáldottam.

Tanácsom szerint az asszony elvégezte a kilencedet, melynek befejezése után úgy látta, hogy gyermeke színe megváltozott. Ismét elvitte Sao Paulo-ba, ahol a többszöri, tüzetes vizsgálat megállapította, hogy a gyermek tökéletesen meggyógyult.

A gyógyulás hírére megindult Lipót atya tisztelete. Amióta püspök vagyok, azóta sokan jönnek hozzám áldásért, Lipót atya képéért és ereklyéjéért.

Gauxupé (Brazília), 1961. ápr. 1.

P. Ignazio Dal Monte
püspök."

*

„Aix-en Provence egyik gyárában dolgozott Egidio Damira hívem. — Valami megfertőzte bal kezén az egyik ujját, mely — sok eredménytelen kezelés után — üszkösödni kezdett. Többször műtötték, de hiába. Két évi állandó szenvedése őt és feleségét is szinte kétségbeejtette. Egyik nap egy kapucinus alamizsnát kéregetve a házukba ment. Amikor az asszony meglátta a szerzetest, dühösen átkozta Istenet és a belépő szerzetest is. A jó kapucinus türelmesen végighallgatta az asszony kirohanásait, majd Isten iránti bizalomra buzdította s egy Lipót atya képet adott neki, hogy imádkozzék hozzá. — A házaspár megfogadta a tanácsot s elkezdtek imádkozni Lipót atyához. A képet is a beteg kézre helyezték. Csodálatos! A beteg azonnal jobban érezte magát, a kéz megváltozott, a fájdalom megszűnt és rövid időn belül teljesen meggyógyult. A család is megnyugodott és buzgó katolikus életet él.

Cercasca (Cuneo), 1968. febr. 3.

Don Romildo Serra
plébános.”

*

„Giuseppe Sapoelli, plébániám legbuzgóbb hive, tizenhárom gyermek édesapja, leprában megbetegedett. Csak a jó Isten tudja, mennyit áldozott gyógyszerre és orvosokra. Amikor látták, hogy a gyógykezelés eredménytelen, az egészségügyi hatóság elrendelte, hogy lepra-telepre kerüljön. Ő azonban elhatározta, hogy messze az erdőben, mindenkitől távol házat épít magának, hogy így minden emberi találkozást kizárjon. A szükségesekről felesége gondoskodott. Ismételten kilencedet végzett Lipót atyához. Amikor az asszony kapott egy Lipót atya erek-

lyét, azonnal kivitte férjének az erdőbe. A szegény beteg kezébe vette az ereklyét, s nagy bizalommal csókolgatta. Abban a pillanatban egész testében megborzongott, felugrott fekhelyéről, nézegette — tapogatta magát: azt hitte csak álmodja, hogy már nincs semmi nyoma a leprának. Majd hangos zokogásba tört ki. Felesége leoldotta kötéseit: teljesen meggyógyult. Ettől a naptól kezdve Giuseppe Sappelli teljesen egészséges.

Cafelandia (Pao Paulo), 1968, máj. 8.

P. Luis Luise
misszionárius.”

*

„Egy alkalommal a szántóföldön dolgoztam, hat esztendőm fiam fel akart ülni a traktorra. Egy ideig minden simán ment, a kicsi élvezte a helyzetet. Egyszer azonban a traktor nagyot zökkent, a gyerek leesett és a súlyos jármű átment a hasán. Amikor felemeltük, semmi életjelt sem adott, halottnak tűnt. A kórházban nem nyúltak hozzá, csak injekciókkal erősítették a szívét.

Aggodalmunkban Lipót atyához folyamodtunk. Már régen tiszteltük őt. Giancarlo egész éjszaka eszméletlenül feködött. Reggel hirtelen felébredt, amikor egy alacsony atya jött hozzá és felszólította:

— Kelj föl! Nem vagy beteg!

Valóban így is volt. A röntgenvizsgálat nem állapított meg sérülést. A kicsit hazavittük. A professzor kijelentette, hogy előtte felfoghatatlan eset.

Amint lehetett, fölkerestük Lipót atya sírját. Amikor Giancarlo meglátta Lipót atya képét, felkiáltott:

— Ezt az alacsony atyát láttam azon a reggelen!

Loreggia (Pádúa), 1969. márc. 20.

Arcangelo Rampado.”

*

„Autóbaleset alkalmával bal lábam több helyen eltört. A szerencsétlenség súlyos következményekkel járt. Kétszer műtöttek, de csak bottal tudtam járni, lépcsőn nem tudtam közlekedni, mert a térdem merev volt. Kezelőorvosom sajnálkozva kijelentette, hogy jobban nem tud segíteni, többé már nem futhatok.

Egy páduai zarándoklaton felkerestük Lipót atya celláját és sírját. A cellában leültem Lipót atya székére és szívből kértem, hogy térdem legyen újra hajlékony és tudjak járni, mint mások. Pillanatnyilag nem éreztem javulást, de ott-hon — anélkül, hogy rágondoltam volna — sietve mentem fel a lépcsőn. Csak felérve ébredtem rá, hogy rendszeren járok és térdem könnyedén hajlik. Meghatottságomban sírva jártam fel és alá a lépcsőn, mintha meg akartam volna győződni, hogy Lipót atya csodálatosan meghallgatta kérésemet.

Genova, 1972. jún. 27.

Maria Grazia Mercurio.”

*

„Egyik alkalmazottamat szörnyű betegség érte: az orrán „bőr-farkas” keletkezett, mely kérlelhetetlenül terjedt. A gyógykezelés eredménytelen maradt, sőt a betegség lelki épségét is kikezdte: lelki zavarok jelei mutatkoztak. Kezelőorvosa csak néhány hónapot jósolt neki az életből.

Szerencsétlen alkalmazottamat meglátogattam lakásán. Tapasztalatból ismertem Isten szolgájának, Lipót atyának jóságát és hatalmát. Lipót atya képet ajándékoztam neki és arra biztattam, hogy forduljon hozzá bizalommal. A család tagjai is együtt imádkoztak velem. Minden emberi

kilátástalanság ellenére bekövetkezett a meghallgatás, mert a betegség tűnni kezdett, s néhány nap alatt beállt a teljes gyógyulás.

Csupán kis heg maradt vissza a betegség helyén. Francesca Caressa kéri, hogy hálája kifejezéséül közöljék a nyilvánossággal a kapott nagy kegyelmet.

Trani, 1969. dec. 12.

Giusto Salvatore.”

12. FUGGELÉK

Első lépés szenttéavatása ügyében

A jugoszláviai püspökkari konferencia — 1977 ápr. 20. plenáris ülésén Zágrábban hozott határozata alapján — május 30. dátummal kérelmet intézett a Szentatyához, amelyben Boldog Mandich Lipót atya mielőbbi szenttéavatását kéri. A kérelmet Jugoszlávia valamennyi érseke és püspöke nevében a konferencia elnöke, Franjo Kuharić zágrábi érsek írta alá. Kérésük főbb indokai: Lipót atya boldoggáavatásának visszhangja bizonyítja, hogy „Isten népe” mennyire ismeri, tiszteli és szereti őt szerte a világon. Apostoli lelkületének vonzó példája értékes segítséget jelent a ma emberének. Boldoggáavatása óta még fokozottabb bizalommal kéri a hívek közbenjárását s számos imameghallgatásról tanúskodnak.

(Analecta O.F.M. Cap. — Vol. 93. — N. 3.)

Felhasznált irodalom

P. Pietro Bernardi: Der selige Leopold Mandič, Kapuziner. Padua, 1976, 9. Auflage.

P. Eberhard Mossmaier: Seliger P. Leopold Mandič. Altötting, Driitordensverlag, 1977.

Huzsvár László: Törpe testben óriás. Szolgálat 33, 1977.

Analacta O.F.M.Cap., 1976-77.

L. Osservatore Romano, 1976. máj.-jún.

Felvétel a Kapucinus Rendbe

Komoly lelkiéletre vágyó ifjak, akik Assisi Szent Ferenc szellemében, Pio atya rendjében óhajtának Istennek szolgálni, többek között itt kérhetnek felvételt, magyar nyelven is:

Provinzialat der Kapuziner
1010 Wien, Tegetthoffstrasse 2

A rend tagjai áldozópapok vagy segítőtestvérek. Létszámuk 1977-ben kb. 13,000; a férfirendek sorában a 4. helyen áll. Mind az öt világrészen működik. Jelenleg Indiában, Dél- és Észak-Amerikában van bővebb, ill. kielégítő utánpótlás. Legújabbban Nyugat-Németországban is fellendült a hivatások száma.

A testvéri egyenlőség értelmében a tagok ruházata és jogai egyformák. Segítőtestvérek is viselhetnek tisztséget, lehetnek előljárók, tanácsosok — igen csekély megszorítással. Lényegében ők a paptestvérek munkatársai, segítői, de számos önálló munkakör is nyitva áll számukra, mint pl. hitoktatás, titkári, diakonusi, irodai munkakör, stb. Tevékenységük: az önmegszentelést szolgáló — szentferences vidámsággal párosult, fegyelmezett kolostori életen felül és túl — a lelkipásztorkodás a rend hivatása, de a rendkívülit részesíti előnyben: külföldi (pogány) és bel-földi misszió, népmisszió, hitoktatás, lelkigyakorlatok, hitszónokok, katona-, diák-, kórház-, hajó-lelkészek, menekültek, kisebbségek lelkigondozása, stb. — Az egyházi tudományok művelésére, avagy a teljesen visszavonult szemlélődő életmódra is nyújt a rend lehetőséget. A rend kezdettől fogva főhivatásának tekintette: ott szolgálni az Egyházban, ahol a szükség a legnagyobb.

Kilenced Boldog Lipóhoz

Boldog Lipót, Isten megszámlálhatatlan kegyelemmel árasztotta el azokat, akik közbenjárásodat kérték. Kérünk, eszközöld ki nekünk az élő hit és a lángoló szeretet isteni ajándékát, akkor kegyelemben egyesülten állandóan Istennel élünk.

Dicsőség az Atyának

Boldog Lipót, téged isteni Megváltónk a szentgyónásban végtelen irgalmának tökéletes közvetítőjévé rendelt. Kérünk, eszközöld ki számunkra a kegyelmet, hogy gyakran és jól végezzük szentgyónásunkat, ezzel lelkünk megtisztuljon a bűntől és törekedjünk az elének tűzött tökéletességre.

Dicsőség az Atyának

Boldog Lipót, téged a Szentlélek edényévé választott, hogy sok lélekre kiárassza kegyelmét. Kérünk, szabadíts meg a ránknehezedeő gondtól és tehertől. Eszközöld ki számunkra az erőt, hogy minden bajt türelemmel viseljünk. Így kiérdemeljük az örök jutalmat.

Dicsőség az Atyának

Boldog Lipót, földi életedben gyengéden szeretted a Szűzanyát, a mi Édesanyánkat. Ezért sok kegyelemmel halmozott el és most társaságában örvendhetsz. Könyörögi értünk, hogy kegyesen tekintszen szenvedésünkre és mindig irgalmas Anyánk legyen.

Üdvölgéy Mária

Boldog Lipót, minden emberi nyomorral őszintén együtt éreztél és sok szomorkodót megvigasztaltál. Segíts rajtunk is! Jóságoddal bennünket se hagyjál el, vigasztalj meg minket is és eszközöld ki számunkra a kegyelmet, amelyért könyörgünk. Amen.

TARTALOM

Előszó	3
1. Úton az apostoli szolgálat felé	5
A gyermek	5
Szent Ferenc fia	7
A jelölt	8
Az újonc	9
A főiskolai hallgató	10
A fenséges Isten papja	11
Az engedelmesség útján	11
A rendi ifjúság nevelője	12
Az Úr akarata	13
2. Erényei	15
A hit	15
A remény	20
Istenszeretet	22
A jámborság	26
A Szűzanya iránti tisztelet	31
A felebaráti szeretet	35
Mindent a lelkekért	41
Az alázatosság	44
3. Kegyelmi ajándékai	50
A szerzetesi hivatás	50
A jövőbelátás	56
A családi szeretet ápolója	62
Apostoli küldetése	70

4. Karizmás gyóntató	83
Adottság és fetkésülés	83
Olvas a lelkekben	84
A tanács ajándéka	87
Lelki erőssége	91
Szelídsége	94
Főhivatása a gyóntatás	97
Csodálatos megtérések	102
5. A jóbarát	106
6. A jubiláns	111
7. A keresztúton	115
Betegeskedés a kolostorban	115
A kórházban	118
Utolsó megpróbáltatása	119
Három levele, utolsó órái	121
Temetése	126
8. Az igaz örökre emlékezetben marad	130
9. Boldoggáavatása	134
10. Lipót atya néhány levele	141
11. Imameghallgatások	151
12. Függelék	171
Első lépés szenttéavatása ügyében	171
Felhasznált irodalom	171
Felvétel a Kapucinus Rendbe	172
Kilenced Boldog Lipóthoz	173

